

உ

சிவமயம்.

திருச்சிற்றம்பலம்.

வில்வாரணிய கேஷத்திரமாகிய

திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்.

இது

திருத்தருப்பூண்டியில்

1896-ஆம் வருஷத்தில்

டிஸ்ட்ரிக்டு முன்சிபாக் வீருந்த

வ. த. சுப்பிரமணிய பிள்ளையவர்கள்

எழுதியது

[இரண்டாம் பதிப்பு]

வேலுமயிலூர் துணை.

இரண்டாம் பதிப்பின் முகவுரை.

அருத்தியுற் றுங்கு பொருளுள பலபேரை-
அழைத்துளத் தோங்கு பெருமித வபசாரம்;
கருத்தழிந் தாழ்ந்து செய்முல கியலேக-
கழற்பதத் தாண்டு திருவருள் தருவாயே ;
பருத்தவிற் றுங்கு கரதல பரமேசர்-
பணித்திடப் பாங்கினுரைதரு குருநாதா ;
செருத்தலத் திண்டு மகாரை யடுவோனே-
நீருத்தருப் புண்டி தனிஊரை பெருமானே.

முப்பத்து மூன்று வருஷங்களுக்கு முன் எனது தந்தையாரை இந்தத் தலத்திலிருத்திய திருவருள் என்னையும் இக்கால் ஈண்டிருத்தியுள்ளது. ப்ருமமபுரீ, தி-வயி-சுப்பிரமணிய குருக்களவர்கள் ஸ்தல புராணப் பிரதிகளிலலாமை யால் அதனை மறுபடி அச்சிடல் வேண்டுமென எனக்கு அறிவுறுத்தினர். திருவருளின் பெருமையால் இவ்விரண்டாம் பதிப்பு இப்பால் வெளிப் போந்தது. இவ்வாலயத்தைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு இறைவனருளால் இப்புராணதீசயங்கள் நன்கு விளங்கும். இத்தகைய பெருமை வாய்ந்த இவ்வாலயத் திருப்பணி விரைவின் முடிந்த உற்ஸவாதிகளும் செவ்வனே நடைபெறுவதற்குப் புண்ணியவான்கள் ஒரு சிறிதுந் தாழ்க் காது முயலுதல் வேண்டும். சிவ புண்ணியம் பெரிதாயின் சிவாபராதமும் பெரிது. பின்னது நிகழாது முன்னது பெறுதல் வேண்டும்.

“மண்ணின் மேற்பிறந் தார்பெறும் பயன்மதி சூடும்
அண்ண லாடி யார்தமை யமுதுசெய் வித்தல்
கண்ணி னாலவர் நல்விழாப் பொலிவுகண் டார்தல்
உண்மை” யாமென வுலகினர்க் குரைத்துள ருயர்த்தோர்.

இப்புத்தகத்தை எல்லோரும் படித்துய்யுமாறு ஈசன்,
ருக.

வ. சு. சண்முகம் பிள்ளை.

உ

சிவமயம்.

இப்புத்தகத்தில் அடங்கியவை.

விஷயம்.

பக்கம்.

முகவுரை	...	...	...	...	—
பாயிரம்	...	...	...	...	க
கேசத்திர உற்பத்தி	...	...	...	...	டு
ஜல்லிகையின் சரித்திரம்	...	...	...	...	கஉ
சந்தரதாண்டவ தரிசு சரித்திரம்	...	...	...	...	உக
நவக்கிரகங்கள் பூஜித்தது	...	...	...	...	உச
பஞ்சாக்ஷர மகிமை	...	...	...	...	உசு
தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு	...	...	...	...	உஎ

கட்டுவாங்கத மகாராஜன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்	...	...	...	...	ஙஎ
கன்மாடபாத மகாராஜன் சாபநிவாரணம் அடைந்தது	...	...	...	...	சஉ
அரிச்சந்திர மகாராஜன் யாகங்கள் செய்தது...	...	...	...	...	சசு
நிலீபச் சக்கிரவர்த்தி பேறுபெற்றது	..	...	...	...	டுங
இலவ மகாராஜன் பேறுபெற்றது	...	...	...	...	டுஎ
கார்த்தவீரியார்ஜுனன்	...	...	...	...	சுடு
யயாதி மகாராஜன் சரி	...	...	...	...	

சோமசுருமன் சண்டர்
 கிருஷ்ணசுருமன் முத
 வஜ்ரசுருமன் முத்திய
 ஞாநசுருமன் முத்திய
 சுகேசசர்மா கங்காயா,

சந்திரகுப்தன் முத்தியடைந்தது	...	...	அக
தநராஷன் முத்தியடைந்தது...	...	...	கூடு
கமலநயனன் முத்தியடைந்தது	...	...	கௌ
கிருதக்கியன் முத்தியடைந்தது	...	...	க஠
கமலநாபன் முத்தியடைந்தது...	...	...	க஠
கருணாகரன் முத்தியடைந்தது	...	...	க஠
வாய்வேகி முத்தியடைந்தது...	...	...	கக
மலையமன்னனும் நத்தமன்னனும் முத்தியடைந்தது	...	...	கக
ஆலயக் கழப்பன் சரித்திரம் ...	...	...	கக
வசுமதி முத்திபெற்றது ...	...	...	கக
சண்டாளர்கள் ஐவர் முத்திபெற்றது	...	...	கக
தவுமியமுரிவர் அர்ஜுனனுக்குத் தீர்த்தமகிமையுரைத்த சரித்திரம்	...	...	கக

உ
சிவமயம்.

பா யி ர ம்.

—o—o—o—

சேலம் காலேஜ் தமிழ்ப்பண்டிதர்

ம.நா-நா-ஸ்ரீ

சரவணப்பிள்ளை அவர்கள்

இயற்றியது.

—

க ட வு ள் வ ர ழ த் து.

—+—

இஷ்டசித்தி விநாயகர்.

திருமருவு மார்பன் முதற் றேவருக்குந் தம்மனத்தே
சிந்தை செய்யுங்

கருமவகை யூறின்றி முடித்துதவு மொருபெருமை
கனிப்பி னீந்த

மருமலரும வில்வவனப் பரமர்திருப் பெருங்கோயில்
மன்னி வாழுங்

குருமருவு மிட்டசித்தி வேழமுகன் திருவடியுட்
கு.

உலகினிறை யுயிர்த
லொழியா
அலகில்பவப பெரு
யாகுந் தன்

இலகுநன் மருந்தீச னெனும்பெயரே பெருவழக்கா
யிசையக் கொண்டு
நலமடி யர்க் கினிதுதவும் வில்வவனப் பெருமானை
நாடி வாழ்வாம்.

பேரியநாயகி.

சீர்த்த வல்லியந தாமரைக் கோயில்வாழ்
செல்லிய ரிருவோரும
கூர்த்த வல்லிய நாதற்றுதன் கடைக்கணின்
குறிப்பினின் றினிதாற்றச்
சேர்த்த *வல்லினேர் வினையினி லலமருந்
தியேரம் பெருந்துன்பந
தீர்த்த வல்லியாட பெரியநா யகிமலர்ச்
சேவடித் துணைபோற்றி.

தீர்த்தவிடங்கத் தியாகராசர்.

கார்த்த விடமுண் டமரருயிர்
காத்த பெருமான் கனகவுடை
சேர்த்த விடையா னிதயமிசைச்
செந்நது தேவ ருலகெய்திப்
போர்த்த விடர்தீர்த் திவ்வுலகும்
பொன்ற னின்ப முறவடைந்த
தீர்த்த விடங்கத் தியாகேசன் திருத்தாட்
சமலம் தினமபணிவாம்.

சபாநாயகர்

மந்திரமா மறைய வரு மிமையவருந் தொழும்வில்ல
வனத்து மேலார்
மமரத அடபலத்தி லைந்தொழிலுந்
நிச்

உல்லி = விலகரு.

சுந்தரமீர் கொலவொளி யாணவப்பே ரிருட்கு ட்டஞ்
 குழா கோட்டச்
 சந்திரகு டாமணிப்பேர்த் தாண்டவஞ்செய் தனிமுதலைச்
 சார்ந்து வாழ்வாம்.

சீவகாமவல்லி.

ஐவகைய சத்திகளாய்ப் படைப்பாதிக்குறுதுணையா
 யமையுஞ் செல்வி
 மெய்வகையிற் றுனென்ப துணர்த்துதல்போற் றிருகடஞ்செய்
 விமல னோடு
 எவ்வகையும் பிரியா மெ மணியிலொளி மலரின்மண
 மென்ன மேவி
 உப்வகையிங் கெமககருளுஞ் சீவகாம வல்லிபத
 முளத்துள் வைப்பாடி.

முருகக்கடவுள்.

பரசிவமே தானென்னும படிதெரிக்கக் கிரியையுடன்
 பகரு மிச்சை
 உருவினராங் குஞ்சரியு ழான்மகளு மிருபாவி
 லுழையக் கொண்டு
 திருமருவு ஞானவடி வானவேற் படைதாங்கிச்
 சிந்திப் பார்க்கு
 வரமுதவு முருகேசன் மலரடிக ளெப்பொழுதும்
 வணக்கஞ் செய்வாம்.

சமயாசாரியர்.

வழுதியுடன் சுரமகல நீறளித்த கவுணியர்
 மலர்த்தாள் போற்றி
 தொழுகுலத்துச் சிறுவனுயிர் விடய கற்றி யளித்தவர்தந்
 துணைத்தாள் போற்றி

செழுமுதலை வாய்மதலை யுயிர்த்தலைப்ப அழைத்தவர்தர்
 திருத்தாள் போற்றி
 எழுதுமறை வாசகஞ்சொல் வாதவூர் வருமுதல்வ
 ரிணைத்தாள் போற்றி.

சுண்டசி.

சிந்தனை வாக்கிற் கெட்டாச் சிவபிரான் செய்ய பாத
 வந்தனை புரியுங்குலை மற்றது தறித்த பாவத்
 தருததாத னொறிந்து தற்கை தாயிலாத் தற்கை பாதம
 நின்றையப் றடைந்த மைந்தி நிர்மலத் திருத்தாள் போற்றி.

அறுபத்துமூவர்.

மறுவற்ற பத்திப் புண்கொண்டு மயக்க மின்றிப்
 பிறவிப் பெரிய கடனீர்திப் பிறங்கு முத்தித்
 துறையுற் றிறுமாந் திருக்குந்தி நத் தொண்டாய
 அறுபத் துமுவர் திருத்தாண்மல்க் சுன்பு செய்வாம்.

சிறப்புப் பாயிரம்.

மறைமுடிபிற் பொருளான வில்வவனப் பெருமான்றன்
 மான்மி யத்தைத்
 தறையிலுள்ளா பெரிதுணாக் கத்தியரு பத்தாற்செந்
 தமிழிற் செய்தான்
 நிறைமதியன் மெய்ப்புகழ்சேர் நீதிபதி யதிகார
 நிகழ்த்து மேலோன்
 நறையொழுகு கடம்பணிலே ளடிபணிசுப பிரமணிய
 ளவான் மன்னோ.

உ
கணபதி துணை.

சிவாயம்.

வில்வாரணிய கேஷத்திர மாகிய
திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்.

மு த ா வ து

கேஷத்திர உற்பத்தி.

புநீ கைலாசத்திலே, பிரமன் விஷ்ணுமுதலிய தேவர்களும், எண்ணிறந்த முகிவர்களும், மற்றுமுள்ளவர்களும் வணங்கித் துதிசெய்யத், தமது அருட்சீத்தியாகிய பார்வதி தேவியாருடன் பரமசிவன் வீற்றிருந்தருளும்திருக்கோயிலுக்கெதிரில் சுவதித்தமொன் றிருக்கின்றது. அந்தத் தீர்த்தத்தின் கரைமேலே தபோதனர்களுககு வாசஸ்தான மாயுள்ள மகா அலங்காரமான மண்டபம் ஒன்றிருக்கின்றது. அதிலே சர்வ சாஸ்திரங்களிலும் வல்லவராகிய சூதமுநிவர் வீற்றிருந்தார். அவரிடத்துக்கு நைமிசாரணிய வாசிகளாகிய முகிவர்கள் ஒருகாலத்தில் கூட்டமாகவந்து அவரைப் பணிந்து, ஸ்வாமீ! உலகத்திலுள்ள சிவக்ஷேத்திரங்களிற் சித்தி முத்தி இவைகளைக் கொடுக்கத்தக்கது எது? அதையும் அதன் மகிமையையும் எங்களுக்குச் சொல்லியருளல் வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கச் சூதமுநிவர் பரமசிவனைத் தியானித்துச் சொல்லுகிறார்:—

முகிவர்களே! வில்வாரணிய கேஷத்திரம் என்பது மிகவும் மகிமையோடு விளங்குகின்றது. அந்தக் கேஷத்திரத்தின் பெயரைக் கெட்டவுடனே சகலபாவங்களும் நிவர்த்தி

சு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்.

யாகும். அதன் மனமே வேதசாரமாகிய ஸ்காந்த புராணத்திற் பிரமரங்கிதையிற் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அதை ஆதியிற் சநக்ருமா முனிவர் சவுரகாதி முனிவர்களுக்கு அருளிச் செய்தார். எனக்குத் தெரிந்தவரையில் நானே அனை உங்களுக்குச் சொல்லுகிறேன். வில்வாரணியக்ஷேத்திரமானது பிரமன் முதலிய தேவர்களாலும் நாரதாதி முனிவர்களுட்களாலும் பூஜிக்கப்பட்டது. அவர்களால் உண்டாகப்பட்ட புண்ணிய தீர்த்தங்களுடையது. அங்கே விளங்கும் சிவலிங்கமானது பாதாளலிங்கம் என்று பிரசித்தியடைந்திருக்கிறது. அச்சிவலிங்கப்பெருமான் தமமைக கரிசப்பவர்களுடைய ஜநநமாகிய பிணியை நீக்குவதால் நடமொழியில் பவ ஒளஷதேஸவரர் என்றும் தமிழில் மருந்தீசரர் என்றும் பெயர் பெற்றிருக்கின்றார். வில்வாரணியக்ஷேத்திரமானது சோழநாட்டிலே காவிரிநதிகுதுத் தெற்கேயுள்ள அகஸ்திய நதிகுது வடபாரசித்தில் விளங்குககொண்டிருக்கிறது. அதன் மத்தியிற் சயமப்புறந்தியாய்—சிவலிங்கப் பெருமான விளங்குககொண்டிருக்கிறார். கிருதயுகத்தில் அந்த வனத்திலே முதலிற் பிரமாவானவர்வந்து பாமசுவரைப் பூஜித்தார். அதற்குக் காரணம் யாதெனில்:—ஒரு காலத்திற் பிரமாவுக்கும் சரஸ்வதிக்கும் விவாத உண்டாயிற்று. பிரமாதம முடைய சிருஷ்டியை பெரிதென்று வாதித்தார். சரஸ்வதி கல்வியினுற் பிராணிகளுக்குத் தான்கொடுக்கும் அறிவை பெரிதென்று சாதித்தாள். இவர்கள் இப்படித் தர்க்கத்துக கொண்டிருக்கையில் அவ்விடத்திலிருந்த பிரகல்பத் பகவானானவர் அறிவைகொடுக்கும் சரஸ்வதியை பெரியவன் என்று கூறினார். அதைக்கேட்ட பிரமாவானவர் வெட்கமடைந்து சரஸ்வதி குணத்தினால் மயங்கியல்லவோ நாம

கீதற்கு இப்பொழுது முன்னியான என்ற பெயர் வழங்கி வருகிறது.

பிசகாப் வாதித்து அவமதிப்படைந்தோம். இக்குணத்தைப் பரமசிவனுடைய அநுக்கிரகத்தினால் ஒழிக்கவேண்டும்' என்று கருதி, வில்வாரணிய கேசத்திரத்துக்கு வந்து தவஞ் செய்ய, சிவபெருமான் சுயம்புமூர்த்தியாய் வில்வமாத் தடியிலே தோன்றி அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினார். பிரம தேவர் சிவபெருமானைப் பணிநது துதித்துத் தமக்கு வேண்டிய வரத்தைப் பெற்றுக்கொண்டார். பின்பு தேவர், முகிவர் முதலானவர்கள் அநத கேசத்திரத்துக்குவந்து பரம சிவனைப் பூஜித்து ஒவ்வொருவரும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து தீர்த்தமும் உண்டாக்கிப் போயினர். அக் தீர்த்தங் களிற் பிரசித்தமானவை ஒன்ப தாகையால் வில்வாரணிய கேசத்திரத்துக்கு நவ தீர்த்தபுரம் என்றும் ஒரு பெய ருண்டாயிற்று.

திரேதாயுகத்தில் ஜல்லிகை என்றொரு ராக்ஷதஸ்திரீ இறந்துபோன தன் புருஷனை இந்த ஸ்தலத்துக்குக் கொண்டு வந்து அவனை எழுப்பிக் கொடுக்குப்படிப் பரமசிவனையும் பார்வதி தேவியாரையும் வேண்டிக்கொள்ளப் பரமேஸ்வரியி னுடைய திருவருளால் அவன் உயிர்த்தெழுந்தான். அவன் கேட்டுக்கொண்டபடி இந்த ஸ்தலத்துக்கு ஜல்லிகாரணியம் என்றும், ஸ்வாமிக்கு ஜல்லிகேஸ்வரர் என்றும் பெயராயின.

துவாபரபுகத்தில் நவக்கிரகங்கள் பிரம பிரளயத்தினால் தங்கள் கதிதவறி, அதை இந்தஸ்தலத்துக்கு வந்து பகவானைப் பூஜித்து அவருடைய அநுக்கிரகத்தினால் சரிப்படுத்திக் கொண்டுபோயின. அக்காரணத்தால் இந்த ஸ்தலத்துக்கு நவக்கிரகபுரம் என்றும் ஒரு பெய ருண்டாயிற்று.

முற்காலத்தில முநிசிரேஷ்டர்கள் இந்த ஸ்தலத்தில் வந்து வசித்து ஆண்டவருடைய தாண்டீவத்தைத் தரிசிக்க வேண்டுமென்று ஆசைகொள்ளக் கடவுள் அவர்களுடைய மனங் களிக்கும்படிச் சந்திரகுடாமணி¹ என்னுந் தாண்டவத்

அ திருத்தருப்பூண்டி. மான்மியம்.

தைச் செய்தருளினார். முசுருநத சக்கிரவர்த்திக்கும் பிரத்தி யக்ஷமாகி அவர் வேண்டிய வரங்களைக் கொடுத்தருளினார். இந்த ஸ்தலத்தில் வீற்றிருக்கும் விக்கினேசுவரர் தமமை வழி படும அன்பர்கள் இஷ்டப்படுவதையெல்லாம் அவர்களுக்கு ஈந்தருள்செய்கிறபடியால் இஷ்டசித்தி விநாயகர் என்னும் திருநாமம் பெற்றிருக்கின்றார் என்று சூதமுதிவர் சொல்ல, நைமிசாரணிய முதிவர்கள் “சிலபெருமான் வில்வவிருகூத்தி னடியில் தோன்றினதற்குக் காரணமென்ன? அவ்விருகூத் தின் மகிமை எத்தனைமையது? அது எப்படி உண்டாயிற்று? இவைகளைச் சொல்லியருள வேண்டும” என்று பிரார்த்திக்க, சூதமுதிவர், “பூர்வகாலத்தில் திருப்பாற்கடல் கடையப் பட்டபொழுது அந்நிலையான அமுதநிலைகள் பூமியிற் சிதறின. அதனால் கற்பகவிருகூங்க ஞாண்டாயின. அந்த விருகூஜாதிகளில் வில்வமும் ஒன்று. அது பரமசிவனுக்குப் பிரியமான தாகையால் அம்மரத்தடியில் அவர் தோன்றி யருளினார்” என்று சொன்னார். முதிவர்கள் “திருப்பாற் கடல் ஏன் கடையப்பட்டது? அது எப்படிக் கடையப்பட்டது? அமுதம் எப்படிச் சிதறியது? அதனால் என்ன என்ன விருகூங்க ஞாண்டாயின? இவைகளை விவரமாகச் சொல்லி யருளல் வேண்டும” என்று பிரார்த்திக்கச் சூதமுதிவர் சொல்லுகிறார்:—

முன்னொரு காலத்தில் தூர்வாசமகி முதிவர் கையைங் கிரிகுசுசென்று பார்வதிபரமேசுவரர்களைக் கண்டு வணங்கினார். அப்பொழுது சிலபெருமான் அவருக்கு நீலோற்பலமல ரொன்று கொடுத்தருள, முதிவர் அதைத் தேவேந்திரனுக்குக் கொடுக்கக்கூகதி, இந்திரலோகத்துக்கு வருவது, தேவேந்திரன் ஐராவதம் என்னும் யானைமேலேறிப் பவதிவரது கொண் டிருக்கும் காலத்தில் அந்தப் புஷ்பத்தை அவனுக்குக் கொடுத்தார். தேவேந்திரன் அதைவாங்கி யானையின் சிரசில்

வைத்தீன். யானை அப்புவைத் தன் குதிகையால் எடுத்துப் பூமியி லெறிந்து காலால் மிதித்தது. அதைக்கண்டு தூர்வாசர் மகா கோபங்கொண்டு தேவேந்திரனைப் பார்த்து, 'இந்திரனே! நீ செல்வச் செருக்கினால் நான் கொடுத்த சிவப்பிரசாதத்தை இப்படி அவமதித்தபடியால் உன்னுடைய செல்வமெல்லாம் உன்னைவிட்டு நீங்கக்கூடாது. இந்த ஐராவதமானது காட்டானையாகப் போகக்கூடாது' என்று சரீத்துவிட்டுப் பூமியிற் கிடந்த புஷ்பத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தன் ஆசிரமத்துக்குச் சென்றார். முசிவரிட்ட சாபத்தால் தேவேந்திரனிடத்தி லிருந்த அஷ்டலக்ஷ்மிகளும் திருப்பாற்கடலை யடைந்தார்கள். ஐராவதம் காட்டானையாகப் பூமியிற் சலகாலம் சஞ்சரித்துப் பின்பு மதுரையில்வந்து பொற்றாமரைத் தீர்த்தத்தில் மூழ்கிச் சொக்கநாதரைப் பூஜித்துச் சாபவிமோசனமடைந்து ஐராவ தேசுரர் என்று ஒரு சிவலிங்கத்தையும் ஐராவததீர்த்தம் என்று ஒரு தடாகத்தையும் தன்பெயரால் லுண்டாக்கிவிட்டுச் சுவர்க்கலோகம் போய்ச் செந்தது.

மகாலக்ஷ்மியும் சுற்பகனிருகூழும் சாமதேவ முதலியன வும் தன்னுடனெவிட்டுத் திருப்பாற்கடலைச் சேர்வோ, தேவேந்திரன் தியக்கமுற்று லக்ஷ்மிபதியாகிய மகாலிஷ்ணுவைத் தியானித்தான். அவர் தேவேந்திரனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகத் தேவேந்திரன் தன்குறைகளை அவரிடம் முறையிட்டுக் கொண்டான். அப்பொழுது லிஷ்ணுமூர்த்தி பிரமதேவரை அழைப்பித்துத் திருப்பாற்கடலைக் கடையும்படிக் கட்டின யிட்டருளினார். பிரமதேவர் திருப்பாற்கடலிலே மந்திர கிரியை மத்தாக நாட்டி, வாசுகியை அதிற் கயிறாகப் பூட்டி, ஒருபக்கத்தில் தேவர்களைக்கொண்டும் மற்றொரு பக்கத்தில் அசுரர்களைக்கொண்டும் அதைக் கடைவித்தார். அசமயத் தில் மந்தரகிரி கடலில் ஆழ, லிஷ்ணுவானவர் கூர்மாவதாரம் எடுத்து அம்மலையைத் தம் முதுகின்மேற் குவிக்கொண்டார்.

பின்பு திருப்பாற்கடல் அநேக காலம் கடையப்பட்டது. முதலில் விஷந் தோன்றிற்று. தேவர் முதலானவர்கள் அதைக்கண்டு நடுங்கிப் பரமசிவனைப் பிரார்த்திக்க, அவர் அவ் விஷத்தை யுண்டு தமது கண்டத்தில் தங்குமாபடிச் செய்தருளினார். அக்காரணத்தால் அவருக்கு நீலகண்டர் என்னும் திருநாமம் உண்டாயிற்று. பாற்கடலைப் பின்னும மர்த்திக்கையில் அதில் மாயையும், கற்பகவிருகூழும், காம தேதுவும், உச்சைச சிவமம் என்னும் குதிரையுப, பாஞ்சசூரியம் என்னும் சங்குமீ, கயஸ் துவமணியும் உண்டாயின. பிறகு தாரை, சந்திரன், யோவதம், இவைக ளுண்டாயின. அதன்பின் மகாலக்ஷ்மி தோன்றினாள். அக்கடலைப் பின்னும் மர்த்திக்கையில் அமுதம் திரண்டது. அஷ்டணன் வரலி என்னும் இருவர்கள் கடைநத வேகத்தினால் அமுதத்தைக்கள் பூமியிலும் மலைகளிலும் சிதறின. அப்படிச் சிதறின ஒவ்வொரு துளியும் ஒவ்வொரு விருகூழாயிற்று. அவ்வாறான விருகூழ்கள் அரசர், வில்வம், விரா, நாவல், புன்னை, மா, பலா, வன்னி, சார்பகா, கதம்பம், அதில், சந்தனம், பாடலி, கரண்டம், கோவிதாரம், வேம்பு, நெல்லி முதலியனவாம். இவ் விருகூழ்களில் வில்வம் விசேஷமானதாற் பரமசிவம் அவ்விருகூழ்தினடியில் தோன்றினார்.

நாம மேலே சொல்லியபடி பிரமதேவர் இந்தக் கூத்திரத்திற்கு வந்தபொழுது, அங்கே பிரமதீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்தம் உண்டாக்கி, அத் தீர்த்தத்தின் மேல்கரையிற் கிழக்கு முகமாக இருந்து ஸ்ரீபஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு யோகத்திலிருந்தார். அப்பொழுது பரமசிவம் அத் தீர்த்தமத்திக்கு நேராக வில்வமுகதடியில் ஜோதிலிங்க ஸ்வரூபமாய் மேற்கு முகமாய் உற்பவித்துப் பிரமதேவருக்குக் காட்சி கொடுத்தருளப் பிரமதேவர் பகவானைப் பணிந்து பலவாறு தோத்திரஞ் செய்தார். சிவபெருமான் பிரமதேவரை நோக்கி, 'உனக்கு வேண்டியவரங்களைக் கேள்' என்ன அவர், 'ஸ்வாமீ'

எனக்குண்டாகிய ரஜோகுணத்தை நிவர்த்திசெய்யவேண்டும். எனக்குத் தரிசகம் கொடுத்ததுபோல் மேற்கு முகமாகவே விளங்கியிருந்து உபமைத தரிசித்தவர்களுக்கும் சர்வாபிஷ்டங்க ளோடும் தந்தருளவேண்டும். இதுமுதல் இந்த கேஷத்திரத் துக்குப் பிரமபுரி என்றும், தேவரிருக்குப் பிரமபுரிசுரர் என்றும் பெயருண்டாகவேண்டும். இந்த கேஷத்திரம் முனிவர்கள் வகுத்து தவஞ்செய்யப்பட்டபடியான மகா புண்ணிய பூமியாக வேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கக்கூட சிவபெருமான் அப்படியே அருளசெய்து, 'இந்த கேஷத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்களில் வந்தவர்களுக்கெல்லாம் எல்லா நொய்களுக்கும் நீர்ந்து இஷ்ட சித்தியையும் அடைவார்கள்' என்றும் அருள்கூறுகிறது. ரஜோசுமயமான விஷகத்தில் மறைந்திருப்பீர். அதன் பின்பு பரமேசுர நுடைய நடவடிக்கைப் பிழைத்தவர் விசுவகர்மாவைக் கொண்டு ஸ்வாமிகு ஒரு ஆலயமுட, அதற்கு வடபாரிசத் தில் தீர்த்தவல்லி என்னும் திருநாமத்தோடு விளங்கும் தேவியருக்கு ஒரு ஆலயமுட கட்டுவித்துக் கிழக்கு முகமாக இருக்கும தேவியருக்குக் கொடுத்த தமது தண்டத்தினால் கல்லி ஒரு தீர்த்தம் உண்டுபண்ணி, அதைத் தமது கமண்டலத்தி லிருந்து அமிர்த்தத்தினால் நிரப்பி, அந்தத் தீர்த்தத்திற்கு அமிர்த்தபுஷ்கரணி யென்று திருநாமமிட்டு, அந்தத் தீர்த்தத்தைக்கொண்டு ஸ்வாமிகு அபிஷேகஞ்செய்து ஆறு க ல பூஜையும் செய்கொண்டிருந்து சிலகாலம் சென்றபின், சைவாகமங்களை நன்றாய்க் கற்றறிந்த ஒரு சிவததுவிஜயை ஸ்வாமியினுடைய பூஜைசெய்வதற்காக நியமித்து, மாசிமாதத் திற் பிரமோற்சவம் நடக்குமபடி ஏற்பாடு செய்துவிட்டுத் தபமுடைய லோகத்துக்குச் சென்றனர்.

* தேவியருக்கு இப்பொழுது பிரகந்தாயக் (பெரியநாயகி) என்னும் பெயர் வழங்கிவருகிறது.

† பிரமோற்சவம் இப்பொழுது சித்திரைமாதத்தில் நடக்கிறது.

திராவிடாவது அத்தியாயம்.

ஜல்லிகையின் சரித்திரம்.

தை மிசாபணிய முதிவர்கள் முதமுதிவரை நோக்கி 'முதிசிரேஷ்டமே! ஜல்லிகை என்னும் இராகுத ஸ்திரி இரந்த தன் புருஷனை வில்வாபணிய சீக்ஷத்தித்திற்குக கொண்டு வந்து எழுப்பிக்கொண்டு போனதாகா சொல்லிய நுளினீர். அந்தச் சரித்திரத்தை விவரமாக ரொலியருள வேண்டுர்' என்று கேட்க, முதமுதிவர் சொல்லுகிறார்:—

வராகபர்வதம் என்றொரு மலையுண்டு. அது மிகவும் உருந்தமானது. அது அநேக அருவிநாளும் பலவித விருகங்களாலும் நிறைந்து மிகவும் மமன்யமா யிருக்கும். அந்த மலையு முற்காலத்தில் தாயிரபர்வதம் என்று பெயர். அப்பெயர்மாறி வராகபர்வதம் என்று பெயர்வந்ததற்குக் காரணம் என்னவென்றால்,—கதிராகா மத்தியிலே, கிரொஞ்ச துயிபத்திலே, கிரொஞ்ச பர்வதத்தின்மேலே, தேஜோமய மாயி விளங்கும் வைகுண்டத்திலே, பூதேவி தேவி என்னும் உபயநாய்ச்சிமாரும் உபசரிக்க, ஆதிசேஷன்மேல் அறி துயில் செந்துகொண்டிருக்கும் பூநீமக் காராயண மூர்த்தி யிடத்துக்குப் பிரமதேவர் வருநான் சென்று வணங்கிந்ந, மகாவிஷ்ணு அவரை நோக்கி, 'நீ யிங்குவந்த காரணம் என்ன?' என்று வினவ, பிரமதேவர் 'இரணியகசிபன் இரணியாகுன் என்னும் இரண்டு இராகுதர்களுடைய தேவர் முதிவர் மனிதர் முதலானவர்களுக்குச் செய்யுந் தன்பம் செப்பிமுடியாது. அவ்விருவரில் இரணியாகுன் மிகவுங் கொடியவன். அவன் பூசாங்கனையெல்லாம் கிரகத்துக் கொண்டு பாதாள லோகத்திற்கென்று பதுங்கிக்கொண்டிருக்கின்றான். அவனைவெல்ல எங்கனா வியலாது. தேவரீமே

அந்நே வென்று பூமியின்சத்தை முன்போற் பூமியிற்சேர்க்க
 லேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். விஷ்ணு புர்த்தி அப்
 படியே செய்வதாகச் சொல்லிப் பிசமதேவரையும் அவருடன்
 வந்த தேவர்களையும் அனுப்பிவிட்டுத் தாம் பூமியில்வந்து
 நீண்ட தந்தங்களையும் பெருத்த வருவத்தையும் உடைய ஒரு
 வராகமாகப் பூமியைப்பிளந்து பாதாளலேநகத்திற் சென்று
 இரணியாகூணக்கொன்று அவன் தாமுடைய துவார
 பாஸகர்களில் ஒருவ னாகையால் அவனுக்குப் பூர்வபதவியைக்
 கொடுத்து, அவனிடமிருந்த பூ சத்துக்களைக் கிரகித்துக்
 கொண்டவந்து அவைகளைப் பூமியிற் சேர்த்துவிட்டுத் தாமிர
 பர்வதத்திற் கு வந்து சிவமபரிகாரம் பண்ணிக்கொண்டு,
 பூமிக்குக் கெடுதிசெய்யப் பராகர்களைச் சங்கரிக்கும் நியமத்
 துடன் அங்கேயே வராகரூபமாயே ஸ்ரீ லக்ஷ்மிசமேதரா
 யிருந்த விட்டார். அது முதல் அந்தப் பர்வதத்துக்கு வராக
 பர்வதம் என்னுா பெருண்டாயிற்று. அங் அநேக
 மகிமைகளோடு விளங்குவதால் பூலோக வைகுண்டம்
 என்றும் சொல்லப்படும். அந்தப் பர்வதத்திலிருந்து
 தாமிரவர்ணியென்னுமநதி உற்பத்தியாயிச் செல்லுகின்றது.
 அதன் கரைக்கரையில் மேற்சொன்ன பர்வதத்திலே ஒரு
 பெரிய குகையிருந்தது. அக்குகையில ஜல்லிகை என்னும்
 ஒரு ராகூதஸ்திரி யிருந்தாள். அவள் அதிகுருபமும் சகல
 நற்குணங்களும் பொருந்தினவள். சிவபத்தியிலும் சிறந்தவள்.
 விருபாக்ஷன் என்னும் ஒரு ராகூதன் தன்னைக் கார்த்தர்வ
 விவாகம் செய்துகொள்ள அவனுடன் வாழ்ந்திருந்தாள்.
 விருபாக்ஷன் காலையிலெழுந்து ஸ்னாந்தரங்குகிறிற் சென்று
 அங்குள்ள பக்ஷிகள் மிருகங்கள் இவற்றையும், அங்குவரும்
 மனிதர் முதலானவர்களையுங் கொன்று தின்று இரவில் தன்
 குகைக்குத் திரும்புவான். இவன் இப்படிச் செய்துவருவது
 ஜல்லிகைக்குத் தெரியாது. ஒருநாள் கனத்தில் ஒன்றும்

அகப்படாமற் பசியினால் மிகவருகதி தன் குகைக்கு வந்து
 சென்றான். மகாபதிவிதையாகிய ஜல்லிகை தன் பர்தா
 வின் தளர்ச்சியைக்கண்டு வருத்தமுற்று அப்படி வருத்தத்திற்குக்
 காரணம் என்னவென்று கேட்கும் பொழுது, அவளி நுத
 இடத்திற்குச் சமீபத்திலுள்ள வழியிலே ஒரு பிராமணன்,
 விபூதி நுத்திராக்ஷதாரணனாய், கங்காஜலக காவடியுடன், தன்
 சிதாமாதாககனிநுக்கும ஊருக்கு அதிவேகமாய்ப் போய்க்
 கொண்டிருந்தான். அவன் அப்படி வருவதற்குக் காரணம்
 என்னவென்றால்:—கன்னியாகுமரி என்னும் ஊரிலே சசிமர்
 என்றொரு வேதியிருந்தார். அவர் மிகவும் உத்தமர்.
 நித்திய கர்மாதுஷ்டரானவர்கள் அருகினிறைச்சார முதலிய
 வற்றைக் கிரமப்படிச் செய்பவர். அவருக்குத் தருமவிரதன்
 என்றொரு பிள்ளையிருந்தான். சசிமருக்கு கங்காஜலநாடு
 செய்யவேண்டும் என்னும் ஆசை இருந்தும் செய்யமுடியாமல்
 விருத்தாப்பிய தசையை அடைந்தார். சில காலத்துக்குப்
 பின் அருதியதசையும் நேர, மேற் சொல்லிய ஆசை நிறை
 வேறாமையற் பிராமணன் பிரியாமல் அவஸ்தைப்பட்டுக்
 கொண்டிருந்தார். அதைக்கண்ட அவருடைய பிள்ளை,
 “ஃயா! உமக்கு இருத உலகத்திலுள்ள எந்தப் பொருளின்
 மேலாவது இச்சையுண்டா? அதைத் தெரிவித்தால் நிறை
 வேற்றுகிறேன்” என்று வருத்திக்கேட்கப் பிதாவானவர்
 “அப்பா! கங்காஜலஸ்நானை செய்யாமற் போகிறேமே
 என்கிற எண்ணம் என்னை வரதிகிறது. அந்த ஜலம் என்
 கிரசின் மேற்பட்டு, சிறிது உள்ளுக்கும சென்றால் எனது
 பாவம் நீங்கி என்பிராமணன் இவ்வுடலை விட்டுப் பிரியும்.
 இருதக் காரியம் உன்னால் எப்படி முடியும்?” என்று சொல்ல,
 தருமவிரதன், “உமமுடைய இஷ்டத்தை எப்படியாவது
 நிறைவேற்றுகிறேன்” என்று பிதாவுக்கு மகிழ்ச்சியுண்டாகும்
 படிச் சொல்லிக், தன் தாயைக் கொடுத்த ‘தாயே! நான்

அதிச்சீக்கிரமாகச் சென்று கங்காஜலத்தைக் கொண்டுவருகிறேன். அதுவகையில் என் பிதாவைச் சாக்கிரதையாகப் பார்த்துக்கொள்ளும்' என்று சொல்லி, தன்மனைவியைப் பார்த்து 'நான் போய் வருகிறவகையில் உன்மாமனார் மாமியார் இவர்களுக்கு வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்து கொண்டு சாக்கிரதையாய் இரு', என்று கட்டளையிட்டிவிட்டுத் தான் கங்கையை நோக்கிச் சென்றான். வழியிலே பசி முதலிய வற்றால் வருத்த முற்றும் அவைகளை லக்ஷியம் செய்யாமல் மனவறுதியுடன் சென்று, கங்கையை யடைந்து, அதில் ஸ்நானம் செய்து அந்த ஜலத்தைக் கவடியிற் கட்டிக்கொண்டு அதைத் தன் பிதாவிடம் சேர்க்கும் பொருட்டு அதிவேகமாக அந்தக் குறுகிய வழியே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

அப்படிப் போகும் பிராமணன் விருபாக்ஷன் கண்டு அதிக சந்தோஷங்கொண்டு ஜல்லிகையைப் பார்த்து, 'நாயகீ! இன்று காலை முதல் திரிநாம எனக்கு ஒரு வித உணவும அகப்படவில்லை. அதனால் இளைத்துக் களைத்து இவ்விடம் வந்து சேர்கிறேன். தெய்வச் செயலாய் என் பசியைத் தீர்ப்பதற்கு இதோ ஒரு பிராமணன் வருகிறான் டார்' என்று சொல்ல, அதைக்கேட்ட ஜல்லிகை பாணம்பட்ட மான் போல் துடித்து, 'ஐயோ! இதென்ன பாவம்! என்று கலங்கித் தன் பித்தாவின் பாதங்களில் விழுந்து பணிந்து சொல்லுகிறான்:—'ஸ்வாமீ! மிருகப் மச்சம் முதலியவற்றைப் புசிப்பது அரக்கர்களுக்கு வழக்கம். பிராமணனுடைய மாமிசத்தைப் புசிப்பது மகா கொடியது. அது மகா பாவமுள்ளது. அந்த மாமிசம் விஷத்துக்குச் சமானம். அதை நீ புசித்தால் உம்முடைய பிராமணன் போய்விடும். ஆதலால் அடியேன்மீது கிருபைசெய்து அந்தப் பிராமணனை விட்டு விடும. உமக்கு ஆகாரம் நான் கொண்டுவருது தருகிறேன். பிராமணருக்குத் திங்கு செய்தவர்கள் நாக மடைவார்கள்.

ககா திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்.

முற்காலத்திற் பிராமணர், ரிஷிகள் முதலானவர்களுக்குத் திங்குசெய்துகொண்டிருந்த சகோதரர்களாகிய வில்வலன், வாதாலி என்னும் இராக்ஷதர்கள் அகஸ்திய மகா முநிவரால் அழிவுற்ற சங்கதி அனைவருக்குந் தெரியுமே' என்று சொல்லித் தடுக்க, விருபாக்ஷன் அவன் சொன்னதைச் சிறிதுங் கவனியாமல் ஓடிப்போய் அந்தப் பிராமணனுடைய தலையில் தன் கையிலிருந்த கதையினால் மோதியடிக்கப் பிராமணன் இறந்தான். விருபாக்ஷன் அவன் இரத்தத்தை உறிஞ்சிக் கொண்டிருக்கும் பொழுது, பதினிரதையாகிய அவன் மனைவியின் வாக்கின்படி அதுவே விஷமாகி அவனைக் கொன்றது. இதைக்கண்ட ஜல்லிகை மகா விசனா முற்று மூன்றுநாள் ஒன்றும் தோன்றாமற் பரமசிவனைத் தியானித்துக்கொண்டிருந்தான். அவளுடைய பூஜாபலத்தினால் கண்ணுவ மகா ரிஷியானவர் தம்முடைய சீஷர்களுடன் அந்த மார்க்கமாக வந்தார். சார்புபூத்திபோல் விளங்கிய அவரைக் கண்ட வுடனே ஜல்லிகையானவன் சோகத்தொன்று எதிர்பெற்று வணங்க, முநிவர் சந்தோஷப்பட்டு 'நீ தீர்க்க சமங்கலியா யிருக்கக் கடவை' என்று ஆரீர்வதித்தார். பின்பு அவன் அதிக துக்கத்துடன் நிரூப்பதைக் கண்டு அவளுடைய வர லாபத்தைக் கேட்க அவன் தான் ஜல்லன் என்னும் ராக்ஷ தனுடைய புத்திரி யென்றும், அவன் கரதுஷணிகளுடைய யுத்தத்தில் ஸ்ரீராமமூர்த்தியால் மாண்டனன் என்றும், பின்பு சாவர்ணிகை என்னும் தன்னுடைய தாயார் தன்னை யெடுத்துக்கொண்டு அந்த வனத்திற்கு வந்து அங்கே தன்னை வளர்த்துக்கொண்டிருந்தாள் என்றும், அப்படி யிருக்கும் பொழுது ஒருநாள் ஆகாசம் தேடிக்கொண்டுவர வழக்கம் போற் சென்றவன் திரும்பி வராமையால், அவன் இறந்து விட்டான்' என்று கினைத்துத் தான் வராகபர்வதச் சாரலிற் பரமசிவனைப் பூஜித்துக்கொண்டு வசித்து வருகையில் விரு

பாஷன் வந்து தன்னைக் காந்தர் வ ளிவாகஞ் செய்துகொண்டா னென்றும், அதற்கு ஒரு மாசத்துக்குப் பிறகு அவன் மேற் சொன்னபடி பிராமணனைக் கொன்று தானும் மாண்டா னென்றுஞ் சொல்லி, தனக்கு எப்படியாவது மாங்கலிய பிசைத் தந்தருளவேண்டும் என்று அவரைப் பலமுறை வேண்டிக் கொண்டான். முரிசிரேஷ்டர் அவளுடன் பிரேதங்கள் இருக்கும் இடத்துக்குச் சென்று அவைகளைப் பார்த்து, இந்தப் பிராமணப்பிள்ளையை யெழுப்புவது அதிக புண்ணியம் என்று நினைத்துப் பரமசிவனைத் தியானஞ்செய்தார். அவ ருடைய அதுக்கிரகத்தாற் சிறிது நேரத்திற் பிராமணன் நித்திரைதெளிந் தெழுந்திருப்பவன்போல் எழுந்தான். எழுந்தவன் அங்கு நிஷ்டையிலிருந்த கண்ணுவ ரிஷியைக் கண்டு, அவருடைய திருவடியில் விழுந்து, அவரைப் பலவாறு புகழ்ந்து நிற்கும்பொழுது முரிவர் நிஷ்டை நீங்கிப் பிரா மணன் உயிர்த்தெழுந்ததைக் கண்டு சந்தோஷித்துப் பரமசிவ னுடைய திருவருளை வியந்து கொண்டாடிப் பிராமணனைப் பார்த்து, 'அப்பா! நீ முன் ஜன்மத்திற் பசுவை அதன் கன்றுக ளிடத்திலிருந்து பிரித்துவிட்டாய். அந்தத் தோஷத்தினால் இந்த ஜன்மத்தில் உனக்கு இப்படிப்பட்ட ஆபத்து நேரிட்டது. இனி உனக்கு யாதொரு குறையுமில்லை. இந்தக் கங்காஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு உன் மாதா பிதாக்க ளிடஞ் சென்று அவர்களுக்குச் செய்யவேண்டிய பணிவிடை களைச் செய்து உன் மனைவியுடன் சுகமாக வாழ்ந்திரு. உன்றோ கூடியவரையிற் பரோபகாரமும் செய்துகொண்டிரு. அதைப்போல் மேலான தர்மம் ஒன்றுமில்லை' என்று சொல்லப் பிராமணன் அவரைப் பின்னும் வணங்கி விடை பெற்றுக் கங்காஜலத்தை யெடுத்துக்கொண்டு தன்னுருக்குச் சென்றான்.

கஅ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

இதைக் கண்ட ஜல்லிகை சூதோஷமடைந்து, தன் சந்தர்ப்பத்தையும் நிவிர்த்தி செய்ந்துள்ளனாக கருதி, கண்ணுவ முகிவரை தோகை 'ஸ்வாமீ' நான் உமமுடைய புத்திரி. எனக்குத் தேவரீர் செய்த ஆசிர்வாதம் நிறைவேறுமபடி அநுகருகித்த நானேவென்றும்' என்று அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து பணிநதான். முகிவார் அவளை பெழுந்திருக்கச் சொல்லி, அவளைப் பார்த்து 'ஜல்லிகை! நான் உனக்குச் செய்த ஆசிர்வாதம் தப்பாதிருக்குமென்பாருட்டி நீ சோழ நாட்டிலே நவதீர்த்தங்கனோடு விளங்கும் வில்வபணியக் கூத்திரத்திற்குச் சென்று. அங்கு பாமதயாநாயகர் வீற்றிருக்கும் பாமேசுவரையும் தீர்த்தவல்லி என்னும் திருநாமத் தோடு விளங்கும் பாமேசுவரியையும் ஒரு மண்டலம் பததி யோடும மனவுறுதியோடும பூஜைசெய். அப்படிச் செய்தால் பாமேசுவர் பிரசन्नமாகி உன் பர்த்தாவை யெழுப்பிக் கொடுப்பார். நீ முன் ஜனமத்தில் வைசிய ஜாதியிற் பிறந்து அதிக செல்வத்தோடு உன் பர்த்தாவுடன் வாழ்ந்திருக்குமென்பாழுது, அவன் பின்னும் ஒரு மனைவியைக் கலியாணம் செய்து கொண்டு அவளிடத்தில் அதிக பிரியமாயிருக்க, நீ அதைத் தடுக்குமென்பாருட்டி அவனுக்கு மருந்திட்டாய். 'நாமொன்று நினைக்கத் தெய்வம் ஒன்றை நினைத்தது' என்றபடி உன் எண்ணம் நிறைவேறாமல் நீ யிட்ட மருந்தால் உன் பர்த்தா இறந்துபோனான். இதை யறிந்த உன் சக்களத்தி உனக்குட்ட சாபத்தினால் உனக்கு இப்படிப்பட்ட விபத்து நோர்ந்தது. ஆகிலும் நீ செய்த சிவபூஜாபலத்தாற் சிவ பத்தனாகிய இராவணனுடைய குலத்திற் பிறந்தாய். பாவத்தில் இரண்டுவகை யுண்டு. அதில் ஒன்று தெரிந்துசெய்யும் பாவம். மற்றொன்று தெரியாமற் செய்யும் பாவம். நீ செய்தது தெரியாமற் செய்த பாவம். உன் பர்த்தா செய்தது தெரிந்து செய்த பாவம். அதை நிவர்த்திக்க வல்லவர் பாமசிவமே.

ஆதலால் நான் சொல்லியவண்ணம் வில்வாரணிய கேஷத்திரத் துக்கு உடனே சென்று அவரைப் பூஜிக்கக் கடவாய். உனக்கு சமஸ்த மங்களங்களும் உண்டாகுக' என்று ஆசீர்வதித்துவிட்டுத் தாம் தம்முடைய சீஷர்களுடன் தபோவனத்துக்கு எழுந்தருளினார்.

முனிபுங்கவர் தன் கண்களுக்கு மறைந்து செல்லும வரையில் அவரை அஞ்சலி செய்துகொண்டிருந்து அப்பால் தன் பரீத்காவின் பிரேதத்தைத் தூக்கித் தன் தோளின்மேல் வைத்துக்கொண்டு பரமசிவனைத் தியானித்துக்கொண்டு சென்று, காடு, மலை, கான்யாறு முதலியவற்றைக் கடந்து காவேரியாற்றை யடைந்து, அதில் முழுகி அறுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுத் திரிச்சிராப்பள்ளி, திருவாணைக்கா, தகூறின கைலாசமாகிய திருஷ்வயாறு, அதனுடன் சேர்ந்து ஸப்த ஸ்தானங்க ளாகிற திருப்பழனம், திருச்சோற்றுத்துறை, திருவேதிசூடி, திருக்கண்டிபூர், திருப்பூர் துருத்தி, திருநெய்த்தானம் என்னும் கேஷத்திரங்களையும், திரிபுவனம், திருவிடை மருதூர், திருவெண்ணறை, கோட்டேர் முதலிய ஸ்தலங்களையும், வணங்கிக்கொண்டு, அகஸ்திய' நதியைக் கண்டு அதில் ஸ்நானஞ்செய்து, அங்கிருந்து புறப் பட்டுச் சென்று வில்வாரணிய கேஷத்திரத்தை அடைந்தான். அது பலவித புஷ்பச் செடிகளாலும், பல விருகங்களாலும், அநேகவித மிருகங்களாலும், அழகுள்ள பசுவி ஜாதிகளாலும் நிறைந்திருந்ததுடன், முரிகணங்களுடைய ஆசிரமங்களும் நவதீர்த்தங்களும் அங்கே விளங்கிக்கொண்டிருந்தன. அதிக ரமணியமாயிருந்த அந்த இடத்தை ஜல்லிகை கண்டு இதுவே கண்ணுவமுனிவர் குறிப்பிட்ட திவ்ய ஸ்தலம் என்று தீர்மானித்து அங்கே தவஞ்செய்யக் கருதி, அம்பிகையின் சந்நிதித் தெனில், காற்பெருவிரலை நிலத்தி லூன்றி நின்று, இரண்டு கைகளையும் குவித்துக்கொண்டு, 'பரிசுத்தமாகிய'

தன் மனத்திற் பரமசிவத்தையும் பார்வதி தேவியாரையும் பதித்து, மகா மந்திரமாகிய பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துக் கொண்டிருந்தான். இப்படிப் பன்னிரண்டு தினம் அருந்தவம்புரிய, பார்வதிதேவியார் அவளுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயினார். ஜல்லிகை கண்டு சொல்லிமுடியாத ஆந்தந்த் கொண்டு, லோகமாதாவாகிய மகாதேவியார் நமக்குக் காட்சி கொடுத்தது நம்முடைய ஜன்மங்களிற் செய்த தவப்பயனே! அல்லது கண்ணுவ முதிவருடைய அறுக்கிரக விசேஷமோ! என்று சிந்தித்து, அதிக பக்தியோடும் பரமேஸ்வரியின்பாதாசு விந்தங்களிற் பணிந்தெழுந்து அஞ்சலி யஸ்த ளாகி, ‘தாயே! பரமேஸ்வரீ! மகாதேவீ! கிருபா சமுத்திரமே! இறந்து போன என் கணவனை யெழுப்பிக் கொடுத்து என்னையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தான். அம்பிகை அருள்சுரந்து, ‘ஜல்லிகையே! நீ யிர்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அந்த ஜலத்திற் சிறிதெடுத்து இறந்த உன் புருஷன் மேல் தெளித்தால் அவன் பிழைத்தெழுவான்’ என்று அறுக்கிரகிக்க, ஜல்லிகை உமாதேவியாரின் கட்டளைப்படி தன் பர்த்தாவின் பிரேதத்தைத் தீர்த்தக் கரையில் வைத்துத் தான் அதில் ஸ்நானஞ் செய்து, அந்தத் தீர்த்த ஜலத்தைக் கையிற் கொஞ்சங் கொண்டுவந்து பிரேதத்தின்மேல் தெளித்தான். உடனே விருபாக்ஷன் உயிர்பெற் றெழுந்தான். ஜல்லிகை மகா சந்தோஷ மடைந்து தானுந் தன் கணவனு மாகப் பார்வதியாருடைய பாதங்களைப் பணிந்து நின்றான். அப்பொழுது உமாதேவியார் ஜல்லிகையை நோக்கி ‘இன்னம் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்’ என்ன, ஜல்லிகை ‘அம்மணி! இந்தத் தீர்த்தத்தில் முழுது அன்னையாகிய, உன்னையும் அப்பனாகிய பரமசிவத்தையும் தரிசிக்கும் ஸ்திரீக ளுக்கு அமங்கலதோஷம் சம்பவிக்காம விருக்கும்படிக்கும், இதுமுதல் இந்த-வனத்துக்கும் ஸ்வாமிக்கும் என் பெயர்

விளங்கும்படிக்கும் அருள்புரிய வேண்டும்' என்று வேண்டினான். தேவியார் 'நீ கேட்ட வரங்களைத் தந்தோம்' இந்தத் தீர்த்தத்தில் அமங்கலிகள் மூழ்குவார்களே யாகில் இனிவரும் ஜன்மங்களில் அவர்கள் சுமங்கலிகளாகவே யிருப்பார்கள். மற்ற ஸ்திரீகள் ஸ்நானம் செய்தால் தீர்க்க சுமங்கலிகளாகவே வாழ்வார்கள். இதுமுதல் இந்தத் தீர்த்தத்துக்கு மாங்கலிய தீர்த்தம் என்றும், இந்த வனத்துக்கு ஜல்லிகாரணியம் என்றும், ஸ்வாமிக்கு ஜல்லிகேஸ்வரர் என்றும் பெயர் விளங்கக் கடவது, என்று அநுக்கிரகித்து விட்டு மறைந்தருளினார். பின்பு ஜல்லிகையும் விருபாக்ஷனும் வில்வாரணியத்தினின்று தம்மிடத்துக்குச் சென்றார்கள். மகாமகிமையுள்ள அந்த மாங்கலிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்களுக்கு எல்லப் பாங்கியங்களும் உண்டாகும். இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களுக்கும், கேட்பவர்களுக்கும், அந்தப் பலன் கிடைக்கும்.

முன்றவது அந்தியாயம்

அகஸ்தியர் முதலிய

ஒன்பது ரிஷிகளுக்குச் சிவபெருமான்
சுந்தரதாண்டவ தரிசனம் தந்தருளிய
சரித்திரம்

ஒரு காலத்திலே முநிசிரேஷ்டர்களாகிய அகஸ்தியர், வாமதேவர், காசிபர், அத்திரி, பரத்துவாஜர், கௌதமர், விசுவாமித்திரர், ஜமதக்கினி, வசிஷ்டர் என்னும் ஒன்பது பேரும் தீர்த்த யாத்திரை செய்யக் கருதிச் சென்று வில்வாரணியத்தை யடைந்து அங்குள்ள அகஸ்திய நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து, அதன் கரைமேல் ஜபஞ்செய்து கொண்

டிருக்கும்பொழுது, அகஸ்தியர் அம்பிகையின் அருளால்
 மற் றை முகிவர்களை நோக்கி, 'இந்த வில்வாரணிய கேஷத்திரம்
 மகா புண்ணிய பூமி. ஜபசித்தி யாவதற்கு இதுவே தகுந்த
 இடம். ஆதலாம் நாம் இங்கு வசிக்கவேண்டும்' என்று
 சொல்ல, அனைவரும் மனமகிழ்ந்து ஆலயத்துக்குச் சென்று
 வில்வவன நாதரையும் தீர்த்தவல்லித் தேவியையும் தரிசித்து
 வணங்கி, அந்த வனத்திலிருந்தார்கள். அப்பொழுது
 அகஸ்தியர் அந்த கேஷத்திரத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை
 செய்யக் கருதி வில்வவனநாதருடைய ஆலயத்துக்குச்
 சமீபத்தில் வடபுறமாக ஆலய மத்தியில் ஒரு லிங்கத்தைப்
 பிரதிஷ்டை செய்தார். ஆலயத்துக்கு மேற்குத் திசையில்
 ஒரு தீர்த்த ஓடையையும் உண்டாக்கினார். அதற்கு
 மேற்கே, வாமதேவமுனிவர் ஓராலயம் உண்டாக்கி அதில்
 நவரத்னங்களால் ஒரு லிங்கத்தை ஸ்தாபித்து அவ்வாலயத்
 துக்கு மேற்பக்கத்தில் வாமதேவ தீர்த்தம் என்று ஒரு
 தீர்த்தத்தையும் உண்டாக்கினார். அதற்கு வாயு
 காசிபர் ஒரு லிங்கம் பிரதிஷ்டை செய்து அதற்குச்
 சமீபத்தில் ஒரு தீர்த்தமும் உண்டாக்கினார். அத்திரேயர்
 வில்வாரணியேசுரர் கோயிலுக்கு வடக்கில் ஒரு லிங்கம்
 ஸ்தாபித்து அதற்குச் சமீபத்தில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்கினார்.
 பரத்துவாஜர் வில்வாரணியேசுரர் கோயிலுக்கு ஈசான
 திசையில் ஒரு லிங்கம் பிரதிஷ்டைசெய்து அதற்குச் சமீபத்தில்
 ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டாக்கினார். விசுவாமித்திரர் வில்வவன
 நாதருடைய ஆலயத்துக்குக் கிழக்குத் திசையில் ஆலயம்
 ஏற்படுத்தி அதில் ஒரு சிவலிங்கஸ்தாபனஞ் செய்து சமீபத்தில்
 தீர்த்தமும் உண்டாக்கி அந்தத் தீர்த்தத்துக்குக் காலலாக
 ஒரு பத்திரகாளியையும் ஏற்படுத்தினார். கௌதமர் வில்வவன
 நாதர் கோயிலுக்கு அக்கினித் திசையில் தம்பேரால் ஒரு
 லிங்கம் ஸ்தாபித்துச் சமீபத்தில் ஒரு தீர்த்தமுண்டாக்

சுந்தரதாண்டவ தரிசன சரித்திரம் ௨௩

கிணர். ஜமதக்கினி முரிவர் வில்வவன நாதருக்குத் தெற்குத் திசையில் ஓ ராலயம் ஏற்படுத்தி அதிற் சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து, அதற் கருகில் ஒரு தீர்த்தமும் உண்டாக்கினார். வசிஷ்டர் வில்வவனநாத ராலயத்துக்குத் தென்மேற்குத் திசையில் ஓ ராலயம் உண்டுபண்ணி, அதிலே சிவலிங்க ஸ்தாபனஞ் செய்து அதன் பக்கத்தில் ஒரு தீர்த்த முண்டாக்கி அதைக் காமதேதுவின் பாலால் நிரப்பினார். அந்தத் தீர்த்தத் துக்குக் கூர்தீர்த்தம் என்று பெயர். மேலே சொன்ன ஒன்பது தீர்த்தங்களும் வில்வாரணியக் கூத்திரத்தில் விளங்கிக் கொண்டிருப்பதால் அந்தக் கூத்திரத்துக்கு நவதீர்த்தபுரம் என்னும் நாமதேயம் உண்டாயிற்று. அந்தத் தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து ஒன்பது ரிஷிகளாலும் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசிப்பவர்கள் சகலபாவங்களும் நீங்கிப் பரிசுத்த ராவார்கள். அவர்கள் நினைத்த காரியங்களும் சித்தி யாகும்.

மேற்சொன்ன நவரிஷிகளும் வில்வாரணியேசுவரை மிகுந்த பத்தியோடு பூஜித்துவருகையில் அவர் பார்வதிதேவி சமேதராய் ரிஷபவாகனத்தில் எழுந்தருளி அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். முரிவர்கள் ஆநந்தபரவசராகிப் பணிந்தெழுந்து பகவானைப் பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ்செய்து தங்களுக்கு சாயுஜ்யபதவி கொடுத்தருள வேண்டுமென்று பிரார்த்தித்தார்கள். அதற்குப் பரமசிவம் அவர்களை நோக்கி 'ஆயிர வருஷகாலம் நீங்க ளிந்தக் கூத்திரத்திலிருந்து எம்மைக் குறித்து யாகஞ்செய்யவேண்டும். அப்படிச் செய்தால் நாம் சந்தோஷ மடைந்து உங்களுக்கு முன்தோன்றி சுந்தர தாண்டவம் செய்வோம். அந்தத் தாண்டவத்தை நீங்கள் தரிசித்தால் உங்களுக்குச் சாயுஜ்ய பதவி கிடைக்கும்' என்று சொல்லி மறைந்தருளினார். கடவுளின் கட்டளைப்படியே ஒன்பது ரிஷிகளும் உருத்திரபாசபதம் • என்னும் எக்கியத்

தைச் செய்துவந்தார்கள். ஆயிரம் வருஷங்களும் கடந்த பின்னர் சிவபெருமான் அவர்களுக்கு முன்தோன்றி சந்திர குடாமணியென்னும் சுந்தரதாண்டவத்தைச் செய்தருளினார். முநிவர்கள் அந்தத் தாண்டவத்தைத் தரிசித்துப் பேராநந்த மடைந்தார்கள். சிவபெருமான் அவர்களுக்கு சாயுஜ்ய பதவியை அளித்து, அவர்களை நோக்கி 'இந்தத் தாண்டவம் செய்த தினமாகிய சித்திரைமாதம் ஈக்கிலபக்ஷம் பௌர்ணிமை சித்திரை நக்ஷத்திரம் பகல் மத்திய காலத்தில் உங்களால் ஏற் படுத்தப்பட்ட நவதித்தங்களிலுமஸ்நானஞ் செய்து நீங்கள் ஸ்தாபித்த விங்கங்களைத் தரிசிப்பவர்களும் உங்களைப் போல் சாயுஜ்ய பதவியை அடையக்கூடவர்கள்' என்று அநுகூகித்து விட்டு மறைந்தருளினார். பின்பு முநிவர்கள் அவரவர்கள் ஆச்சிரமங்களுக்கே சென்றார்கள்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

நவக்கிரகங்கள் பூறித்து வரம்பெற்ற சரித்திரம்.

முன்னொரு காலத்திற் சமஸ்தலோக்ஷம் ஜலப்பிரளயத் தினால் நாசமடைய, மறுபடியும் அவைகளை உண்டாக்கும் படிச் சிவபெருமான் விஷ்ணுவுக்குக் கட்டளை யிட்டருளினார். விஷ்ணுவானவர் தம்முடைய நாபிக்கமலத்திலிருந்து பிரம் தேவரை யுண்டாக்கி அவருக்குப் பிரணவதாரக மந்திரத்தை உபதேசித்து உலகங்களை முன்போலச் சிருஷ்டிக்கும்படிச் செய்தருளினார். அப்படி சிருஷ்டியான பின்பு ஜலப்பிரளய காலத்திலும் நாசமடையாமலிருந்த வில்வாரணிய கேசுத்திரத் துக்கு சூரியன் முதலாகிய நவக்கிரகதேவர்கள் வந்து வில்வா ரணியேசுரர் ஆலயத்துக்குத் தென்திசையில், அகஸ்தியநதிக்கு

நவக்கிரகங்கள் பூஜித்த சரித்திரம் ௨௫

குத் மெற்கே ஒரு கோச தூரத்தில், ஆச்சிரமம் ஒன்று ஏற் படுத்தி அதற் கருகிற் பத்மதீர்த்தம் என்னும் தடாகத்தை உண்டாக்கி, அங்கே ஆயிர வருஷகாலம் பரமசிவனை நோக்கித் தவஞ் செய்துகொண் டிருந்தார்கள். பகவான் அவர்கள் செய்த அருந்தவத்துக் கிரங்கி அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்தருளினார். சூரியன் முதலானோர் பரமசிவனைப் பணிந்து நின்று தாங்கள் மண்டலாதிபதிகளாக வீற்றிருந்து ஜீவ கோடிகளுக்கு அவரவர்களுடைய பாவபுண்ணியங்களுக்குத் தக்கபடிப் பலன்களைக் கொடுக்கும்படியான வரத்தை அதுக் கிரகிக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்கப் பரமசிவன் அவர்க ளுக்கு அப்படியே அருளிச்செய்து வில்வ விருகூத்தின் கீழ் தேஜோமயமாய் விளங்கிய விங்குருபத்தில் மறைந்தருளினார். சூரியன் முதலாயினோர் அவரவர்கள் மண்டலத்தை அடைந் தார்கள்.

அதன் பின்னர் பிரமதேவர் வில்வாரணியக்ஷேத்திரத் துக்கு வந்து நவக்கிரகங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தடாகத் தையும் அவர்களாற் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கத் தையும் கண்டு சந்தோஷங்கொண்டுக்ஷேத்திரத்துக்கு நவக் கிரகபுரம் என்றும் நவகோணமாய் விளங்கிய பத்மதீர்த்தத் துக்கு நவக்கிரகதீர்த்தம் என்றும் பெயரிட்டு, இந்தத் தீர்த்தத் தில் ஸ்நானஞ்செய்து நவக்கிரகலிங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்க ளுக்கு இம்மைமறுமை இன்பங்கள் சித்திக்கக்கடவன என்று அதுக்கிரகித்து, பின்னும், பரமசிவனுடைய கட்டளைப்படி, துரியகாலத்தில், அதாவது இராத்திரி பதினைந்து நாழிகை நேரத்தில், கங்கையானது நவக்கிரகதீர்த்தத்தில் வந்திருக்கும் படிக்குஞ் செய்தருளினார். ஆதலால் கங்காநதியில் துரிய ஸ்நானம் கிடையாது. துரியகாலத்தில் தீர்த்தராஜமாகிய நவக் கிரக தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்கிறவர்கள் மகாசங்கிராந்தி புண்ணிய காலத்திற் கங்கையில் ஸ்நானஞ் செய்த பலனை

௨௬ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

அடைவார்கள். பிரமதேவர் மேற்சொன்னபடி அநுக்கிரகித்
துச் சென்ற பின்பு தேவீவந்திரன் தேவர்களுடன் வில்வா
ரணிய கேஷத்திரத்துக்கு வந்து ஆனிமாதம் சுக்கிலபக்ஷத்தில்
ஜெஷ்டாநக்ஷத்திரத்தோடு முடிசிறு பத்துநாள் உற்சவத்தை
அதிக வைபவத்துடன் செய்து விட்டுத் தன்னுலகமாகிய
பென்னுலகத்தை அடைந்தான்.

ஐந்தாவது அந்நியாயம்.

பஞ்சாக்ஷர மகிமை.

பஞ்சாக்ஷரமானது பிரணவத்துடன் சேர்ந்து ஆறு
அக்ஷரங்களாகப் பிரகாசிக்கின்றது. பிரணவாக்ஷரமோ மூன்று
அக்ஷரபமாய் விளங்குவது. அநத மூன்று அக்ஷரங்களுடன்
பஞ்சாக்ஷரங்களைச் சேர்த்து அஷ்டாக்ஷரமாக ஜடிக்
வேண்டும். பஞ்சாக்ஷரமானது பரமசிவனுடைய ஜீவாக்ஷரம்.
இம் மந்திரத்தை ஜபித்தாற் பரமசிவனுக்கு மிகுந்த ஆநந்த
முண்டாகின்றது. அதை ஜபிப்பவர்கள் எந்தக் காரியத்தை
உத்தேசித்தாலும் அது அவர்களுக்குக் கைகூடும். தகுந்த
ஆசாரியரிடமாக இம் மந்திரோபதேசத்தைப் பெறவேண்டும்.
பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை வில்வாரணிய கேஷத்திரத்தில்
அம்பிகையின் சந்நிதியிலும் மாங்கலிய தீர்த்தக் கரையிலும்
வில்வவனநாத ராலயத்திலிருக்கும் தக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதி
யிலுமிருந்து பத்தி சிரத்தையுடன் ஜபித்தால் அது விசேஷ
பலனைக் கொடுக்கும். அப்படி யீயாபிரந்தரம் ஜபித்தால்
மந்திரசித்தியும் உண்டாகும். பஞ்சாக்ஷரத்தைப்போற்
பலன் கொடுக்கும் மந்திரம் வேறொன்றுமில்லை. பிராமண
குலத்திற் பிறந்து நாலுவேதம் ஆறுசாஸ்திரம் முதலிய
வற்றைக் கற்றவனு யிருந்தாலும் பஞ்சாக்ஷரஜபம் செய்யானே

தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு ௨௭

யாகில் அவன் மறுஜன்மத்திற் சண்டாளனாய்ப் பிறக்கின்றான். எவன் விபூதி ருத்திராக்ஷங்களைத் தரித்துப் பஞ்சாக்ஷரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு எவ்வவனநாதரைத் தரிசிக்கிறானோ அவன் கைலாசகிரியை யடைவது திண்ணம். பஞ்சாக்ஷர ஜபமே மனதுநஞ்சு. பஞ்சாக்ஷரத்தைக் கொடுக்கத் தக்கது. ஒருவன் பஞ்சாக்ஷரோபதேசம் பெறாதவனாயிருந்தாலும் மரண காலத்தில் அமமந்திரம் அவனுடைய வலது செனியில் உச்சரிக்கப்படுமேயாகில் அவன் சகல பாவங்களுமா நீங்கிப் பரிசுத்தனாகிறான். விலவாரணியக்ஷேத்திரத்தில் வசிப்பவர்களுக்கு வில்வவனநாதரே தேவிபாருடன்வந்து அம மந்திரத்தை அவர்களுடைய வலதுசெனியில் உபதேசித் தருளுவார். அப்படி உபதேசம்பெறுபவர்களைச் சிவகண நாதர்கள் கைலாசத்திற் கொண்டுபோய்ச் சேர்ப்பார்கள். இப்படிப்பட்ட மகிமைமாயுடைய விலீவாரணியக்ஷேத்திர தரிசனமும் அதில் வாசமும் முன்ஜன்மங்களிற் செய்த புண்ணியவசத்தினு லல்லவோ கிடையாது.

ஆறவது அத்தியாயம்.

தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு.

முன்னொரு காலத்தில் ஜலப்பிரளயம் நேர்ந்து சமஸ்தலோகங்களும் அழிவுற்றபொழுது விஷ்ணுமூர்த்தி யானவர் திருப்பாற்கடலிலே ஆலிலையின்மீதே, தாம் ஆத் மார்த்தமாக பூஜைசெய்துவந்த விடங்கராகிய தியாகேசரைத் தமது மார்பில் வைத்துக்கொண்டு பள்ளிகொண்டிருந்தார். பிரளயம் முடிந்தவுடன் தியாகேசர் ஜகத்தை முன்போல உண்டாக்கும்படி விஷ்ணுவுக்குக் கட்டளையிட, அவர் பிரம தேவரை யுண்டாக்கி அவரால் உலகங்களையெல்லாம் முன்

௨௮ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

போல் உற்பத்திசெய்தார். பிரமதேவர் தாம் வசிப்பீதற்கு மனோவதி யென்னும் நகரத்தை யுண்டாக்கி அதிற் சரஸ்வதி தேவி சமேதமா யிருந்துகொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தியின் உத்தரவின்படி விடங்கரை ஆராதனை செய்துவந்தார். அந்த ஆராதனையாற பிரமதேவர் அதிக தீர்த்தியுற்று யாதொரு குறையுமின்றி யிருந்தார்.

தேவேந்திரன் தன்னுடைய நாடாகிய சுவர்க்கலோகத்தில் அதிக சிறப்புடன் அரசாட்சி செய்துகொண்டிருந்தான். அக்காலத்திற் காலகேய நிவாத கவசிகள் என்னும் அரக்கர் வம்சத்தில் வார்க்காலி என்னும் ஒரு கொடியன் பிறந்தான். அவன் பிரமதேவரைச் சூறித்து அநேககாலம் தவஞ்செய்து அவரால் வேண்டியவரங்களைப்பெற்று, தேவலோகத்துக்குச் சென்று இந்திரனுடன் யுத்தஞ்செய்து வென்று, அங்கிருந்த ஐராவதம், காமதேது, கற்பகவிருகம் இவைகளையும், தேவேந்திரன் கையிலிருந்த வஜ்ராயுதத்தையுங் கொண்டு போய்விட்டான். தேவேந்திரன் மிகவும் கவலையுற்றுத் தன் குருவாகிய பிரகஸ்பதிபகவானுடைய உத்தரவின்படி பிரம தேவரிடம்சென்று தன் குறைகளை முறையிட, பிரமதேவர் அவனை நோக்கி ‘ இந்திரா! நீ பயப்படாதே. முன் எனக் கொரு ஆபத்துநேரிட்டது. அப்பொழுது என் பிதாவாகிய விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் சென்று அதைத் தெரிவித்தேன். அவர் விடங்கரை அர்ச்சித்து வரும்படி எனக்குக் கட்டளை யிட்டார். நான் அப்படியே செய்துவந்தேன். அதனால் என் ஆபத்து நீங்கி எனக்கு அதிகக் கேடம் முண்டாயிற்று. ஆதலால் அவரிடம் ஷோவோம் வா’ என்று சொல்லித் தேவேந்திரனை அழைத்துக்கொண்டு விஷ்ணுமூர்த்தியிடம் சென்றார். அவர் இவர்கள் வந்த காரியத்தைத் தெரிந்து கொண்டு, இந்திரனைப் பார்த்து, ‘ இந்திரா! வார்க்காலி என்னுங் கொடிய அரக்கனை நான் சங்கரித்துவிடுகிறேன். நீ

• தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு ௨௯

உன் பொன்னாட்டுக்குச் சென்று சுகமாக வாழ்ந்திரு' என்று சொல்ல, தேவேந்திரன் 'ஸ்வாமி! எனக்கு அடிக்கடி சத்துரு பயம் நேரிட்டுக்கொண்டே யிருக்கிறது. அப்படி நேரிடா வண்ணம் தேவரீ ரிடத்திலி ருக்கும் விடங்கேசரை அடியே னுக்குத் தந்தருளவேண்டும்' என்று இரந்து கேட்டுக் கொண்டான். விஷ்ணுமூர்த்தி புன்னகைசெய்து 'இந்திரா! விடங்கேசர் என் இச்சரையில் அடங்கினவா லல்ல. அவர் கட்டளைப்படி நான் அவரைப் பூசித்துவருகிறேன். அவரைப் பூஜிக்க உனக்கு விருப்ப மி ரந்தால் நீ அவரைச் குறித்துத் தவஞ் செய்யவேண்டும். உன் தவத்துரகரங்கி அவர் சுவர்க்கலோகத்துக்கு வர இசைந்தால் எனக்குச் சந்தோஷந்தான்' என்று சொல்ல, தேவேந்திரன் திருப்பாற் கடல் மத்தியிலுள்ள கற்பகவனத்தில் விடங்கேசரைக் குறித்து அநேக காலம் அருந்தவஞ் செய்தான், பரமசிவன் அன்பு கூர்ந்து அவனுக்குக் காட்சி கொடுத்தருள, தேவேந்திரன் பேராநந்தங் கொண்டவனாய் அவரைப் பலமுறை பணிந்து நின்று 'பக்த வத்ஸலா! பார்வதி மனோகரா! பசுபதி! அடியேன் உம்மைப் பூஜிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப் படுகிறேன். ஆதலால் விஷ்ணுவினிடத்தி லிருக்கும் விடங்கே சரை யெனக்குத் தரும்படி கட்டளை யிட்டருளவேண்டும்', என்று பிரார்த்தித்தான். பகவான் அவனை நோக்கி 'இந்திரா! சுவர்க்க லோகத்தில் நாம் வந்திருப்பது யுக்த மல்ல. அது காமபூமி. அதில் வசிப்பவனாகிய நீ எம்மைத் தவறாமற் பூஜிக்க சக்தியுடையவ னல்ல. ஆதலால் நீ வேண்டும்பொழுது இங்கு வந்து எம்மைப் பூஜித்துச் செல்லக்கடவாய்' என்று சொல்ல, தேவேந்திரன் 'ஸ்வாமி! உம்முடைய சேவையே எனக்கு முக்கியம். அதைப்பார்க் கிலும் வேறென்றையும் நான் விசேஷமாகக் கொள்ளேன். ஆதலால் அடியேன்மீது கிருபைகூர்ந்து கேட்ட வரத்தை

அநுக்கிரகிக்க வேண்டும்' என்று மிகவும் வணங்கி வேண்டிக் கொண்டான். வேண்டுவார் வேண்டுவதே சுவா ராகிய சிவபெருமான் மனமிரங்கி அவனை நோக்கி 'நீ எம்மை மறவாதவரையில் நாம் உன்னிடத்தில் வசிப்போம்' என்று அநுக்கிரகித்த நுனி, விடங்கேசரை அவனிடம் கொடுக்கும் படி விஷ்ணுவுக்குங் கட்டளையிட்டு மறைந்த நுனினர். அவர் கட்டளையின்படி உய விஷ்ணுமூர்த்தி விடங்கேசரைத் தேவேந்திரனிடத்திற் கொடுக்க, அவன் அவரை புஷ்பக விமலினத்தில் அதிக வைபவத்துடன் சுவர்க்கலோகத்திற் கொண்டுபோய் அங்கே ஸ்ரீ திவ்யசபை யுண்டாகக், அதில் வைத்துப் பிரதி தினமும் ஆறுகாலம் கிரமப்படி பூஜைசெய்து வந்தான். இப்படி அநேக காலம் பூஜித்துவர, தேவேந்திர னுக்குச் சத்திராயம் நீங்கி அதிக சந்தோஷமும் நீர்த்தியும் உண்டாயிற்று.

இப்படியிருக்குங் காலத்தில் விடங்கேசருக்குப் பூலோக வாசிகளை யசுதிக்கவேண்டு மென்னும் எண்ண முண்டாகி அதைப் பின்வருமாறு நடத்தியருளினார்.

வலாசுரன் என்னும் அசுரன் ஒருவன் பிறந்து பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து, வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுத் தேவேந்திரன் முதலானவர்களையும் ஜயித்துவிட்டான். அப்பொழுது தேவேந்திரன் தன்சபையி லிருந்தவர்களைப் பார்த்து, யாராகிலும் எனக்காக இவ் வலாசுரனுடன் யுத்தஞ் செய்து அவனை வென்றுவிட்டால் அவர்களுக்கு 'என்னுடைய * சுவேத சத்திரம், கிராவதம், இவைகளும் இந்திராணியுந் தவிர, மற்றெது வேண்டுமானாலும் தருகிறேன். இது சத்தியம்' என்று வாக்குத்தத்தம்செய்தான். இப்படிச் செய்யவே, தியாகேசர் 'இவன் வலாசுரனை ஜயிக்க நம்முடைய உதவியை வேண்டாமல் மூடத்தனமாய்ப் பிரதிக்களை செய்திருக்கிறான்.

* வெள்ளைக் குடை.

• தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு 16

இனி நாம் இங்கிராமல் பூலோகத்துக்குச் சென்று அங்குள்ள வர்களை ரக்ஷிக்கவேண்டும்' என்று கருதி வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்தனர்.

அந்தக் காலத்தில் அயோத்தியாகரத்தில் மதுச்சக்கிரவர்த்தி வம்சத்தில் நாற்பத்தொன்பதாவது அரசராக, சூரிய குலம் விளங்க அவதரித்த முசுருந்தச் சக்கிரவர்த்தி என்பவர் அரசு செய்துகொண்டிருந்தார். அவர் மகா சீர்த்திமான். மதுரீதி சிறிதுந் தவறாதவர். தொண்ணூற்றொன்பது அகவமேதயாகங்கள் செய்தவர்; ராஜயோகி; சிவபக்த சிரோமணி; தன்னுயிர்போல் மன்னுயிரைக் காக்கும் தலைமையாளர். ஓர் நாள் பயிரிடுங்குடிகள் அவரிடம் வந்து பணிந்து, 'ராஜசேகரா! நாங்கள் இடம் பயிர்க ளெல்லாம் மிடுகங்களால் நாசமடைகின்றன. இந்தச் சங்கடத்தை நிவர்த்தி செய்யவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித் தார்கள். சக்கிரவர்த்தி அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி அவர்களை யனுப்பிவிட்டுத் தாம வேட்டையாடக் கருதி, அதற்குரிய வேடம்பூண்டு, வேடர்கள் வேட்டை நாய்கள் முதலானவைகளுடன் தம்மைத் தொடர்ந்துவர, காட் டிக்குச் சென்றார். அயோத்தியைச் சுற்றிலு முருந்த காடு களில் வேட்டையாடின பின்பு, கங்கை, யமுனை, கோதாவிரி முதலிய நதி தீரங்களிலுள்ள காடுகளிலும் புருந்து வேட்டையாடிக் கொண்டு தண்டகாரணியத்தை சேர்ந்து, பின்பு அதையுங் கடந்து தெற்கே சென்று, காவிரி யாற்றை யடைந்து அதன் சங்கமஸ்தானத்துக்குச் ச. ஆரணியத்தில் வேட்டையாடிக்கொண் டிருந்தார்.

அத்தருணத்தில் வாலகியாதி முசிவர்கள் கூட்டங் கூட்டமாக அவ்வழியே வர, முசுருந்தச் சக்கிரவர்த்தி சந் தோஷங் கொண்டு, அவர்க ளெதிரிற் சென்று நமஸ்கரித்து "ஸ்வாமிகாள்! நீங்கள் எங்குச் செல்கின்றீர்கள்" என்று

வினவ, முநிவர்கள் சக்கிரவர்த்திக்கு ஆசீர்வாதங் கூறித் தாங்கள் வில்வாரணிய கேஷத்திரத்துக்குப் போகிறதாகச் சொன்னார்கள். சக்கிரவர்த்தி அந்த கேஷத்திரம் எங்கே யிருக்கிறது? அதன் மகிமை என்ன? என்று வினவ, அம் முநிவர்களில் தலைமையானவர் சொல்லுகிறார்:—

‘மகாராஜனே! நாம் இப்பொழுதி நக்கும் இடம் தவஞ் செய்வதற்கு மிகவுந் தகுதியுள்ளது. இதோ இருக்கும் நதி சந்திரனா லுண்டாக்கப்பட்டது. இதில் சந்திரன் ஸ்நானஞ் செய்து பரமசிவனைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அவரருளால் தனக்குண்டாயிருந்த க்ஷயரோகத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டான். இந்த நதிக்குச் சந்திரநதி என்று பெயர். இதில் வைகாசி, ஐப்பசி, கார்த்திகை, மாசி, இந்த மாதங்களில் வரும் பெளர்ணிமை தினத்திற் சுத்த சித்த முடையவர்களாய் ஸ்நானஞ்செய்பவர்கள் சகல பிணிகளும் நீங்கி சிவசாயுஜ்யமு மடைவார்கள் என்று பரமசிவம் அநுக்கிரகித்திருக்கிறார். இதற்குத் தெற்கே ஐந்துகோச நூரத்தில் அகஸ்தியநதி யென்றொரு நதியிருக்கிறது. சந்திரநதி முதல் அகஸ்தியநதியின் தென்கரைவரையில் வில்வாரணிய கேஷத்திரம் என்று பெயர். அகஸ்தியநதிக்குத் தெற்கேயுள்ள பூமிக்கு வேத வனம் என்று பெயர். வில்வாரணியத்துக்கு ஈசான திக்கிலுள்ள ஸ்தானம் காமேசுவரம் என்றும், சந்திரநதி அகஸ்தியநதி ஆகிய இரண்டு நதிகளின் சங்கமத்துக்கு மத்தியிலுள்ள கடல் வில்வசாகரம் என்றும் சொல்லப்படும். வில்வாரணிய கேஷத்திரத்துக்கு மேற் கெல்லையா யிருப்பது சம்பகாரணியம் என்று பெயர் பெறும். வில்வாரணியப் பிரதேசத்தில் இருபத்தைந்து ஸ்தலங்கள் இருந்தன. இந்த இருபத்தைந்து ஸ்தலங்களில் இப்பொழுது இருபத்திரண்டு ஸ்தலங்கள் தான் உள்ளன. மற்ற மூன்று ஸ்தலங்கள் பிரளயகாலத்தில் அழிந்து விட்டன. எந்த ஸ்தலங்கள் அழிவுற்றாலும் வில்வவனநாதர்

தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு ௩௩

வீற்றிருக்கும் ஸ்தலம் மாத்திரம் எக்காலத்திலும் அழிவுறாது. வில்வவனநாதர் பிரமதேவருக்காகத் தீர்த்த மத்தியில் தேஜோ மூர்த்தியாய் ஆவிர்ப்பவித்தருளினார். அதற்குப் பின் அநேக முகிவர்கள் அந்த ஸ்தலத்துக்கு வந்து பகவானைப் பூஜித்துச் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைகள் செய்து தீர்த்தங்களை யும் உண்டாக்கினார்கள். மேற்சொன்ன இருபத்திரண்டு ஸ்தலங்களும் அவர்களா லுண்டாக்கப்பட்டவைகள்தாம். மற்ற மூன்று ஸ்தலங்களும் ராஜப்பிரதிஷ்டையென்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இன்று மகாசிவராத்திரி யாதலால் நாங்கள் வில்வவனநாதரைத் தரிசிக்கப் போகின்றோம். நீரும் வந்தால் தரிசிக்கலாம்' என்று சொல்ல, இவைகளையெல்லாம் கேட்ட முசுக்குந்தச் சக்கிரவர்த்தி அதிக ரந்தோஷமடைந்து, இன்று மகாசிவராத்திரிதினம் என் றறியாமல் வேட்டையாடினான். இப்பொழுது குற்றத்தை வில்வவனநாதரைப் பொறுத்தருள வேண்டு மென்று வேண்டிக்கொண்டு, வேட்டையை நிறுத்தும்படிப் பரிவாரங்களுக்குக் கட்டளை யிட்டு, அவர்களை அங்கேயே நிறுத்திவிட்டுத் தான் கொண் டிருந்த வேட்டைக்கோலத்தை ஒழித்து ராஜரிஷியைப் போல் வேடந்தரித்து அம்முகிவர்களுடன் கூடிக்கொண்டு அவர்களை நோக்கி 'முகிசிரேஷ்டர்களே! நான் முன் ஜன்மங்க ளிற் செய்த தபோபலமோ, அன்றேல் என் குலத்தார் செய்த புண்ணியமோ இப்பொழுது என்னை உங்களுடன் கூட்டி, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமை யை அறியும் படிச் செய்தது. வில்வவனேசுவரைத் தரிசிக்க என் மனம் அவாவுகின்றது. நானும் உங்களுடன் வருகிறேன்' என்று அவர்களுடன் சென்று, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை அடைந் தார். அவரும் முகிவர்களும் அங்கே முன் ரிஷிகளால் உண் டாக்கப்பட்ட தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, அவர்களாற் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்துப் பின்பு

௩௪ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வில்வவனநாதர் சந்நிதிக் கெதிரிலுள்ள பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, வில்வவனநாதருடைய ஆலயத்துக்குச் சென்று மாங்கலிய தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, வில்வ வன நாதரையுந் தீர்த்தவல்லியையுங் கிரமப்படி தரிசனஞ் செய்து தக்ஷிணமூர்த்தி சந்தியில் வந்து அங்கே பஞ்சாக்ஷர மந்திரத்தை ஜபித்துக்கொண்டு நிஷ்டையி் விருந்தார்கள்

அப்படி யிருக்கும்பொழுது மகா சிவராத்திரியாகிய அத் தினத்தின் நாலாம் ஜாமத்தில் விடங்கராகிய தியாகராஜப் பெருமான் கௌரிஸ்கந்தர் சமேதமாய் ரிஷபவாகனத்தின் மேல் வந்து முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்திக்குப் பிரத்தியக்ஷமாயி னார். சக்கிரவர்த்தி கண்டு பேராநந்தங்கொண்டு பரவசராகி அதிக பயபத்தியுடன் பணிந்து நின்று தோத்திரஞ்செய்யத் தியாகராஜர் ‘முசுகுந்தா! நாம் சுவர்க்கலோகத்தைவிட்டு உன் மூலமாகப் பூலோகத்துக்கு வரவேண்டும். தேவேந்திரன் தன் பகைவ னாகிய வலாசுரனை ஜயிப்பவருக்கு ஐராவதமும், சுவேதசத்திரமும், இந்திராணியும் நீங்கலாக, மற்றெது கேட் டாலுங் கொடுப்பதாகச் சொல்லி யிருக்கின்றான். நீ நிமித்த மாத்திரம் செல்லு. நாம் உன்னுடனிருந்து வலாசுரனை ஜயித் தும்படிச் செய்கிறோம். பின்பு நீ தேவேந்திரன் சொல்லி யிருக்கிறபடி எம்மைக் கொடுக்கும்படிக் கேட்டு வாங்கிக் கொண்டுவா’ என்று திருவாய்மலர் தருளினார்.

சக்கிரவர்த்தி அதைக்கேட்டு ‘ஸ்வாமீ! உம்முடைய அநுக்கிரகத்தினால் நான் வலாசுரனை ஜயித்த பின்னர் விடங்கரைக் கொடுக்கும்படித் தேவேந்திரனைக் கேட்கிறேன். அவன் தேவமாயை யுண்டயவ னாதலால் விடங்கரைப்போல் வேறொரு விம்பத்தை யுண்டாக்கி இவர்தாம் விடங்கர் என்று சொல்லி என்னிடம் கொடுத்துவிட்டால் என்ன செய்கிறது? ஆதலால் தேவரீர் சுவர்க்கலோகத்தி் விருக்கும் திருக்

, தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜர் வரலாறு ௩௫

கோலத்தை இவ்விடத்தில் அடியேனுக்குக் காட்டினால் நான் அடையாளங்களைச் செம்மையாய்ப் பார்த்துக் கொள்ளுவேன்' என்று வணக்கமாய் விண்ணப்பஞ்செய்ய, அப்பொழுது பகவான் வில்வவனநாதர் வீற்றிருக்கும் ஸ்தானத்துக்குத் தென்மேற்கில் வஜ்ரசிங்காதனத்தின்மேலே, கௌரிஸ்கந்தர் சகிதமாய், சடையில் மூன்றாம்பிறைச் சந்திரனுங் கங்கையுந் தோன்றவும், கண்டத்திற் செங்கமூரீர்மாலையும் பாரிஜாத மாலையும் தொங்கவும், திருமேனியில் திவ்யாபரணங்கள் பிரகாசிக்கவும், கையிற் செங்கோல் விளங்கவும், கணபதி சண்டேசுரர் முதலானவர்கள் புடைகுழுவும், முரிகணங்கள் நெருங்கவும் பஞ்சமுகவாத்தியம் முதலிய மங்கலவாத்தியங்கள் முழங்கவும், நந்திதேவர் கையிற் பிரம்புகொண்டு சந்திதானத் தைக் காத்துநிற்கவும், தாம் சுவர்க்கலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் திவ்ய கோலத்தை முசுஞ்சுந்தி சக்கிரவர்த்திக்குக் காட்டியருளினார். சக்கிரவர்த்தி அந்த திவ்யதரிசனத் தைக்கண்டு, பேராநந்தங்கொண்டு, பரவசராய்ச் சித்திரப் பாவைபோல் நின்றாவிட்டார். தியாகேசர் அவரை நோக்கி 'பக்தனே! இதுதான் நாம் சுவர்க்கலோகத்தில் வீற்றிருக்கும் கோலம். இங்கே கோஷிக்கும் வாத்தியங்களில் இந்த பஞ்சமுகவாத்தியந்தான் முக்கியமானது. இது பிரமாவினால் நிர்மாணஞ் செய்யப்பட்டது. அதை வாசித்தால் நமக்கு அதிக சந்தோஷம் உண்டாகும். இந்த வாத்தியம் எம் முடைய சந்திதி தவிர வேறெங்கு மிருக்கக்கூடாது. இதை வேறெந்த இடத்திலும் வாசிக்கவும்கூடாது. நீலோற்பலம் முதலிய புஷ்பங்களால் தேவர்கள் நம்மை அர்ச்சிக்கிற படியால், நம்முடைய முகம்மட்டுந்தான் தெரியும். இந்த அடையாளங்களைச் செம்மையாய்ப் பார்த்து நீ நம்மைத் தேவேந்திர னிடத்திலிருந்து பெற்றுக்கொள்ள வேண்டும்' என்று சொல்லியருளினார்.

அப்பொழுது சக்கிரவர்த்தி வணங்கிநின்று ஸ்தோத்திரஞ் செய்து ‘கருணாகரா ! நான் பெற்ற இப்பெரும் பாக்கியத்தை மற்றவர்களும் பெறவேண்டும். ஆதலால் அடியேனுக்குத் தந்த இந்த திவ்ய தரிசனத்தை சகல ஜனங்களும் பெறும் பொருட்டுத் தேவரீர் இந்தத் திருக்கோலத்துடன் இங்கு வீற்றிருக்கவேண்டும். தேவரீரைத் தரிசிப்பவர்களுக்குச் சர்வாரிஷ்டங்களும் சித்தியாகவேண்டும். தீர்த்தமத்தியில் தேவரீர் தோன்றின படியால் தீர்த்தவிடங்கேசர் என்னுள் திருநாமம் தேவரீருக் கிருத்தல்வேண்டும். இந்தக் க்ஷேத்திரமும் விடங்கக் க்ஷேத்திரமாகவேண்டும். இவ்வாங்களை அடியேனுக்குத் தந்து ரக்ஷிக்கவேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்கச் சியாகேசர் அப்படியே அநுக்கிரகஞ் செய்தருளினார்.

பின்பு நிஷ்டை செய்துகொண்டிருந்த வாலகியபதி முனிவர்கள் இந்தச் சம்பவத்தைக்கண்டு வியப்புற்று தீர்த்த விடங்கத் தியாகராஜர் சந்நிதியில் வந்து பலமுறை பணிந்து பகவானைப் பலவாறு புகழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது அத்தலத்திலுள்ள சிவத்துவிஜர்கள் முதலானவர்கள் வந்து, அற்புதமாய் விளங்கும் சபையையும் அதில் வீற்றிருக்கும் ஆநந்த மூர்த்தியையுங் கண்டு தரிசித்துப் பேராநந்தப் பெருங்கடலிற் படிந்தார்கள். உடனே பிரம தேவர் சரஸ்வதி முதலான பரிவாரங்கள் சூழ அவ்விடத்தில் வந்து தமது தீர்த்தமாகிய பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து சூரியோதயத்துக்குமுன் வில்வவன நாதரையும் தீர்த்தவல்லித் தேவியையும் பூஜித்துப் பின்பு தீர்த்தவிடங்கரையுங் கிரமப் படிப் பூஜைசெய்து, அவர் வந்த வரலாற்றை சிவத்துவிஜர்களுக்குத் தெரிவித்து அவரைப் பூஜிக்கும் முறைமையையும் அவர்களுக்கு உபதேசித்துப் பிரமலோகத்துக்குச் சென்றார்.

தீர்த்தவிடங்கத் தியாகராஜரை மகாசிவராத்திரி கிருஷ்ண பக்ஷ சதுர்த்தசி, சோமவாரம், பிரதோஷம் இந்தத் தினங்க

‘கட்டுவாங்கத மகாராஜன் சரித்திரம் ௩௭

னில் ‘தரிசிப்பவர்கள் இம்மையிற் சகல பாக்கியங்களையும் மறுமையில் மோகூசாம்பிராச்சியத்தையும் பெறுவார்கள்.

ஏழாவது அத்தியாயம்.

கட்டுவாங்கத மகாராஜன் முத்தியடைந்த
சரித்திரம்.

முசுருந்தச் சக்கிரவர்த்தியின் வம்சத்திலே கட்டுவாங்கத மகாராஜா என்றொரு அரசு ரிநந்தார். அவர் ஏக சக்கிராதிபதியாய், மதுரீதி தவறாமல் அயோத்தியா புரியிலே அரசாக்கிசெய்து வந்தார். அவர் ராஜசூயம் முதலிய யாகங்களைச் செய்தவர். அசுவமேதயாகமும் தொண்ணூற்றொன்பது வரையிற் செய்தவர். நூறாவது அசுவமேத யாகத்தையும் செய்யக்கூடுதி, அதை நடத்துவதற்குத் தகுந்த புண்ணிய பூமி வில்வாரணியக்ஷேத்திரம் என்று வசிஷ்டர் முதலிய முரிவர்களால் தெரிந்துகொண்டு, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து பிரமதீர்த்தத்தின் வடகரையில் அசுவமேத மகாமண்டபம் ஒன்றை அலங்காரமாக இயற்று வித்துத் தேவர்களுடைய இடையூறின்றி யாகம் நடக்க வேண்டும் என்று வில்வவனநாதரைப் பிரார்த்தித்து, சித்திரை மாதம் பெளர்ணிமை தினத்தில் யாகத்தை ஆரம்பித்து, அசுவத்தைப் பூஜித்து, அதற்கு வீரபட்டையாதிகளைச் சூட்டி, அதைப் பார்த்து, ‘அசுவமே! உன்னை இந்த யாகத்துக்குப் பசுவாக ஏற்படுத்தி யிருக்கிறேன். நீ சென்று ஒரு வருஷத்துக்குள் எந்த வீரணையாவது சேர்ந்து, அவன் என்னை ஜயிக்கும் படிச் செய்து உன்னுடைய பிராணனைக் காப்பாற்றிக்கொள். அப்படிச் செய்யாவிடில் உன் சரீரத்தை இந்த எக்கியத்துக்கு

௩௮ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

உபயோகித்துக்கொள்ளுவேன்' என்று சொல்லிக் குதிரையை வெளியே போகவிட்டனர். அசுவரக்ஷகனாகத் தன் பிள்ளையாகிய சுயலீரன் என்பவனை அக்குதிரையுடன் னனுப்பினார். அக்குதிரை கட்டுவாங்கத மகாராஜாவை ஜபிக்கத்தக்க அரசர்கள் ஒருவரு மில்லையென்று தேவஞானத்தினு லுணர்ந்து திக்குபாலகர்களிடம் செல்லக்கருதி, வடகிழக்கு முகமாகச் சென்று, காமேஸ்வரம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, அங்கிருந்து கடலி லிறங்கி கிழக்கு முகமாய்க் கடலிலே நீர்திச் சென்றது. அதைக்கண்ட ஈயவீரனும் அவனுடன் சென்ற சேனையும் அச்சமுற்று கட்டுவாங்கத மகாராஜாவிடம் வந்து தெரிவித்தார்கள். அவர் தன் புத்திரனை நிறுத்திவிட்டுத் தாமும் தம்முடைய சேனையுமாக, முற்காலத்திற் குடேரனால் தமக்குக் கிடைத்த புஷ்பக விமானத்தி லேறி, அசுவத்தின் பின்னே சென்றார். அசுவம் முதலில் இந்திரலோகஞ் சென்றது. தேவேந்திரன் அதன் நெற்றியி லிருந்த வீரபட்டையத்தினால் நூறுவது அசுவமேத யாகத்துக்காகக் கட்டுவாங்கத மகாராஜாவால் விடப்பட்ட தென் றறிந்து, அவ்வரசருடைய முன்னோர்களால் தனக்குக் கிடைத்த வுதவியையும் யோசித்து, மகாராஜாவைத் தூதர் களை விட்டுத் தருவித்து, அவருக்கு அநேக வெகுமதிகளைச் செய்து உபசரித்து அனுப்பிவிட்டான். அசுவம் பின்பு அக்கினி லோகத்துக்குச் சென்றது. அக்கினிபகவானும் மகா ராஜாவை உபசரித்து அவருக்கு அநேக ஆயுதங்களையுங் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டான். அசுவமானது அங்கிருந்து புறப்பட்டுச் சென்று இயமனிடத்தில் அடைந்தது. அதை இயமதருமராஜன் கண்டு 'இது நம்முடைய தாயாதியால் விடப்பட்ட குதிரை; அவன் அடிக்கடி அசுவமேதயாகஞ் செய்து அச்சமில்லாமல் அசுவத்தை நமது லோகத்துக்கு அனுப்புகிறான்' என்று சொல்லி, அதைப்பிடித்துக்

கட்டுவாங்கத மகாராஜன் சரித்திரம் ௩௯

கட்டும்படித் திட்டம் செய்து, தன்னுடைய சேனைகளை யுத்தத் துக்கு ஆயத்தமாயிருக்கும்படி கட்டளையிட்டான். உடனே கட்டுவாங்கத மகாராஜாவும் அவ்விடம் வந்துசேர்ந்து தம் முடைய சேனைகளையெல்லாம் நிறுத்திவிட்டுத் தாம் தனியே சென்று, இயமதருமராஜனைக் கண்டு பிரதக்ஷண நமஸ்காரஞ் செய்து, வணங்கி நின்ற, யாகம் நிறைவேறும் பொருட்டு அசுவத்தை விடும்படிப் பிரார்த்தித்தார். மறுவம்சத்தில் உதித்தவனான இயமதருமராஜன் அதிக கோபங்கொண்டு, ‘குலத்தானென்று உன்னை விட்டு விட்டால் மற்றையரசர்களும் அச்சமிவ்லாமல் இப்படித்தான் செய்வார்கள். ஆதலால் உன்னை விடேன். உன்சேனைகளை அழைத்துக்கொண்டு யுத்தத்துக்கு வா’ என்று சொல்ல, மகாராஜா சேனையின் உதவியைத் தேடாமல் தாம் தனியே யுத்தத்துக்கு ஆயத்த மாய் கின்றார். இயமதருமராஜனும் தன் சேனைகளை நிறுத்தி விட்டுத் தனியேவந்து மகாராஜாவை எதிர்த்தான். அவர் இயமதருமராஜன்மேல் வஜ்ராயுதத்தைப் பிரயோகஞ் செய்தார். அது வரும் உக்கிரத்தைக் கண்டு அந்தகன் அச்ச முற்றுத் தன் காலதண்டத்தையெடுத்து அபிமந்திரித்துக் ‘கட்டுவாங்கதா! இந்தத் தண்டம் நான் பிரமதேவனிடத்திற் பெற்றது; இதை வெல்ல எந்த ஆயுதத்தினாலும் முடியாது. இது உன்னை முடித்துவிடும்’ என்று அதனை சொல்லி விட்டான். அது பூமி நடுங்கவும் கடல் கலங்கவும் மகா வுக்ரத்துடன் வந்தது. மகாராஜா சற்றும் மனம்சலியாமல் சூரியபகவானைத் தியானித்து ‘நான் நீதிவறாமல் செங்கோல் செலுத்துவது சத்தியமாயின் என்னுடைய தர்ம சக்கிரமானது இந்த வுக்ரதண்டத்தை வெட்டுண்ட மாத்துண்டு போல் கீழே விழும்படிச் செய்ய வேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அவருடைய தர்மசக்கிரமானது காலாக்கினிபோலவும், வடவாமுகாக்கினிபோலவும் ஆகாசத்தில் வடிவெடுத்தது

வந்து, காலதண்டத்தின் வலியை அடக்கி அதைக் 'கீழே தள்ளிவிட்டது. அந்தகன் இதைக் கண்டு அகம்நொந்து, 'இனி என் செய்கிறது' என்று யோசித்துத் தன் வில்லை வளைத்து நானேற்றி அநேக பாணங்களை மகாராஜாவின் மேல் விட்டான். அவரும் அந்தகன்மேல் பாணங்களைப் பொழிந்து அவன்கையிலிருந்த வில்முதலான ஆயுதங்களை ஒழித்து, அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு யாகத்துக்கு வருப்படி அழைக்க, அவன் ஒத்துவராமல் மல்லுயித்தஞ் செய்யத் தொடங்கினான். மகாராஜாவும் அப்படியே யுத்தஞ் செய்து அந்தகனை ஜயித்து அவனைப் பிடித்துக்கொண்டு போய்த் தன் தேர்க்காலிற் கட்டிவிட்டு, அவன் மகனை அசுவத்தைத் தரும்படிக் கேட்க, அவன் அதை உடனே கொண்டுவந்து விட்டுவிட்டான். அப்பட்டணத்தி லுள்ளவர்கள் தங்கள் அரசனாகிய அந்தனுக்கு நேர்ந்த சங்கடத்தைக் கண்டு துயரமுற, அவன் சித்திரகுத்தனை அழைத்து 'இந்தக் கட்டுவாங்கதனுடைய ஆயுள்காலம் இன்னம் எவ்வள விருக்கிறது பார்த்துச்சொல்' என்ன, அவன் கணக்கைப் பார்த்து இவனுக்கு இன்னம் ஒரு முகூர்த்தகாலம், அதாவது மூன்றே முக்கால் நாழிகைதான் இருக்கிறது. அதன் பிறகு நமக்குத் தான் ஜயமுண்டாகும்' என்று சொன்னான். மகாராஜா அதைக் கேட்டவுடனே 'இனி உம்முடைய பகை எனக்கு வேண்டாம்' என்றுசொல்லி அந்தகனைக் கட்டவிழ்த்துவிட்டு, யாகத்துக்கு வரவேண்டும் என்று கேட்டுக்கொண்டு, அவ் விடம்விட்டு நீங்கிச் சேனைகளுடன் புஷ்பக விமானத்திலேறி அதிவேகமாகச் சென்று 'அயோத்தியா நகரத்தை அடைந்து, தன்மகனாகிய சுயவீரனுக்குப் பட்டாபிஷேகஞ் செய்வித்து, யாகத்தை நிறைவேற்றி அதன் பலன் தமக்குச் சித்திக் கும்படிச் செய்யச்சொல்லி, தாம் ராஜாஷியாகித் தமது குல குருவாகிய வசிஷ்டரை வருவித்து 'ஸ்வாமீ! எனக்கு ஆயுட்

'கட்டுவாங்கத மகாராஜன் சரித்திரம்' சுக

பிரமாணம் இன்னம் ஒன்றரை நாழிகைதா னிருக்கிறது. நான் முத்தியடையுமபடியான மார்க்கத்தை எனக்கு உடனே சொல்லியருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். வசிஷ்டர் 'நீ வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்று வில்வவன நாதரைத் தியானித்தால் உன் எண்ணம் நிறைவேறும்' என்று சொல்ல, மகாராஜா உடனே புஷ்பகனிமானத்தி லேறிச்சென்று வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, பிரம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, வில்வவனநாதர் சந்நிதி யில் வந்து மகாதேவரை மெய்யன்போடு பணிந்து மனங் கசிகதுருகி ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பொழுது பரமசிவன் அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி பிரணவதாரக மந்திரத்தை யுப தேசித்து, 'இன்னும் உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள், தருகிறேன்' என்ன, மகாராஜ! 'கடவுளே! சக்திபுள்ளவர்கள் இந்த ஸ்தலத்துக்கு வந்து அந்நிய காலத்தில் தேவரீருடைய அதுக்கிரகத்தைப் பெறுகிறார்கள். இது பெரிதன்று. எவ ராயினும், எந்த இடத்திலிருந்தாகிலும், 'வில்வவனநாதா' என்று தேவரீரைத் தியானித்தால், தேவரீர் அவர்களுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி கைலாச பதனியைத் தந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். பகவான் அப்படியே வரந்தந்து, மகாராஜாவுக்குப் புஷ்பரத்னம் என்று பெயரிட்டு அவருக்கு மகிமையுள்ள ஒரு புஷ்பக விமானத்தையுங் கொடுத்த 'நீ இந்த சரீரத்துடன் கைலாசத்தில் வாழ்ந்திரு,' என்று அருள் செய்ய, மகாராஜா, 'பசி, பிணி, மூப்பு, சாக்காடு முதலிய அவஸ்தைகளுக் குள்ளாகும் இந்தச் சரீரம் எனக்கு வேண்டாம். அடியேனுக்குத் தேஜோரூபம் தந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, மகாதேவர் 'நீ இந்தக்ஷேத்திரத்திற் சயசரீரத்தோடு பதவி அடைந்ததாகவே இருக்கட்டும். உனக்கு இந்தச் சரீரமே தேவதா சரீரமாகி நீ நம்முடைய லோகமாகிய கைலாசத்தில் வாழக்கடவாய்,'

என்று அநுக்கிரகித்துப் புஷ்பக விமானத்திலேறிக்கைலாசத்
துக்குப் போகும்படிக்கட்டளை யிட்டருளினார்.

எட்டாவது அத்தியாயம்,

கன்மாடபாத மகாராஜன் சாபநிவாரண மடைந்த
சரித்திரம்.

கன்மாட பாதமகாராஜன் அயோத்தியா நகரத்தில்
அரசாக்கிசெய்த சூரியகுல அரசாங்கரில் ஒருவன். அவன் மறு
நீதி தவறாமல் அரசாணி வநங்காலத்தில், வசிஷ்ட மகா
முனிவர், நெடுநாளாகத் தமக்கு விரோதமா யிருந்த விசுவாமித்
திர ருடைய நூறுபிள்ளைகளையும் சாம்பலாய்ப் போம்படிச்
சுயித்துவிட்டார். அதைக்கண்டு விசுவாமித்திரர் மகாகோபங்
கொண்டு கன்மாடபாத மகாராஜனிடம் வந்து, 'அரசனே'
இனி உன் அரண்மனைக்கு வரும பிரமரிஷிகளுக்குத்
தனியே பிணை கொடுத்து அனுப்பிவிட வேண்டும்' என்று
சொன்னார். அரசன் அப்படியே செய்வதாகச் சொல்லி
அதற்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்தான். விசுவா
மித்திரர் பிணை செய்து போனபிறகு அநேகம் பிரமரிஷிகள்
அரசனால் ஏற்படுத்தப்பட்ட இடத்திற் பிணை செய்து
கொண்டு வந்தார்கள். இப்படி நடக்கும்பொழுது ஒருநாள்
இரவில் வசிஷ்ட மகாமுனிவர் அங்கு வந்தார். அதையறிந்த
விசுவாமித்திரர் அங்கிருந்த மாமிசங்களை மறைத்துவிட்டு
அங்கே பசுவின் கன்றுகளைக் கொண்டுவந்து கட்டிவிட்டு
மறைந்தார். அரசன் வசிஷ்ட மகர் முதிருக்குச் சீக்கிரம்
பாகம் செய்யவேண்டும் என்று மடைப்பள்ளியி லுள்ளவர்க
ளுக்குக் கட்டளையிட, அவர்கள் அங்கு வைத்திருந்த

கன்மாடபாத மகாராஜன் சரித்திரம் சூந்

மாமீசங்களைத் தேடிக்காணாமல் அச்செய்தியை அரசனிடம் தெரிவிக்க, அவன் 'எவ்விதமா யாவது முறிவருக்கு விரைவில் பிணையை நடப்பியுங்கள்' என்று ஆக்கியாபித்தான். அவர்கள் மூடத்தனமாய் அங்குக் கட்டியிருந்த பசுவின் கன்றைக் கொன்று கறி சமைத்து முறிவருக்குப் படைத்தார்கள். முறிவர் புசித்தபின்பு அச்செய்தியை யறிந்து அதிக கோபங் கொண்டு அரசனேனோக்கி, 'நீ எனக்கு கோ மாமிசத்தை யூட்டுவித்தபடியால் நீ நரமாமிசந் தின்னும் ராக்ஷசனும் விடக் கடவாய்' என்று சபித்துவிட்டுச் செல்ல, அரசன் 'ஐயோ நான் ஒரு பாவமும் அறியேனே, நிரபராதியாகிய எனக்குச் சாபத்தைக் கொடுத்து அது நிவாரணமாகும் விதத்தைச் சொல்லாமற் செல்லலாமா?' என்று பின் தொடர வசிஷ்டர் அரசன் சொல்வதைக் கவனியாமற் தங்கையை நோக்கிச் சென்றார். அரசனுக்குக் கோரமான ராக்ஷதருபம் உண்டாகத் தொடங்கவும் அவன் பயந்து; மந்திரியை யழைத்து 'நான் என் சாபத்தை நிவாரணஞ் செய்துகொண்டு வருமளவும் நீ இந்த இராச்சியத்தைப் பார்த்துக்கொள்' என்று சொல்லிவிட்டுக் கங்கைக்குத் தென்புற மிருக்கும் தண்டகா ரணியத்தைச் சேர்ந்து அங்குள்ள முறிவர்களிடஞ் சென்று தன் சாபத்தை நிவர்த்திசெய்யும் வகையை யருளிச்செய்ய வேண்டுமென்று அவர்களைப் பிரார்த்திக்க, அவர்கள் ஒவ் வொருவரும் வசிஷ்டராலிட்ட சாபத்தை நிவர்த்தி செய்யத் தங்களா லாகாதென்று சொல்லிவிட்டார்கள். கடைசியாக அரசன் விசுவாமித்திரரிடம் சென்றான். அவர் அரசனைக் கண்டு மிகவும் வருத்தமுற்று 'உன்னை இந்தக் கோரமான ஸ்திதிக்குக் கொண்டுவந்தவ ரிடத்தில் நீ சிறிதும் தயை காட்டக்கூடாது. உன் சாபவிமோசனத்துக்கு நான் வகை செய்கிறேன். நீ வசிஷ்டருடைய ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்று அவருடைய நூறு புத்திரர்களையுங் கொன்று அவர்களுடைய

மாமிசத்தைத் தின்றுவிடு. முன்னமே உனக்கு அவர் சாபங் கொடுத்துவிட்டபடியால் மறுபடி உன்னைச் சபிக்கமாட்டார். சபித்தாலுட அது பலியாது. ஆதலால் நீ அஞ்சாமற்சென்று நான் சொன்னபடிசெய்' என்று சொல்லச் கன்மாடபாதன் அப்படியே சென்று வசிஷ்டர் ஆச்சிரமத்திற் புகுந்து திஷ்டையிலிருந்த அவருடைய பிள்ளைகள் தொண்ணூற் றென்பதுபேரையும ஒவ்வொருவராக எடுத்து விழுங்கி விட்டான். எஞ்சி நின்ற பிள்ளையாகிய சக்தி என்பவர் இவன் வரவைக கண்டு தவவலிமைபால் மன்றாதுவிட்டார். மகா பதி விரதையாகிய அவருடைய மனைவி அரசனை நோக்கி 'நீ விசுவாமித்திர முநிவரிடஞ்சென்று உன் சாபத்தைப் போக்கிக்கொள்ள வேண்டும். என் கணவனைக் கண்டுபிடிக்க உன்னாலாகாது' என்று சொல்ல, அரசன் மறுபடி விசுவா மித்திர முநிவரிடஞ் சென்று நடந்த சங்கதிகளை யறிவித்தான். அவர் 'அரசனை! நீ செய்தது சரிதான். அரியாயம் செய்தவர்களை அரசன் தண்டிக்கவேண்டும். வசிஷ்டர் என் புத்திரர்களைச் சாம்பலாகுமாடிச் சபித்தார். அதற்கு மாறாக நீ அவருடைய பிள்ளைகளை விழுங்கிவிட்டாய். நீ செய்த காரியத்தால் எனக்கு அதிக சந்தேகமு முண்டாயிற்று. இனி உன் சாபத்தை விமோசனஞ் செய்துவிடுகிறேன், என் னுடன் வா' என்று சொல்லி, அரசனை அழைத்துக் கொண்டு வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்திரத்துக்கு வந்து நவக்கிரகங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட நவகோண தீர்த்தத்தில் இரவு பதினைந்து நாழிகையில் அரசனை ஸ்நானஞ் செய்யும்படிக் கட்டளை யிட்டார். அதில் ஸ்நானஞ் செய்தவுடனே அரசனுக்குண்டா யிருந்த அரசக்கூறும் மாறிப் பழைய வடிவந்தோன்ற, அதைக் கண்டு அரசன் அற்புதமும் ஆநந்தமும் கொண்டு, அரசுத ஸ்தலமகிமைகளை பெல்லாம் விசுவாமித்திரரால் அறிந்து, நவதீர்த்தங்களிலும் ஸ்நானஞ்செய்து, நவமுநிவர்க

3 கன்மாடபாத மகாராஜன் சரித்திரம் சரு

ளால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்துப் பின்பு பிரம தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து, பிரமபுரிசருடைய ஆலயத்துட்சென்று, அங்குள்ள மாங்கலிய தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்து, தீர்த்தவல்லி சமேதராய் விளங்கும் வில்வாரணியேசுவரையும், தீர்த்தவிடங்கத் தியாகராஜரையும் மெய்யன்போடு தரிசித்து வணங்கி, அநத ஸ்தலத்துக்கு நேர் வடக்கே ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து பூஜித்துப் பின்பு வில்வவினேசருடைய ஆலயத்தைப் புதுப்பித்து, முன் தேவேந்திரன் செய்ததுபோல், தானும் ஆலிமாதத்தில் உற்சவம் செய்து, தீர்த்தங்கொடுத்த லாகிய பக்தாநாள் உற்சவத்தை நவகோண தீர்த்தம் என்று சொல்லப்பட்ட பத்ம தீர்த்தத்திற் செய்து கரையேறுர்பொழுது, பரமசிவன் ரிஷபவாகன ரூடாய்க் காட்சிகொடுத்தருளினார். அரசன் கடவுளைத் தன் கண்குளிரக்கண்டு களித்து வணங்கி நின்று ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, ஆண்டவர் அரசனை நோக்கி 'நீ வாலிப னானதால் அயோத்தியாபுரிக்குச் சென்று உன் மனைவியுடன் வாழ்ந்திருந்து, சம்புத்திரர்களைப் பெற்று, அவர்களுக்கு மகுடாபிஷேகஞ்செய்துவிட்டு, இங்கு வந்து பிரம தீர்த்தத் துக்கு மேல் கரையில் நம்முடைய சந்நிதானத்துக்கு எதிரில் ருத்திரபாகபத்மம் என்னும் எக்கியத்தை ஆயிரவருஷகாலஞ் செய்து பின்பு நம்முடைய கைலாசத்துக்கு வரக்கடவாய்' என்று அதுக்கிரகஞ் செய்தருளினார். அரசன் அவ்வாறே அயோத்திக்குச் சென்று அநேக நாள் ஆண்டுகொண்டிருந்து பின்பு ராஜ்யத்தைத் தன் மக்களிடம் ஒப்புவித்துவிட்டுத் தான் வில்வாரணிய க்ஷேத்திரத்தை யடைந்து எக்கியத்தை சாஸ்திரவிதிப்படி செய்து முடித்தவுடனே பரமசிவன் பிரத்தி யக்ஷமாகிக் கன்மாடபாத மகாராஜனுக்குத் குலோத்துங்கன் என்னும் நாமமிட்டுத் தேஜோமயமான சரீரத்தையுங் கொடுத்து மகாகைலாசத்துக்குப் போகும்படிக்கட்டளையிட்

சுகு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

டருளிஞர். அப்பொழுது குலோத்துங்கன் ‘ஸ்வாமி! எனக் கொரு விண்ணப்பமுண்டு. அதாவது என்னையும் இந்த பத்ம தீர்த்தத்தையும் ஸ்மரிப்பவர்கள் எவரால் எவ்வித சாபமடைந் திருந்தபோதிலும் அந்தச்சாபம் நிவாரணமாகி என்னைப் போல் புண்ணியவான்க ளாகவேண்டும். இவ்வரத்தை அடியேனுக்குத் தந்தருளவேண்டும்’ ஒன்று பிரார்த்திக்கப் பரமசிவன் அப்படியே தந்தருளி மறைந்தருளிஞர். இவ்வரத்தைப்பெற்ற குலோத்துங்கன் திவ்யதேகத்துடன் கைலாசத்துக்குச் சென்று வாழ்ந்திருந்தான்.

ஒன்பதாவது அப்தீயாயம்.

அரிச்சந்திர மகாராஜன் ராஜசூயம், நுத்ரபாகுபதம் என்னும் யாகங்களைச் செய்த சரித்திரம்.

அயோத்தியா நகரத்தில் அரசாண்டுவந்த அரிச்சந்திர மகாராஜாவானவர் விசுவாமித்திர மகாரிஷியின் கொடுமை யால் தாம் முன் செய்த புலைத்தொழிலா லுண்டான பாவந் தீரும்பொருட்டு ராஜசூயம் என்கிற யாகத்தைச் செய்யக் கருதித் காசிபர் முதலிய ரிஷிகளை வரவழைத்து, அதைச் செய்யத்தக்க புண்ணிய ஸ்தலம் எதுவென்று கேட்க அவர்கள் கல்யாணபுரீசுரரோடு விளங்கும் வில்வபுரீசுர ருடைய பிரதேசமாகிய வில்வாரணியகூத்திரமே அதற்குத் தகுந்த இடமென்றும், அங்கே தாங்கள் முன்னம் ஆயிர வருஷகாலம் தவஞ்செய்து பரமேஸ்வரருடைய சந்திர

குறிப்பு—கன்மாடபாதமகாராஜனுக்குச் சாபம் வந்த காரணத்தையும் அது நிவாரணமான விதத்தையும் எம்மாற் பதிப்பிக்கப்பட்டிருக்கும் பிரமோத்தரகாண்டத்திற் காணலாம்.

• அரிச்சந்திர மகாராஜன் சரித்திரம் சுஎ

சூடாமணி யென்னும் தாண்டவத்தைத் தரிசித்ததையும், முசுகுந்தச் சக்கிரவர்த்தி முதலியோர் அங்கு அடைந்த பேறுகளையும், அந்த ஸ்தலத்தின் மகிமைகளையுந் தெரிவித்து, அதற்கு வாயுமூலையில் மூன்று கோசதூரத்தில் எக்ய மண்டபத்தை யேற்படுத்தி அதில் ராஜகூயம் என்கிற யாகத்தைச் செய்து முடித்து, அந்த ஓமகுண்டத்தின்மேல் ஒரு சிவலிங்கம் ஸ்தாபித்து அதற்கு சத்தியபுரீசுரர் என்றும், அந்த இடத்துக்கு அரிச்சந்திரபுரம் என்றும், அங்கு உண்டாகும் நதிக்கு அரிச்சந்திரநதி என்றும் பெயரிடும் படிக்கும், அந்த நதி சங்கமமாகும் இடத்துக்குக் காமேஸ்வரம் என்று பெயரிட்டு, அந்த இடத்தில் காமேஸ்வரர் என்னும் திருநாமமுடைய ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யும் படிக்கும் சொன்னார்கள். அரிச்சந்திர மகாராஜா அதிக சந்தோஷப்பட்டு காசிப மகாராஷியைப் பார்த்து 'சுவாமீ! வில்வபுரீசுரரோடு கலியாணபுரீசுரர் வந்திருக்கவேண்டிய காரணம் என்ன? அதைத் தெரிவிக்க வேண்டும்' என்று வினவக் காசிபர் சொல்லுகிறார் :—

மஹாராஜனே! பரமேசுவரருக்கும் பார்வதி தேவியா ருக்கும் இமயமலையிலே திருக்கல்யாணம் நடந்த காலத்தில் தேவர்கள் முதலானவர்கள் ஒருங்கு சேர்ந்தமையால் வட பூமி தாழ்ந்து தென்பூமி உயர்ந்தது. அதைச் சமமாக்கும் பொருட்டுக் கைலாசபதியானவர் அகஸ்திய முனிவரைத் தென் திசையி லுள்ள கந்தமாதனம் என்னும் மலையார்வதத்தின் மேற் போயிருக்கும்படிக் கட்டளை யிட்டருளினார். குறு முனிவர் பகவானுடைய விவாக மகோற்சவத்தைக் காணுமாற் போக வேண்டி யிருக்கிறதே யென்று விசனப்பட, சிவ பெருமான் தம்முடைய கலியாண திருக்கோலத்தோடு வந்து அவருக்குத் தரிசும் கொடுத்து, அக்கோலத்தோடு அவருடன் வீற்றிருப்பதாக அருளிச்செய்தார். அதைக் கேட்டுக் கும்ப

சுஅ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

முநிவர் களிப்புற்றுத் தெற்கே சென்று, தென் சமுத்திரக் கோடியில, வேதங்களைக் காடாக அமர்த்தி, அதன் மத்தியிற் கந்தமாதன பர்வதத்தின்மேல் எழுந்தருளியிருந்தார். அப்பொழுது பூமி சமமாய் விட்டது. திருக்கல்யாணம் முடிந்தவுடன் அந்தக் கோலத்தோடு பரமசிவன் பார்வதி சமேதராய் முப்பத்து முககோடி தேவர்களும், மற்றவர்களும் புடைமூழ் வேதாரணியம் வந்து சேர்ந்தார். உடனே அகஸ்தியா கந்தமாதன பர்வதத்தைப் பாதாளத்தி லழுத்தி விட்டு, அந்த இடத்தில் ஒரு கல்யாண மண்டபத்தை யேற்படுத்திப் பரமசிவனுடைய வரவை முன்னதாகத் தமக்குத் தெரிவித்த விக்கினேசுரரைப் பூஜித்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து, அந்தக் கோத்திராதிபதியாய் மேற்கு முகமாய் இஷ்ட சித்திப் பிரதாயகர் என்னுந் திருநாமத்தோடு வீற்றி ரங்கும்படி வேண்டிக் கொண்டார். பின்பு மேற்சொன்ன மண்டபத்தில் எழுந்தருளிய ஈடவுளுடைய திருக்கல்யாணக் கோலத்தை அகஸ்தியமுநிவர் கண்டு, கரைகாணாத களிப்படைந்து, துதி செய்து வணங்க, கைலாசபதி சந்தோஷமடைந்து ‘உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்’ என்ன, அகஸ்தியர் ‘என்றும் இந்தக் கல்யாண கோலத்துடனே எனக்குத் தரிசனம் கொடுப்பது மன்றி, மற்ற அடியார்களுக்கும் இந்தத் தரிசனத்தைத் தந்து ரக்ஷித்தருள வேண்டும்’ என்று பிரார்த்திக்க, அம்பிகாபதி அவ்வாறே அங்கு எழுந்தருளியிருந்தார். அக்காலத்தில், அகஸ்தியர் பிரதிதினமும் சுவாமியி னுடைய திருக்கல்யாண கோலத்தைத் தரிசிக்காமல் புகிக்கிறதில்லை யென்னும் ஒரு நியமத்தைச் செய்து கொண்டார். அதுமுதல் சுவாமிக்குக் கல்யாணபுரிசுரர் என்றும் அந்த ஸ்தலத்துக்குக் கலியாணபுரம் என்றும் பெயருண்டாயின. கல்யாணபுரிசுரர் வில்வாரணியம் வந்ததற்கு, காரணமும் சொல்லுகிறேன் :—

. அரிச்சந்திர மகாராஜன் சரித்திரம். சக

ஒரு புண்ணிய காலத்தில் நானும் அகஸ்தியர் முதலிய முனிவர்களும் கங்கை உற்பத்தி ஸ்தானத்தில் ஸ்நானஞ் செய்யச் சென்றோம். மற்ற முனிவர்களும் அங்கு வந்து கூடினார்கள். ஸ்நான முடித்து ஜபம் செய்து கொண்டிருக்கும் பொழுது, பிரமாவானவர் சரஸ்வதி சமேதராய் அன்ன வாகனத்தி லேறிச் செல்வதைக் கண்ணுற்று, 'இவ்வளவு விரை வாய் எங்குச் செல்கின்றீர்கள்' என்று வணங்கிக் கேட்டோம். அவர், 'ஆதிலில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தில் தீர்த்த மத்தியிற் பரமேஸ்வரர் சுயம்பு மூர்த்தியாய் விளங்கிக்கொண்டிருக்கிறார். அவரை நோக்கி, என்பிதாவாகிய ஆதிகேசவப் பெருமாள் வில்வாரணிய அரங்கமத்தியில் புஜங்கசயனராய்த் தவம்புரிந்துகொண்டிருக்கிறார். அந்தக்ஷேத்திரந்தான் * ஆதிரங்கம் என்று சொல்லப்படுவது. நான் வில்வாரணியேசுரரையும் ரங்கநாதரையும் இந்தப் புண்ணியகாலத்தில் தரிசிக்கவேண்டும். அதற்காக அங்குச் செல்கின்றேன். நீங்களும் அந்தத் திவ்வியக்ஷேத்திரத்துக்கு வாருங்கள்' என்று சொல்லிவிட்டு மறைந்தருளினார். உடனே நானும் மற்றை முனிவர்களும் வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்திற்குச் சென்று, அங்குள்ள பிரமதீர்த்தம் முதலிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து வில்வவனநாதேசுரரையும் தீர்த்தவல்லித் தேவியாரையும் தரிசித்தோம். பின்பு நானும் அகஸ்தியர் முதலியரிஷிகளும் மகாதேவியின் கட்டளைப்படி இலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து தீர்த்தங்களையும் உண்டாக்கினோம். அகஸ்தியர் தம்முடைய பிரதிஷ்டையை ஆலயத்துக்குள்ளாகவே செய்தார். பின்பு நாங்கள் சாயுஜ்ய பதவியை விரும்பி அங்கே அநேககாலம் யாகம் செய்துகொண்டிருந்தோம். அகஸ்தியமுனிவர் அமிர்த

ஆதிரங்கம் என்னும்க்ஷேத்திரம் திருத்தருப்புண்டிக்குத் தென்கிழக்குத் திக்கில் இரண்டுநாழிகைவழி தூரத்திலிருக்கின்றது.

புஷ்கரணியாகிய மாங்கலிய தீர்த்தக்கரையில் எக்கியம், செய்ய ஆரம்பித்தபொழுது தீக்ஷா விதிப்படி அன்னிய கேஷத்திரத் துக்குச் செல்லக்கூடாத நிர்ப்பந்தம் அவருக்குண்டாயிற்று. கலியாணபுரிசுரரைத் தரிசநஞ் செய்யாமற் புசிக்கிறதில்லையென்று பிரதிக்கினை செய்துகொண்டிருந்தா ராதலால் அந்த மூர்த்தியை அங்கு வந்து தமக்குக் காக்கி கொடுத்தருள வேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தார். அடியார்க் கெளரிய ராகிய அர்மையப்பர் அவ்வாறே வந்து அகஸ்தியருடைய யாகமண்ட பத்தில் எக்யாக்ஷ ராக ஆயிரவருஷகாலம் எருந்தருளியிருந்தார். பின்பு அகஸ்தியர் “ஸ்வாமீ ! தேவரீர் வேதவனத்தில் எழுந்தருளியிருப்பதுபோல இங்கும் இரண்டு ரூபமாக எழுந்தருளியிருந்து உம்மைத் தரிசிக்கும் அடியார்களுக்கு அறுக்கிரகஞ் செய்யவேண்டும்” என்று பணிந்து கேட்க, அவர் வேண்டுகோளுக் கிரங்கி அமிர்த புஷ்கரணியின் கீழ்க் கரையில், தீர்த்தவல்லித்தேவியார் சந்திதிக் கெதிரில், மேறகு முகமாய் ஆவிர்ப்பவித்தருளினார். அதைக்கண்ட நாங்களும் ஏனையோர்களும் ஆரந்தமும் ஆச்சரியமும் கொண்டு அந்த மூர்த்தியை வணங்கித் துதித்தோம். அதுமுதற் கலியாண புரிசார் வில்வாரணியேசுரருக்கு அருகில் வடகருத்திக்குக் கீற்றிருக்கின்றார். காமேஸ்வரம் என்னும் கேஷத்திரத்திலுள்ள சிவலிங்கத்தை ஒவ்வொரு மன்வந்தரத்திலும் வருணானவன் கொண்டுவந்தபொய்விடுவான். அந்த ஸ்தலத்தில் சத்தியவான்களாகிய அரசர்கள்தான் இலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யவேண்டும். எந்த அரசரும் துணிந்துபோய் அங்கே இலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்யாமையால் அநேக காலமாக அந்த கேஷத்திரத்தில் இலிங்கப்பிரதிஷ்டை யில்லாம லிருக்கின்றது. சத்தியவான் என்று கீர்த்திபெற்ற மகாபுருஷனாகிய நீ அங்குச் சென்று சிவலிங்க ஸ்தாபனம் பண்ணவேண்டும்,— என்று காசிபர் சொல்ல மற்ற முனிவர்களும் அவ்வாறே

அரிச்சந்திர மகாராஜன் சரித்திரம் ௫௧

‘செய்யும்படிச் சொல்லித் தங்கள் ஆச்சிரமங்களுக்குச் சென்றார்கள்.

பின்பு அரிச்சந்திர மகாராஜா மந்திரி முதலானவர்க ளோடும் சதுரங்க சேனையோடும் புறப்பட்டு வில்வாரணிய ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, வில்வவனநாதரையும் தீர்த்தவல்லித் தேவி யாரையும் பணிந்துபோற்றி விடை பெற்றுச்சென்று வில்வ புரீசுரர் ஆலயத்துக்கு வாயுமூலையில் முன்றுகோச தூரத்திற் சமபூமியாக்கி, அவ்விடத்தில் ராஜசூயயாக மண்டபத்தை யேற்படுத்தி, அதிற் சாஸ்திர விதிப்படி அந்த யாகத்தை இருபத்தேழுதினம் செய்தார். அப்பொழுது முனிவர்களும் மன்னவர்களும் மற்றுமுள்ளவர்களும் அங்கு வந்து கூடினா ர்கள். யாக முடிவிற பரமசிவன் பிரத்தியக்ஷமாகி, ‘இந்த மண் டபத்திலேயே ருத்திர பாசபதம் என்கிற மகா எக்கியத்தை யும் செய்யக்கடவாய்’ என்று கட்டளையிட்டருள, மகா ராஜா அப்படியே செய்யத்தொடங்கி, அந்த யாகத்தை அநேக காலம் நடத்திவந்தார். பிராமணர் முதலானவர்களுக்குத் தானங் கொடுக்கும்பொழுது தத்தஞ்செய்த நீரானது ஆறாக்கி கிழக்கு முகமாய்ச் சென்று காமேசுரம் என்று மேலே சொன்ன இடத்திற் சமுத்திர சங்கம மாயிற்று. அதை யெல்லோருங் கண்டு, ‘இது அரிச்சந்திரன் தத்தஞ்செய்த நீரினால் உண்டானதால் இதற்கு அரிச்சந்திரநதி யென்று பெயரிடவேண்டும்’ என்று சொல்லி அவ்வாறே பெயரிட் டார்கள். அன்று தொட்டு அந்நதிக்கு அப்பெய ருண்டா யிற்று. யாக முடிவு காலத்திற் பரமசிவன் அந்த எக்கிய மண்டபத்திற் பிரத்தியக்ஷமாகி அரிச்சந்திர மகாராஜாவை நோக்கி ‘உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்’ என்ன, ராஜா பூமியில்விழுந்து பகவானுடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந்து, ‘ஐயனே! தேவரீர் இந்த யாகஞ்ண்டத்தின்மேல்

தேஜோமயமான லிங்கஸ்வரூபமாய் அமர்ந்திருக்கவேண்டும். அந்த லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள் நான் செய்த ராஜ்ஞயம், ருத்திரபாசபதம் என்னும் யாகபலன்களை அடைய வேண்டும். என்னால் உண்டான இந்த நதியில் மார்கழிமாத அமாவாசைக்கு மறுதினம் முதல் பஞ்சுனிமாத அமாவாசை வரையில், அதாவது தொண்ணூறு தினங்களிலும், மூழ்கினவர்களுக்குக் கங்கையில் தொண்ணூறு கட்டங்களில் தொண்ணூறு தினங்களில் மூழ்கினவர்களுக்குண்டாகும் பலன் உண்டாகவேண்டும். அன்றியும் தேவரீருடைய ஜடாமகுடத்திலுள்ள கங்கையானது இந்த நதியில் உறைந்துகொண்டிருக்கவேண்டும் என்று பிரார்த்திக்க, அவ்வாறே அநுக்கிரகஞ்செய்து, அரிச்சந்திரநதி சமுத்திரத்தோடு கலக்கும் இடமாகிய காமேசுரத்தில் லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்டிருக்கும், அந்த இடத்தில் சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்து காமேஸ்வரலிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள் 'இஷ்டசித்தி யடைவார்களென்று' அருளிச் செய்து, எக்கியமண்டபத்தின் மத்தியில் தேஜோரூபமாகிய லிங்கஸ்வரூபியா யமந்தருளினார். அதைக்கண்ட மகாராஜா அதிக சந்தோஷமடைந்து சுவாமிக்கு ஆலயங்கட்டுவித்து அங்கொரு பட்டினமும் உண்டாக்கி அதற்கு அரிச்சந்திரபுரம் எனப் பெயரிட்டுப்பின்பு காமேசுரத்துக்குச் சென்று அங்கே காமேசுரர் என்னும் சிவலிங்கத்தைப் பிரதிஷ்டைசெய்து, பூசை முதலியவைகளுக்கும் வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து விட்டு, மறுபடி வில்வாரணியத்துக்கு வந்து பிரமபுரீசுரரைப் பணிந்து நிற்கும்பொழுது, பகவான் 'நம்முடைய அந்தர்க்கதங்களாகிய இரண்டு ஸ்தலங்களை நீயேற்படுத்தினமையால் நம்மைத் தரிசித்து நம்முடைய அந்தர்க்கதங்களாகிய அந்த இரண்டு லிங்கங்களையும் தரிசிக்காமற் போவார்களே யாகில் அவர்களுக்கு நம்மைத் தரிசித்ததனுலுண்டான பலனானது உன்னைச் சேரக்கடவது' என்று சொல்லியருளி, மகா

திலீபச் சக்கிரவர்த்தி பேறுபெற்ற சரித்திரம் ௫௩

ராஜாவுக்கும் அவருடைய மனைவியாருக்கும் திவ்ய தேகத்தையும், தீர்க்காயுளையும், அவர்களிடப்படிச் செல்லும்படியான ஒரு விமானத்தையுந் தந்து, இறுதியில் தம்முடைய லோகமாகிய பூநீகைலாசத்துக்கு வந்து சேரும்படி அதுக்கிரகமுஞ் செய்தருளினார்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் இம்மையிற் சகல பாகையங்களையும் பெற்று மறுமையில் மோகூத்தை யடைவார்கள்.

௧௦-ஆவது அத்தியாயம்

திலீபச் சக்கிரவர்த்தி பேறுபெற்ற சரித்திரம்.

அயோத்தியாபுரியிலே அரசாண்டுகொண் டிருந்த திலீபச் சக்கிரவர்த்தி யென்பவர் ஒரு நாள் வேட்டையாடக் கருதி வனத்துக்குச் சென்றார். அங்கே வேட்டையாடிக்கொண் டிருக்கும்பொழுது, அவர் விட்ட பாணமானது ஒரு மான்மேற் பாய்ந்தது. அது அந்தச் சமயம் பெண்மா னோடு கூடி விநோதமாக இருக்கப் பாணம் பட்ட வுடன் துள்ளி ரிஷிபுரமாய்க் கிழேவழுந் திறந்தது. பெண்மானும் ரிஷிபத்தினிருபம் எய்தி, இறந்த தன் புருஷன் மேல் விழுந்து அழத்தலைப்பட்டது. இதைக் கண்ட சக்கிரவர்த்தி மனங்கலங்கி ஒன்றுந்தோன்றாமல் திகைத்துநின்று, பின்பு ரிஷிபத்தினியிடம் சென்று ‘தாயே! நீங்கள் யாவர்? இவ்வனத்தில் மிருகரூபத்தோடு சஞ்சரிக்கவேண்டிய காரணம் என்ன? என்று வினவ, அம்மாதா, ‘அரசரே! என்பர்த்தாவாகிய இவர் கலைக்கோட்டு

௫௪ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

மகாரிஷியினுடைய புத்திரர். நாங்கள் இருவரும் “அநேக காலம் ஆகார மில்லாமல் அருந்தவம் புரிவோம். சிலகாலம் மிருகரூப மெடுத்தி வேடிக்கையாக விளையாடிக்கொண்டிருப்போம். இப்படி யிருந்த எங்களுக்கு இப்பொழுது இறைவனுடைய செயலால் இவ்வாறு நேர்ந்தது. அதற்காக நீர் விசனப்படவேண்டாம். நான் பதியுடன் பரலோகம் போய்ச் சேருவதற்கு வேண்டிய ஏற்பாட்டை விரைவில் செய்ய வேண்டும்” என்று சொன்னான். இதைக்கேட்ட சக்கிரவர்த்தி துக்கசாகரத்தி லுமுந்தித் தன் குலகுருவாகிய வசிஷ்டரைத் தியானிக்க அவரும் சக்கிரவர்த்திமுன் தோன்றினார். சக்கிரவர்த்தி அவருக்கு வந்தனை வழிபாடு செய்துகொண்டிருக்கும் பொழுது ரிஷிபத்தினியும் வந்து அவருடைய பாதத்தில் விழுந்து பணிந்தாள். முநிவர் அவளை நோக்கி, ‘நீ தீர்க்க சுமங்கிலியா யிருக்கக்கடவை’ என்று ஆசீர்வதித்தார். அப்பொழுது அம்மாதா, ‘ஸ்வாமி! என் புருஷன் இந்த ராஜாவாற் கொல்லப்பட்டுப் பிரேதமாய் இதோ இருக்கின்றாரே. அப்படி யிருக்க என்னை நீர் தீர்க்கசுமங்கிலியா யிருக்கக்கடவை என்று வாழ்த்தினது என்னகாரணமோ அறிகிலேன்’ என்ன, முநிவர், ‘மாதே! நீ அஞ்சவேண்டாம். சோழநாட்டிலே காவேரிநதிக்குத் தெற்கே வில்வாரணியகேத்திரம் என்று ஒரு ஸ்தல மிருக்கின்றது. அங்கே பரமசிவன் தீர்த்தவல்லித் தேவியாருடன் சுயம்புமூர்த்தியாய் வீற்றிருக்கின்றார். அவருடைய ஆலயத்துக்குள்ளே மாங்கலியதீர்த்தம் என்றொரு தீர்த்த மிருக்கின்றது. அந்தத் தீர்த்தத்தாற ஜல்லிகையென்னும் இராகுதஸ்திரீ இறந்த தன் புருஷனை யெழுப்பிக் கொண்டாள். நீயும் அவ்விடம் சென்று உன் புருஷனை யெழுப்பிக்கொள்’ என்று சொல்லிச் சக்கிரவர்த்தியையும் அவளுக்குச் சகாயமாய்ப் போகும்படிச் சொல்லிவிட்டு மறைந்தாரெனினர்.

திலீபச் சக்கிரவர்த்தி பேறுபெற்ற சரித்திரம் ௫௫

அப்பாற், சக்கிரவர்த்தி தம்முடன் வந்திருந்த வேட்டைக்காரர் முதலானவர்களை அயோத்திக் கனுப்பிவிட்டு, இறந்து கிடந்த ரிஷி புத்திரரை ஒரு சிவிகையில் வைத்து அதை யெடுத்துக்கொண்டு, ரிஷி பத்தினியுடன் சென்று வில் வாரணியக் கோத்திரத்தை யடைந்து, அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, முனிவர் முதலியவர்களாற் பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்துப் பின்பு வில்வவனநாத ராலயத்திற்சென்று வில்வவனேசுவரையும், தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜரையும், சந்திரசூடாமணி யென்னும் சந்திரதாண்டவத்தைச் செய்தருளிய நடராஜ மூர்த்தியையுந் தரிசித்து வணங்கி, அம்பிகையின் சந்திக் கெதிரி லிருக்கும் மாங்கலிய தீர்த்தத்தை யடைந்து அதன் கரையிற் சிவிகையை யிறக்கினார். அங்கு நிகழும் அதிசயத்தைப் பார்க்கும்பொருட்டு அத் தலவாசிகளும் அநேக முனிவர்கள் முதலானவர்களும் வந்துகூடினார்கள். அமரர்கள் ஆகாச வீதியில் வந்து நின்றார்கள். அப்பொழுது ரிஷிபத்தினி அம்பிகையைத் தியானித்துக்கொண்டு அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து ஜலத்தைத் தன் இரண்டு கைகளிலு மெடுத்துக் கொண்டு வந்து அம்பிகையைப் பிரார்த்தித்துச் சிவிகையி லிருந்த பிரேதத்தின்மேல் தெளித்தாள். உடனே அவள் புருஷன் நிஷ்டையிலிருந்து எழுந்திருப்பவன்போற் சிவிகையை விட்டு வெளியே வந்தான். அவ் வற்புதத்தைக் கண்ட தேவர் முனிவர் முதலாயினோர் அம்பிகையின் திருவருளைப் புகழ்ந்து கொண்டாடினார்கள். தேவர்கள் புகழ்பமாரி பெய்தார்கள். ரிஷிபுத்திரர் அங்கு நின்ற தன் மனைவியையும் சக்கிரவர்த்தியையும், மற்றவர்களையும் கண்டு வியப்புற்று நடந்த சங்கதிகளைச் சக்கிரவர்த்தியினால் தெரிந்துகொண்டு, அவரை நோக்கி 'மகாராஜாவே! உம்மால் ஞானக்கு இந்தப் புண்ணிய ஸ்தலதரிசனங் கிடைத்தது' என்று அவரைக்

௩௯ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

கொண்டாடித் தாம் பிறேதமா யிருந்த பதினொரு தினங்களிலும் கர்மாறுஷ்டானங்கள் தவறிப்போன தோஷம் நிவாரணமாகும்பொருட்டு, அமிர்ததீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து மனைவியுடனும் சக்கிரவர்த்தியுடனும் அம்பிகையின் ஆலயத்திற் சென்று பணிந்து நின்று துதிசெய்தார். மகாதேவி அம்மூவருக்கும் அநுக்கிரகஞ் செய்து, சக்கிரவர்த்தியைப் பார்த்து 'நீ யிர்த மகாரிஷியை, ஆசாரியராக வைத்துக் கொண்டு இந்த அமிர்ததீர்த்தக் கரையில் ஆயிரம் அசுவமேத யாகங்களைச் செய்யக்கடவாய்' என்று கட்டளையிட, சக்கிரவர்த்தி 'தாயே!' என் குலகுரு வசிஷ்டராக இருக்க அவரை விட்டு இவரைக் குருவாக வைத்துக்கொண்டு எப்படி யாகஞ் செய்வேன்' என்று வணங்கிக் கேட்டார். அம்பிகை 'இவரையே குருவாக வைத்துக்கொண்டு யாகஞ் செய்யலாம். என் அநுமதிப்படிச் செய்' என்று சொல்ல, அப்படியே, அம்பிகையின் சந்நிதிக்கும் அமிர்ததீர்த்தத்திற்கும் மத்தியில் அசுவமேதமண்டபம், இயற்றி அதில் ஆயிரம் அசுவமேத யாகங்களைச்செய்து, தேவர்களுக்குத் திருப்தியுண்டாக்கினார். இறுதியில் உமாதேவியார் பிரத்தியக்ஷமாகி அவர்கள் மூவருக்கும் தக்க பதவிகளை அநுக்கிரகஞ் செய்து, சக்கிரவர்த்தியின் வேண்டுகோளின்படி, 'உங்கள் மூவரையும் என்னையும் நினைத்து இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்பவர்கள் நீங்கள் பெறும் பேற்றைப் பெறக்கடவர்கள்' என்று வரந் தந்து மறைந்தருளினார்.

இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்பவர்கள் அகாலமாணத் தாற் பீடிககப்படார்கள். இஷ்ட காரியார்த்த சித்திகளையும் அடைவார்கள்.

இலவ மகாராஜன் பேறுபெற்ற சரித்திரம்.

அயோத்தியா நகரத்திலே அரசாண்டுவந்த தசரத சக்கிரவர்த்தியானவர் தாம் செய்த யாக மகிமையாற் சர்வலோக ரக்ஷக ராகிய விஷ்ணுமூர்த்தியையே தமக்குப் புத்திரராகப் பெற்ற பெரும் புகழை யுடையவர். அவர் அரிச்சந்திர நதியின் கரையிலே சிவாலயம் ஒன்று பிரதிஷ்டை செய்தார். அது ஸப்தவிடங்க ஸ்தலங்களி லொன்றாகிய திருவாய்மூர் என்று சொல்லப்படும் ஸ்தலத்திலே விளங்கிக்

அவர் பிள்ளையாகிய ஸ்ரீ ராமமூர்த்தி வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து பகவானைப் பூஜித்துப் பிரமகத்தியாதி தோஷங்களைப் போக்கிக்கொண்டார். பின் அந்தக்ஷேத்திரத்துக்கு வாயு மூலையில், அரிச்சந்திர நதிக் கருகில், திருத்தேங்கூர் என்னும் தவ்யக்ஷேத்திரத்திற் சிவலிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து அதற்குச் சிறிது தூரத்தில், அசுரபூமியிற் பத்துமாதகாலம் பர்த்தாவை விட்டுப் பிரிந்திருந்த தோஷம் நீங்கும் பொருட்டுச் சீதா பிராட்டியாரைக்கொண்டு திருவிளாமேச்சுரம் என்னும் க்ஷேத் திரத்தை உண்டுபண்ணி, அங்கே ஒரு லிங்கஸ்தாபனஞ் செய் வித்து, அதற்கருகில் தமது கோதண்டத்தைப் பூமியி லழுத்தி ஒரு தீர்த்தத்தை யுண்டுபண்ணி, அதற்குக் கோதண்டதீர்த்தம் என்றும் தங்ஷ்கோடிதீர்த்தம் என்றும் பெயரிட்டு, மீண்டும் வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்கு வந்து வில்வவனேசுரரைப் பணிந்து விடைபெற்று, அவருடைய கட்டளைப்படி வேதாரணியம், ஆடகக்ஷேத்திரம், புலியூர், வடாரணியம்,

௫௮ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

சுவேதாரணியம், என்னும் ஐந்து ஸ்தலங்களிலும் லிங்க-
ஸ்தாபனஞ்செய்து பூஜித்து, அயோத்தியா நகரத்துக்குச்

ஸ்ரீராம ருடைய குமார ராகிய இலவமகாராஜா அநேக
காலம் அரசாக்கி செய்துகொண்டிருந்து, பின்பு இராஜகுப
யாகம் செய்யக்கருதி, அதற்குத் தகுந்த இடம் வில்வாரணிய
க்ஷேத்திரம் என்றும், தம்முன்னோர்களுட அந்த ஸ்தலத்தில்
தான் எக்கியங்களைச் செய்தார்களென்றும், தம் குலகுரு
வாகிய வசிஷ்டரால் தெரிந்துகொண்டு, அந்த க்ஷேத்திரத்
திற்குச் சென்று, அங்குள்ள பிரமதீர்த்தம் முதலிய தீர்த்
தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து முகில்களாலும் மற்றவர்களாலும்
பிரதிஷ்டை செய்யப்பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்துப்
பின்பு வில்வபுரீசரருடைய ஆலயத்திற்கென்று வணங்கினார்.
ஸ்வாமி அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி 'இந்த ஸ்தலத்துக்கு
நேர்வடக்கு நூறுகோசதூரத்தில் * ஆதிபுரி யென்றொரு
ஸ்தல மிருக்கின்றது. அது சகல சித்திகளையுங் கொடுக்கத்
தக்க மகிமையான க்ஷேத்திரம். நீ அந்த ஸ்தலத்தை
யடைந்து, அதற்கு நிருதி மூலையில் ஐந்து கோச தூரத்தில்
இராஜகுப யாகத்தைச் செய்து, மீட்டும் இந்த ஸ்தலத்துக்கு
வந்து இங்கே ஆபிர வருஷகாலம் ருத்திரபாசபதம்
என்னும் யாகத்தைச் செய்து, அந்த யாககுண்டத்தின்மேல்
லவபுரீசரர் என்னும் நாமத்தோடு ஒரு சிவலிங்கப்
பிரதிஷ்டை பண்ணி, அந்த இடத்துக்கு லவபுரம் என்று
நாமதேயமிட்டு அப்பால் நம்பால் வந்து சேருவாயாக'
என்று கட்டளையிட்டு டருளினார்.

அப்பொழுது இலவமகாராஜா கடவுளைப் பணிந்து,
'ஸ்வாமி! இந்த க்ஷேத்திரத்துக்கு ஆக்கினேய மூலையில்

* ஆதிபுரி என்பது திரு ஒற்றியூர்.

இலவ மகாராஜன் பேறுபெற்ற சரித்திரம் ௫௯.

இரண்டு கோசதூரத்தில் ஆதிநங்கம் என்னும் க்ஷேத்திரத்தில் ஸ்ரீரங்கநாதர் வந்திருப்பதற்குந் காரணம் அருளிச்செய்ய வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கப் பரமசிவன் 'அன்பனே!' முன்னொரு காலத்தில் விஷ்ணுவுக்கு ஜநகாதி முரிவர்களால் மானுட கர்ப்பத்தி லூறிப்பிறக்கும்படிச் சாபம் இடப்பட்டது. அதை நிவர்த்தி செய்துகொள்ளும் பொருட்டு ஆதிநங்கத்தில் வந்து நம்மை நோக்கி அநேக காலம் தவம் புரிந்தனர். நாம் அவருடைய தவத்துக்கு மகிழ்ந்து அவருக்கு நேரிட்ட சாபத்தை ஒருவாறு நிவர்த்தி செய்து, எம்மைத் தரிசித்த வர்கள் உன்னையும் தரிசிக்கக்கூடவர்கள் என்று அநுககிரகஞ் செய்தோம். அது முதல் அவர் ஆதிநங்க க்ஷேத்திரத்தில் வாசமா யிருக்கின்றார்' என்று சொல்லியருளினார். பின்பு இலவமகாராஜர் வில்வவனநாதரைப் பணிந்து விடைபெற்றுக் கொண்டு, ஆதிநங்க க்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்று ஸ்ரீரங்க நாதரையும் பணிந்து, அங்கிருந்து ஆதிபுரிக்குச் சென்று ராஜ்ய யாகத்தைச் செய்து, மீட்டும் வில்வாரணியத்துக்கு வந்து, அதற்கு வடக்கே ஒரு கோச தூரத்தில் எக்கிய ஸ்தானத்தை யேற்படுத்தி, அங்கி நந்த அடப்ப விருகங்களையெல்லா மெடுத்துவிட்டு, அங்கே அடப்பநதி யென்றும் கதம்பநதி யென்றும் வழங்கும் நதியை யுண்டாக்கி, அந்த நதிக்கு வடகரையில், ருத்ரபாசபதம் என்கிற மகா எக்கியத்தை ஆயிர வருஷகாலம் நடத்தி, எக்கிய குண்டத்திற் பூரண ஆகுதி செய்யுங் காலத்தில், தேஜோ மயமான லிங்கம் ஒன்று தோன்ற, இலவமகாராஜர் மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்து, அந்த லிங்கத்துக்கு எக்கியபுரீசுரர் என்னுந் திருநாம மிட்டு, அவரைப் பணிந்து ஸ்தோத்திரஞ்செய்தார். அப்பொழுது வில்வபுரீசுரர் ரிஷபவாகனாடராய்ப் பிரத்தி பக்ஷமாகி, அவரை நோக்கி, 'உன் வேள்வியா லதிக சந்தோஷத்தை அடைந்தோம். இந்த ஸ்தலத்துக்கு,

வேள்வியூர் என்று பெயர் வழங்கக் கடவது. இந்த லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள் ருத்திரபாசபத எக்கியஞ் செய்த பலனை யடைவார்கள். அவர்களுக்கு நமது சாயுஜ்ய பதவியும் கிடைக்கும். நீ இந்த ஸ்தலத்திலேயே புருஷா மிருகம் என்னும் எக்கியத்தை மூன்று வருஷகாலம் செய்து கொண்டிரு. நாம் வந்து உனக்கு உயர்வான பதவியை யளிக்கிறோம்' என்று அருளிச்செய்ய, அப்படியே இலவ மகாராஜா பரிசுத்தமான இடத்தில் அந்த எக்கியத்தை நடத்தினார். அப்பொழுது பரமசிவன் பிரசன்னமாகி, 'உன் இரு கைகளினாலும் இந்த எக்கிய பூதியை யெடுத்து லிங்காகாசமாகச் செய்து இலவபுரீசுரர் என்று நாம மிட்டு, ஊருக்கும் லவபுரி யென்று பெயரிடு. அந்த லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள் இஷ்டசித்தியை யடைவார்கள். நீயும் உன் மனைவியும் நெடுங்காலம் வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் நம்முடைய லோகத்துக்கு வந்துசேரக் கடவீர்கள்' என்று அதுக்கிரகித்து மறைந்தருளினார். இலவமகாராஜா பரமசிவன் சுட்டளைப்படியே செய்து, அநேக நாள் அரசாண்டிருந்து, இறுதியில் தம் மனைவியுடன் கைலாசத்தைச் சேர்ந்தனர்.

கஉ-ஆவது அந்நியாயம்.

கார்த்தவீரியார்ஜுனன் வரம்பெற்ற சரித்திரம்.

மிதுலாபுரி பட்டணத்திலே சந்திரவம்சத் தாசனாகிய கார்த்தவீரியார்ஜுனன் என்பவன் அரசாண்டு வருங் காலத்தில், ஒருநாள் தன் குலகுருவாகிய கௌதமரிஷி தன்னிடம் வர, அவருக்கு வந்தனை வழிபாடுசெப்து, 'ஸ்வாமீ!

* இப்பொழுது வேளூர் என்று வழங்கி வருவது இந்த ஸ்தலமே. இது திருத்தருப்பூண்டிக்கு வடக்கு இரண்டு மைல்.

நான் இரண்டாயிரம் கைகளையும் மூவுலகும் புகழும்படியான பலத்தையும் பெறும்பொருட்டுப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தவம்புரியவேண்டும். அதற்குத் தகுந்த இடம் எதுவோ அதைத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்கக் கௌதமர், வில்வாரணிய கேஷத்திரமே நீ தவஞ் செய்தற்குத் தகுந்த இடம் என்று சொல்லி, அதன் மகிமைகளையும் அவனுக்கு விவரமாக எடுத்துரைத்தார். கார்த்தவீரியன் தன் பரிவாரங்களுடன் புறப்பட்டு வில்வாரணிய கேஷத்திரத்தை யடைந்து அங்குள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, வில்வபுரிசுரரைத் தரிசித்து வணங்கி, மாங்கலிய தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து அம்பிகையைத் தரிசித்து அந்த சந்நிதிக் கெதிரில் தனது காற் பெருவிரலை பூமியில் ஊன்றி நின்று, அம்பிகையை நோக்கி பதினமூன்று வருஷகாலம் தவம் புரிந்தான். அப்பொழுது மகாதேவி பிரசநமாகி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கௌன்னக் கார்த்தவீரியன் 'தாயே! எனக்கு இரண்டாயிரம் கைகளையும், அளவற்ற ஆற்றலையும், சத்துருக்களுக்கு அஞ்சாத தைரியத்தையும், உனது பக்கலில் நின்று பணிவிடை செய்யும் யக்ஷஸ்திரிகளைப் போல அழகுள்ள ஆயிரம் ஸ்திரிகளையும், அளவற்ற ஆயுளையும், தந்தாளுல் வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். அம்பிகை புன்னகை செய்து 'கார்த்தவீரியா! நீ கௌதமரை ஆசாரியராக வைத்துக்கொண்டு ஆயிரம் ருத்ரபாசுபத யாகங்களைச் செய்வாயாகில் உன் எண்ணம் நிறைவேறும்' என, கார்த்தவீரியன் வில்வபுரிசுரருடைய ஆலயத்துக்குச் சமீபத்தில் எக்கியமண்டபம் ஒன்று ஏற்படுத்தி, அதில் ஆயிரம் ருத்ரபாசுபத யாகங்களைச் செய்துமுடித்தான். அவை முடிய அநேக வருஷங்கள் சென்றன. முடிந்தவுடன் அம்பிகையின் அதுக்கிரகப்படி அவன் வேண்டிய வரங்களெல்லாம் கிடைத்தன. அதன் பின்பு அசுரன் மேற்சொன்ன

௬௨ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

மண்டபத்திலேயே புருஷாமிருக எக்கியம் என்பதையுஞ் செய்து அவிர்ப்பாகங் கொடுக்கும்பொழுது, வில்வபுரீசரார் ிஷபவாகனருடராய்ப் பிரசந்நமாகி அவனுக்கு சாயுஜ்ய பதவியை யளித்து, எக்கிய மண்டபத்தைப் புண்ணிய தீர்த்தமாகச் செய்து, அதன் மத்தியில் ஒரு சிவலிங்க ஸ்தாபனம் செய்யும்படிக்கும், அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து அந்த லிங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்களுக்கு ஆயிரம் ரூக்ரபாசபத யாகஞ்செய்த பலனும், சாயுஜ்ய பதவியும் கிடைக்கும் என்று அருளிச்செய்து மறைந்தருளினார். அதன் படியே கார்த்தவீரியன் அகஸ்தியநதிக்குச் சமீபத்தில், கக்ஷிணமூர்த்தி சந்நிதிக்கெதிரில் தடாகம் உண்டாக்கி, லிங்கப் பிரதிஷ்டையுஞ் செய்து, வில்வபுரீசரரைப் பணிந்து விடை பெற்றுக்கொண்டு மிதுலாபுரிக்குச் சென்றான்.

௧௩-ஆவது அத்தியாயம்.

யயாதி மகாராஜன் சாபவிமோசன மடைந்த
சரித்திரம்.

சந்திரகுலத் தாசனாகிய நகுஷமகாராஜாவின் புத்திர னாகிய யயாதி மகாராஜன் அஸ்தினாபுரியில் அரசாட்சி செய்து வருங் காலத்தில், ஒருநாள் வேட்டையாடக் கருதிக்காட்டுக்குச் சென்று வேட்டையாடின இளைப்பினால் தாக முடையவனாகத் தண்ணீரைத் தேடிக்கொண்டு திரியும் பொழுது, ஒரு கிணற்றைக்கண்டு அதில் நீர் மொள்ளும் பொருட்டு ஒரு பாத்திரத்தைக் கயிற்றிற் கட்டி விட்டான். அந்தக் கிணற்றில் ஒரு பெண் நிருவாணமாயும் கைகால்கள் கிழித்த துணியிலுற் கட்டப்பட்டும் இருந்ததைக் கண்டு

• யயாதி மகாராஜன் சரித்திரம் கூட

உடனே கிணற்றில் இறங்கி, தேவகன்னிகைபோல் விளங்கிய அந்தப் பெண்ணின் கட்டுக்களை யவிழ்த்துத் தன் மேல் வஸ்திரத்தினால் அவளுடைய நிர்வாணத்தை மறைத்து அவளை வெளியி லெடுத்துக்கொண்டு வந்து சேர்த்து அவள் சோகம் தீரும்படி வேண்டிய உபசாரங்களைச் செய்தான். மூர்ச்சை தெளிந்தவுடன் அந்தக் கன்னிகை அரசனைப் பார்த்து அச்ச முற்று ஒதுங்கி நின்று ‘ஐயா! நீர் எந்த தேசத்தை யாள்பவர்? உமது பெயர் என்னை?’ என்று கேட்க, அரசன் ‘பெண்கள் நாயகமே! நான் அஸ்திராபுரத்தை யாள்பவன். நகுஷ மகாராஜாவின் புத்திரன். என் பெயர் யயாதிராஜன்’ என்று சொல்லி, ‘நீ யா? உனக்கு இப்படிப்பட்ட விபத்து எப்படி நேரிட்டது அதைச் சொல்லவேண்டும்’ என்று கேட்டான். அவள் மறுமொழி சொல்ல வெட்கி மின்னற் கொடிபோல் மறைந்துவிட்டாள். • அரசன் ஒன்றுந் தோன்றாமல் இதென்ன மாயமோ என்று ஓண்ணிக்கொண்டு தன்னகரம் போய்ச் சேர்ந்தான்.

அந்தக் கன்னிகை சுவர்க்கலோகஞ் சென்று தன் பிதாவாகிய சுக்கிரபகவானை யடைந்து, ‘ஐயா! இராசுத வேந்தனாகிய விருஷபர்வனுடைய மகளாகிய சர்மிஷ்டை யென்பவள் எனக்கு மாண்பங்கத்தை யுண்டாக்கினாள். நான் இனி என் பிராணனை வைத்திரேன்’ என்று சொல்ல, பிதாவானவா ‘உனக்கும் அவளுக்கும் ஏன் பகை யுண்டா யிற்று’ என்று கேட்க, தேவயானு என்னும் அந்தப் பெண் சொல்லுகிறாள் :—

“ஐயா! நான் என் தோழிகளுடன் சிங்கராத் தோட்டத்திற் சென்று மலர் பறித்துக்கொண்டிருந்தேன். அங்கே சர்மிஷ்டையும் அவளுடைய தோழிகளுடன் வந்தாள். நானும் அவளும் கூடிக்கொண்டு மலர்களைப் பறித்து மாலைகளாகவும் செண்டிகளாகவும், கட்டி விளையாடிக்

கொண்டிருந்தோம். பின்பு சர்மிஷ்டை 'நாம் பூலாகத்திற்
சென்று புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்துவந்து
இப் பூக்களைத் தரித்துக்கொள்ளலாம்' என்று சொல்ல,
நான் சமமதித்துத் தோழிகளுடன் சென்று யமுனாநதியில்
அவாஸ்டன் ஸ்நானஞ் செய்து, கரைக்கு வந்து, அங்கு
வைத்திருந்த எங்கள் வஸ்திரங்கள் காற்றினால் இடம் மாறி
யிருந்தபடியால் அவசரத்தில் அவன் வஸ்திரத்தை என்
வஸ்திரமென்று பிசகாய் நினைத்து எடுத்துக் கட்டிக்
கொண்டேன் சர்மிஷ்டை அதற்காக என்னை யடித்து என்
இடுப்பிலிருந்த வஸ்திரத்தைப் பிடுங்கிக் கொண்டதுமன்றி,
'மரத்தின் பட்டையை வஸ்திரமாகத் தரிக்கும் பிராமணப்
பெண்ணாகிய நீ பிதாம்பர தரிக்க ஆசைப்பட்டாயோ'
என்று இகழ்ந்து கூறினான். அதற்கு நான் காட்டிலிருக்கும்
முதிவர்களுடைய தவத்தா லல்லவா நாட்டிலிருக்கும்
அரசர்களும் அவர்கள் குடிகளும் வாழ்கிறது' என்று
சொன்னேன். சர்மிஷ்டை 'எங்கவிடத்திற் பிச்சை வாங்கி
யுண்ணும் பிராமணர்களா உயர்ந்தவர்கள்?' என்றான்.
நான் 'நாடிழந்த உன் பிதா என் பிதாவின் காலில் விழு,
என் பிதா அல்லவா உன் பிதாவுக்கு முடிசூட்டி வைத்தார்'
என்று சொன்னேன். இதைக் கேட்ட சர்மிஷ்டை அதிக
கோபங்கொண்டு என்னையும் என் தோழிகளையும் கண்டபடி
வைது அடித்து, என் வஸ்திரத்தைக் கிழித்து, அதனால்
என் கைகால்களைக் கட்டி அங்கிருந்த ஒரு கிணற்றில்
தூக்கிப் போட்டுவிட்டு வந்துவிட்டான். அப்பால் என்
தோழிகளுக்கு என்ன நேரிட்டதோ தெரியாது. நான்
கிணற்றில் அவஸ்தைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும்பொழுது ஒரு
இராஜகுமாரர் வந்து என்னை அதிநின்று மெடுத்து, தன்
வஸ்திரத்தை யெனக்குத் தரித்து, என் மூர்ச்சையைத்
தெளிவித்தார். அவர் அஸ்திரபுரத்தை யாளும் யயாதி

மகாராஜா வென்று தெரிந்துகொண்டேன். என் பிராணனையும் என் மானத்தையும் காத்த அவ்வரசரையே நான் விவாகஞ் செய்துகொள்ளவேண்டும். சர்மிஷ்டையும் அவருக்கு மனைவியாகி எனக்கு அடிமையாக வேண்டும். இதற்குத் தக்க ஏற்பாடு செய்தால் நான் உயிருட னிருப்பேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால் என் பிராணனை விட்டுவிடுகிறேன்” என்று சொல்லி அழுதாள்.

சுக்கிரபகவான் தன் புத்திரியின் துயரத்தைக் கண்டு சகிக்கமாட்டாதவராய் அதிக கோபங்கொண்டு, தம்முடைய ஏவலாளனை யழைத்து விருஷபர்வ ராஜனிடம் சென்று இனி நான் அவனுக்குக் குருவா யிருக்கமாட்டேனென்றும், அநேக காலமாய் வருந்திக் கேட்டுக்கொள்ளும் தேவேந்திரனிடம்போய்ச் சேர்ந்துகொள்ளுவே னென்றும் தெரிவி என்று சொல்லியனுப்பினார். ஏவலாளன் விருஷபர்வனிடம் சென்று குரு சொன்ன சங்கதியைச் சொல்ல, விருஷபர்வன் கலக்கமுற்றுக் குருவினிடம் ஓடிவந்து, அவருடைய பாதங்களிற் பணிந்து, ‘ஸ்வாமீ! நான் செய்த குற்றம் யாதோ தெரிவிக்கவேண்டும்’ என்ன, குரு தன் புத்திரிக்கு அரசன் மகளால் நேர்ந்த கெடுதிகளைச் சொன்னார். அசுரராஜன் அங்கு நின்ற குரு புத்திரியை நோக்கிக் ‘குழந்தாய்! சர்மிஷ்டை தெரியாமற் செய்த தப்பிதத்தை நீ பொறுத்துக் கொள்ளவேண்டும். அவளை உன் அடிமையாக்கி விட்டேன். உன்னிஷ்டப்படி நடத்தலாம்’ என்று சொல்லித் தன் புத்திரியை அழைத்து வந்து குரு புத்திரியிடம் விட்டு அவ ளிஷ்டப்படி நடக்கும்படிச் சொல்லிவிட்டுப் போயினன்.

பின்பு சுக்கிரபகவான் தன் புத்திரியின் இஷ்டப்படித் தம்முடைய சீஷர்களில் ஒருவனை அஸ்திஸூபரத்துக் கணுப்பி, யயாதிமகாராஜனை அழைத்து வரச் செய்து, தன் மகளைக் காப்பாற்றினதற்காக அவனுக்கு உபசார வார்த்தைகளைச்

கூகா திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

சொல்லி, அவனை அவனுக்குக் கன்னிகாதானஞ் செய்து கொடுக்க உத்தேசித்திருப்பதையும் அறிவித்தார். யயாதி ராஜன், 'ஸ்வாமீ! பிரமகுலோத்தம ராகிய தங்கள் புதல்வியை கூத்திரியவம்ச அரசனாகிய நான் மணம்புரிவது முறைமையா? தேவகணத்துக்கும் மறுஷகணத்துக்கும் பொருந்துமா? இது வரையில் எங்கள் வம்சத்தில் யாராவது பிராமண கன்னிகையை விவாகஞ் செய்து கொண்டிருக்கிறார்களா?' என்று சொல்ல, சுக்கிரபகவான் மறுமொழி யுரைக்க மாட்டாதவராய் மௌனமாயிருந்தார். அப்பொழுது அவருடைய புதல்வி அரசனை நோக்கி, 'ஐயா! என் பிதாவின் வாயிலிருந்து முறைபிசகான வார்த்தைக ளுண்டாகுமா? முற்காலத்திற் கார்த்தவிரியார்ச்சுனன் என்னும் அரசன் தகூப்பிரஜாபதியாகிய பிரமபுத்திரருடைய ஆயிரம் பெண்களை மணம்புரிய வில்லையா? என்று கேட்க, அதற்கு அரசன் 'கார்த்தவிரியார்ச்சுனன் ராஜகன்னிகையை முதல் மணம் புரிந்து, பின்பு மேற்சொன்ன ஆயிரம் கன்னிகைகளையும் அம்பிகையினுடைய அபுக்கிரகத்தினால் அடைந்தான்' என்று சொன்னான். குரு புத்திரி 'நீரும் அப்படியே செய்யலாம். அசுரேந்திரனுடைய புதல்வியாகிய சர்மிஷ்டை யிதோ இருக்கிறாள். அவளை முதலில் மணம் புரிந்து பின்பு என்னை மணம் புரியலாம்' என்று சொல்ல, அரசன் மௌனமாயிருந்தான். அது கண்டு சுக்கிரபகவான் விருஷபர்வராஜனை வரவழைத்து, 'உன் புத்திரியை இவ்வரசனுக்கு விவாகஞ் செய்து கொடுத்து இங்கு அழைத்துவா' என்று கட்டளை யிட, விருஷபர்வன் அவர்க ளிருவரையும் அழைத்துப்போய்க கிரமப்படி விவாகம் நடத்தி, அளவற்ற வெகுமதிகளைச் செய்து, குருவினிடம் கொண்டுவந்து விட்டான். பின்பு சுக்கிர பகவான் தம்முடைய புதல்வியை அரசனுக்கு மணம்புரிவித்து வேண்டிய வெகுமதிகளைச் செய்து, தன் புத்திரியின் இஷ்டப்

படி நடக்கும்படி அரசனுக்குச் சொல்லி, அவனுடன் தன் புத்திரியையும் சர்மிஷ்டையையும் கூட்டி அஸ்தினாபுரிக்கு அனுப்பிவிட்டார்.

அங்கு வந்தபின் புத்திரியை கர்ப்பவதியாய் ஓராண் குழந்தையைப் பெற்றாள். அக்குழந்தைதான் பின்பு பூவுலகமெல்லாம் புகழ்ந் தோதுகின்ற பரத சக்கிரவர்த்தியானது. இதைக் கண்ட குருபுத்திரியாகிய தேவயானு பொறாமைகொண்டு, அரசனை நோக்கி 'நீர் இனி சர்மிஷ்டையின் மனைக்குச் செல்லலாகாது. அவளைப் பார்க்கவுங்கடாது. பார்ப்பீரேயாகில் என் பிதானிடம் சொல்லி உமக்குச்சங்கடம் உண்டாகும்படி செய்விப்பேன்' என்று சொல்ல, அரசன் அவள் வார்த்தைக்குப் பயந்து சர்மிஷ்டையைச் சேராமலும் பாராமலும் இருந்தான்.

அப்பால தேவயானு நான்கு புத்திரர்களைப் பெற்றாள். துன்புற்றிருக்கும் சர்மிஷ்டை தன் மகனைத் தன் பிதானிடம் அனுப்பி, வித்தியாபரியாசம் முதலிய செய்விக்கும்படிச் செய்து தான் அரசனுடைய அரண்மனைக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒரு புஷ்பவனத்தில் தனியேயிருந்து காலம் கழித்து வந்தாள்.

இப்படி அநேக நாள் செல்ல, ஒரு நாள் யயாதிராஜன் தெய்வச் செயலாக சர்மிஷ்டையிருக்கும் புஷ்பவனத்துக்குத் தனியே சென்றான். அவன் வந்ததை சர்மிஷ்டை கண்டு அவனிடம் சென்று பணிந்து, 'என்னை யிப்படிச் சிறையில் வைத்து வருத்துவதைப் பார்க்கிலும் உம்முடைய வாளா யுத்ததாற் கொன்று விடுவது மிகவும் உபகாரமாயிருக்கும்' என்றுசொல்ல, அரசன் மனமிரங்கி, சக்கிரபகவானால் என்ன கெடுதி வந்தாலும்வாட்டும் என்று துணிந்து, சர்மிஷ்டையைத் தன் அரண்மனைக்கு அழைத்துப் போய் அவளுடன் சுகித்திருந்தான். இதை யறிந்த தேவயானு அதிக கோபங் கொண்டு, 'என் இடத்திற் சிறிதும் அச்சமில்லாமல் என்

௬௮ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

அடிமையை அழைத்து வந்து வைத்துக்கொண்டே. இதோ நான் என் பிதாவிடம் சென்று உம்மைத் தண்டிக்கும்படிச் செய்கிறேன்' என்றுசொல்ல, அரசனுக்குக் கோபமுண்டாகித் தேவயானாவை 'நீ சண்டாளியாய்ப் போகக்கடவை' யென்று சபித்தான். உடனே தேவயானா தன் அழகிய ரூபம்மாறி புலேச்சியானாள். அம்மாறுதலைக் கண்டு பயந்து தேவயானா தன் பிதாவிடஞ் சென்று தன் நிலையை யறிவித்தாள். அவர் அச்சாபத்தை நீக்கமாட்டாதவராய், மகாகோபத்தோடும் மனவருத்தத்தோடும் பெண்ணையழைத்துக்கொண்டு, அஸ்தினு புரிக்கு வந்து, யயாதிமகராஜனைப் பார்த்து, 'நீ சர்மிஷ்டையி னுடைய போகத்தில் அதிக ஆசையுற்ற படியால், இது முதல் மரணந்த தசையிலிருக்கும் படியான விருத்தாப்பிய தசையை அடையக்கடவாய்' என்று சபித்தார். யயாதிமகராஜனும் 'பதிதுரோகியாகிய உம்முடைய பெண்ணின் தன்மையை யோசியாமல் எனக்குச் சாபமீட்டே. அவளைப் போல் நீரும் சண்டாளரூபம் அடையக்கடவீர்' என்று சபித்தான். உடனே அவருக்குச் சண்டாளரூபம் வந்து விட்டது. அதனால் அவர் மெலிவும் வெட்கமு மடைந்து, அஸ்தினு புரத்தை விட்டு நீங்கி, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அங்குள்ள பத்மதிர்த்தத்தில் துரியகாலத்தில் ஸ்நானஞ்செய்து வில்வபுரிசுரரைத் தரிசித்தார். உடனே அவருக்குச் சாப விமோசனமாய்ச் சண்டாளரூபம் நீங்கிப் பழையவருவ மெய்தவும், அவர் தம்புத்திரியை யழைத்துக்கொண்டு விண்ணுலகத்தை யடைந்தார்.

அவரிடம் சாபத்தால் யயாதிமகராஜன் விர்த்தாப்பிய தசையடைந்து, தேகந்தளர்ந்து, கைகால் நடுக்கமுற்று, அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்க, அதைக்கண்ட சர்மிஷ்டை அதிக துன்புற்று, 'என்னால் உமக்கு இப்படி நேர்ந்ததே' என்று சொல்லி வருத்தப்பட்டான். அரசன் அவனைப்

யயாதி மகாராஜன் சரித்திரம் சூக

பார்த்து, 'நீ வருந்தாதே. என்சாபத்தை என் புதல்வர்களில் யாருக்கர்வது கொடுத்து, நான் சுயசரீரியாய்ப் பரமசிவனைக் குறித்துத் தியானஞ்செய்து, சாபத்தை அகற்றிக்கொண்டு வருகிறேன்' என்று சொல்லி, அருகிலிருந்த தேவயானாவின் பிள்ளைகளைப் பார்த்து, 'உங்களில் ஒருவன் என்சாபத்தை ஏற்றுக்கொண்டால், நான் சாபவிமோசன மடைந்து வந்து, என் அரசாட்சியை அவனுக்குக் கொடுக்கிறேன்' என்றான். அவர்கள் அதைக்கேட்டு நகைத்து, 'எங்கள் பாட்டனாரால் உமக்கு நேரிட்ட மாணவஸ்தையை எங்களுக்குக் காக்கிவிட்டு சர்மிஷ்டையுடன் சுகித்திருக்கப் பார்க்கிறீரா? நீர் சொல்லிய படிச் செய்ய எங்களா லாகாது!' என்று மறுத்து விட்டார்கள். அப்பொழுது அரசன் அவர்கள் மீடல் வெறுப்புற்று 'பிதூர் துரோகிகளாகிய நீங்கள் நாய்களாகக் கடலினிகள்' என்று சபித்தான். உடனே அவர்களுக்கு நாய் ரூபம் வந்து

நதைக் கண்ட சர்மிஷ்டை விரைந்து சென்று தன் மாணவிய பரதனை யழைத்து வந்து அரசன் முன் விட்டான். அரசன் அவனை நோக்கி, 'அப்பா! நீ யென் சாபத்தை யேற்றுக் கொண்டால், விரைவில் நான் அதைப் போக்கிக் கொண்டு வந்து என் முடியை உனக்குச் சூட்டுகிறேன்' என்று சொல்ல, பரதன் மகாபாக்கியம் என்று அச் சாபத்தை யேற்றுக்கொண்டான். அரசன் தன் சுயசரீரத்தைப் பெற்று இராச்சியத்தை மந்திரியிடம் ஒப்புவித்து விட்டு, ராஜ்யோக வேடநதரித்து, அகஸ்தியருடைய ஆச்சிரமத்தை யடைந்து, நடந்த சங்கதிகளைச் சொல்லி சாபநிவாரணமாகும் வழியை உரைத்தருளவேண்டும் என்று பிரார்த்தித்தான். அகஸ்திய மகாமுநிவர் வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தின் மகிமைகளைச் சொல்லி அவ்விடம் செல்லும்படிச் சொல்ல, யயாதி ராஜன் அஸ்திபுரிக்குச் சென்று தன் புத்திரனை ரதத்தின்

மேலேற்றிக்கொண்டு சர்மிஷ்டையுடன் வில்வாரணிய க்ஷேத் திரத்தை யடைந்து அங்குள்ள வைபவங்களைக்கண்டு, ஆநந்தங் கொண்டு, நவக்கிரகதீர்த்தத்தில் துரிய காலத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து, வில்வபுரீசருடைய சந்நிதியிற்சென்று, அம்மகா தேவரைத் தரிசநஞ் செய்தமாத்திரத்திற் பரத னுற்றிருந்த சாபம் முற்றிலும் நிவாரணமாகி அவன் முன்னுள்ள யௌவன ரூபத்தைப் பெற்றான். அதைக் கண்டு அரசன் பேராநந்தங்கொண்டு, பரமேசுவரருடைய திருவருளைப் பல வாறு கொண்டாடித் துதித்தான். அப்பொழுது சிவ பெருமான் ரிஷபவாகனத்தின்மேற் றேன்றிக் காட்சி கொடுத்து, 'அரசனே! நீ இந்தப் பிரமதீர்த்தத்தின் வட கரையில் ராஜசூய யாகம் நடத்தி அன்னிடத்தில் ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து பூசிக்கக்கடவாய். அந்த லிங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்கள் சகல பாவங்களும் நிவாரணமாகி மோக்ஷமடைவார்கள்' என்று திருவாய்மலர்ந்தருளினார். அரசன் அவ்வாறே யாகஞ்செய்து வடபுறத்திற் குறுவனம் என்ற ஸ்தலத்தில் ஞானபுரம் என்ற ஓ ஞரை யுண்டாக்கி, அங்கே சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து, ஸ்வாமிக்கு ஞான புரீஸ்வரர் என்றும், தேவியாருக்கு ஞானம்பிகை யென்றும், தீர்த்தத்தனுக்கு ஞானதீர்த்தம் என்றும் பெயரிட்டு, வில்வ புரீசுரரை மீட்டும் வந்து தரிசித்து வணங்கி விடைபெற்றுத் தன்மனைவி மைந்தனுடன் அஸ்திநுபுரம் போய்ச் சேர்ந்து வாழ்ந்திருந்தான்.

சோமசருமன் சண்டாளத்தன்மை நீங்கப்பெற்ற சரித்திரம்.

வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்திலே அரசர்கள் வந்து முத்தியடைந்த சரித்திரத்தை இது வரையிற் சொல்லி வந்தோம். இனிப் பிராமணர்கள் இங்கு வந்து மோக்ஷமடைந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் என்று சூதமுநீவர் சொல்லுகிறார் :—

கங்காதீரத்திலே சோமசர்மா என்றொரு வேதியனிருந்தான். அவன் வேதங்களை நன்றாயறிந்தவன். பிராமணர்களுக்குப் புரோகிதத் தொழிலைச் செய்பவன். அதிக செல்வமும் சிறப்பும் உள்ளவன். அவன் நற்குண நற்செய்கைகளை யுடைய தன் மனைவியோடு வாழ்நாளில் அவன் பிதாவின் சிரார்த்தம் வந்தது. அதற்காக அநேக பிராமணர்கள் அவன் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள். அச்சமயத்தில் அவன் ஏதோவொரு காரியமாக பாகசாலைக்குட் புருந்து அங்கு சமையல்செய்து கொண்டிருந்த தன் மனைவியைக் கண்டவுடனே, அவளைப் புணரவேண்டு மென்கிற இச்சை அவனுக்குத் தெய்வச்செயலாயுண்டாயிற்று. அதை யறிந்த கற்பிற்சிறந்த அவன் மனைவி அச்சங்கொண்டு, புருஷனுடைய இஷ்டத்தையும் மறுக்கமாட்டாதவளாய், அவனைப் பார்த்து 'என் பிராணநாதரே! நீர் குறித்த காரியத்துக்கு இது சமயமன்று. தருப்பை கொய்யப் போவது போல் நீர் தோட்டத்துக்குச் சென்று அங்கிருந்தால், ஜலங்கொண்டுவரப் போவது போல் நா னங்கு வருகிறேன்' என்று சொன்னாள். சோமசருமன் அதற் கிசைந்து தோட்டத்திக்குச் சென்றான்.

அங்கே ஒரு மூலையில் மாமரத்தடியில் அதிக அழகுள்ள ஒரு ஸ்திரீ யிருக்கக்கண்டு, அவள் மேற் காதல்கொண்டு, தன்மனைவி வந்து விட்டால் தன் இச்சைக்கு இடையூறு நேரிடு மென்று எண்ணி, அவள் அங்கு வருவதற்கு முன் தான் சென்று அவளை வழியிறக்கண்டு, 'நாயகி! உன் கருத்தை யறியும்படி நான் இப்படிச் செய்தேன். சிரார்த்த காலத்தில் இது செய்யத்தகுமா? நீ சீக்கிரம் வீட்டுக்குச் சென்று ஆகவேண்டிய காரியங்களைப் பார். நானும் விரைவில் வந்து சேருகிறேன்' என்று சொல்லி, அவளை வீட்டுக் கனுப்பிவிட்டுத் தான் தோட்டத்துக்கு வந்து மாமரத்தடியி லிருந்தவளைப் பார்த்து, 'நீ யார்? உன் ஊர் எது? உன் பெயரென்ன?' என்று அவளருகிற் சென்றான். அவள், 'ஐயோ! நான் புலேச்சி, என் அருகில் வரவேண்டாம்.' என்று சொல்லிக்கொண்டு ஒதுங்கி நின்றாள். அந்தணன் அவளைச் சேரவேண்டும் என்கிற கருத்தைத் தெரிவித்து அவளைக் கிட்டினான். அவள் என்ன சொல்லித் தடுத்தும் பிராமணன் கேளாமல் அவளைச் சேர்ந்து, அவளுடன் புலேச் சேரிக்குச் சென்று பதின்மூன்று வருஷகாலம் வாழ்ந்திருந்து புத்திரர்களையும் பெற்றான். பின்பு அவனுக்குண்டாயிருந்த காமவெறி தொலைந்து, ஞான முண்டாகவே, 'ஐயோ! அந்தணனுய்ப் பிறந்த நான் அநியாயமாய்க் கெட்டுப் போனேனே! இப்படியும் என் அறிவு அழிந்துபோமா? என்னுடைய சண்டாளத் தன்மை எப்படி என்னை விட்டு நீங்கும்?' என்று துன்பமுற்று, புலேச்சேரியைஅகன்று, அநேக புண்ணிய ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று தரிசித்தும், புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்தும் புலேத்தன்மை நீங்கிற்றில்லை. பின்பு ஒருநாள் கங்கைக் கருகிலுள்ள ஒரு கிராமத்தில் ஒரு பிராமணனுடைய வீட்டுக்குச் சமீபத்தில் மழைக்கால ஒதுங்கி நிற்கும்பொழுது, அவ்வீட்டிற் கங்காநதி

மான்மியத்தை வாசித்துக் கொண்டிருந்தார்கள். அதிலே கங்கையில் துரியகாலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்தால் நீசஸ்திரீ சங்கமம் முதலிய பாவங்கள் தீருமென்று சொல்லியிருந்ததைக் கேள்வியுற்று, உடனே கங்கைக்குச்சென்று, துரியகாலமாகிய இராத்திரி பதினைந்து நாழிகை வேளையில் அதில் ஸ்நாநஞ் செய்தான். அவ்வாறு ஒரு வருஷகாலம் செய்து வந்தும் சண்டாளத்துவம் நீங்கவில்லை. அதனால் அவன் அகம் நொந்து, கங்கையைப் பலவாறு தூஷித்தான். ஒருநாள் கங்காதேவி யாற்றின் மத்தியிற் றேன்றி, 'துரியகாலத்தில் நான் இங்கிருக்கிறதில்லை. தக்ஷிண தேரத்திலே யுள்ள வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்குத் தென்கிழக்கு மூலையில் இரண்டரை நாழிகை வழிதூரத்திற் பாணதீர்த்தம் என்றும், பத்மதீர்த்தம் என்றும், நலக்கீரகதீர்த்தம் என்றும் பிரசித்திபெற்ற ஒரு தீர்த்தமிருக்கின்றது. துரியகாலத்தில் அந்தத் தீர்த்தத்தில் தங்கியிருப்பேன். நீ அங்குச் சென்று துரியகாலத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்தால் உன் புலைத்தன்மை நீங்கிப் புதிதாவாய்' என்று சொல்லி மறைந்தனர். சோமசுருமன் கங்காதேவியின் கட்டளைப்படி வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து துரியகாலத்திற் பத்மதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்தான். உடனே புலைத்தன்மை நீங்கிப் புதிதான, விபூதி ருத்திராக்ஷம் பூணூல் இவைகளோடு பிரமயோகியைப்போல் விளங்கினான். பின்பு பிரமபுரீசருடைய சந்திரானத்திற் சென்று அவரை வணங்கித் துதிக்க, அக்கடவுள் அவனுக்குத் தரிசநந்தந்து, 'நீ இந்தக்ஷேத்திரத்துக்கு நேர்மேற்கில் சம்பகாரணியத்துக்கும் வில்வாரணியத்துக்கும் மத்தியில் மேலைவில்வாரணியம் என்னும்க்ஷேத்திரத்தை ஏற்படுத்தி, அங்கே ஒரு சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய். அந்த லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள் சகல பாவங்களினின்றும் விடுபட்டு நற்கதி யடைவார்கள். மேலும் நம்முடைய ஆலயத்துக்கு எதிரிலுள்ள தக்ஷிண

எசு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

துங்கபத்திரத்தியில் தைம்மாதம் முழுமையும் ஸ்நாநஞ் செய்தவர்கள் கங்காநதியில் மணிகர்ணிகா கட்டத்தில் அந்த மாதத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்த பலனை யடைவார்கள்' என்று அருளிச்செய்து மறைந்தனர். சோமசுருமன் அவ்வாறே சிவ ஸிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து சிவசாயுஜ்யத்தை யடைந்தான்.

கரு - ஜுவது வந்தீயாயம்

கிருஷ்ணசருமன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

பாண்டிநாட்டிலே கிருஷ்ணசருமன் என்றொரு வேதியனிருந்தான். அவன் வேதம் முதலியவற்றை ஒருவாறு கற்றுக்கொண்டு, யாக்குச் செய்யக் கருதித் தன் கருத்தைத் தன் குருவுக்கு அறிவிக்க, அவர் 'அப்பா! நான் சொல்வதைக் கணமாய்க் கேள். யாக்குச் செய்வது எளிதான காரியமன்று. தெய்வாறுகூலத்தினால் அது செம்மையாய் முடியவேண்டும். அதில் ஏதாவது பிசகு நடந்தால் அதனால் அதிக கெடுதிக் கிடமுண்டாகும். ஆதலால் நீ இன்னம் சிலகாலம் வேத வேதாந்தங்களை நன்றாய்க் கற்றுணர்ந்து, பின்பு யாகத்தைச் செய்யலாம்' என்று சொன்னார். அதைக் கேட்ட கிருஷ்ணசருமன் வருத்தப்பட்டுக்கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து தனக் கிஷ்டமானவர்களைச் சேர்த்துக்கொண்டு சருவதோமுகம் என்னும் யாகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தான். அந்த யாகம் நடந்து வரும்பொழுது, அதை நடத்துவிப்பவர்கள் ஆசாரிய பூசை செய்யவேண்டியதற்காகக் கிருஷ்ணசருமனை நோக்கி 'உன் ஆசாரியரை அழைத்துவா' என்று சொல்ல, அவன் 'எனக்கு ஆசாரிய ரில்லை' யென்று சொன்னான். 'அப்படியானால் நாங்கள் யாகத்தை நடத்தமாட்டோம்' என்று

அவர்கள் சொல்ல, அந்த நிர்ப்பந்தத்துக்காகத் தன்னுடைய ஆசாரியரை வரவழைத்தான். அவர் அவ்விடம் வந்து ‘உன் பூஜையை நான் ஏற்றுக்கொள்ளேன். ஏற்றுக்கொண்டால் யக்கியத்தில் நடக்கும் பாவங்களுக்கு நானும் ஆளாவேன்’ என்று சொல்ல, கிருஷ்ணசுருமன் கோபங்கொண்டு அவரை வாயில் வந்தபடி வைத்தான். அவரும் அதிக கோபங்கொண்டு, ‘இந்த யாகபலத்தை நீ அடையாமற் போவதுடன் குஷ்டரோகிபுமாகக் கடவை’ என்று சபித்துச் சொன்னார். பின்பு யக்கியத்தை நடத்தினவர்களும் அந்த இடத்தைவிட்டு அகன்றார்கள். கிருஷ்ணசுருமன் யக்கியத்தைத் தானே செய்து முடித்துவிட்டான். குருசாபத்தினால் உடனே அவனுக்குக் குஷ்டரோக முண்டாயிற்று. அதனால் அவன் அதிக அவஸ்தைப்பட்டு, அநேக ஷேத்திர யாத்திரை செய்து இறுதியில் வில்வாரணியம் வந்து, பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்துகொண்டு, அநேக நாள் அங்கிருந்தும் பிணி நீங்கா மையால் அதிக வருத்தமுற்று, ஒருநாள் அந்தத் தீர்த்தக் கரையின்மேற் படுத்து நித்திரைசெய்தான். அப்பொழுது வில்வபுரிசார் ஒரு பிராமணனைப்போல் அவன் முன்தோன்றி, ‘நீ ஆதிரங்கத்திற்குச் சென்று, அகன் மேற்புறம் இருக்கும் பத்மதீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செபதால் உன்னுடைய வியாதி நிவாரணமாகும்’ என்று சொல்ல, கிருஷ்ணசுருமன் ‘ஸ்வாமீ! நான் நடக்க சக்தியில்லாதவனாயிருக்கின்றேன். எப்படி அந்தத் தீர்த்தத்திற்குச் செல்வேன்’ என்று சொல்ல, பகவான் ‘என்னுடன் வா’ என்று அவன் கையைப் பிடித்து அழைத்துக்கொண்டு போய் அந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வித்து மறைந்தருளினார். கிருஷ்ணசுருமன் கரைமே லேறித் தன் சரீரத்திலிருந்த பிணியானது நீங்கி யிருக்கக் கண்டு, தன்னுடன் வந்த வேதியரைக் காணாமல், வியப்புற்று அவர் வில்வபுரிநாதரென்ற னுணர்ந்து அவரைத் தியானம்.

என திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

செய்தான். செய்தும் அவர் பிரத்தியக்ஷமாகாமையால் அத் தடாகக் கரையிலேயே ஆறு வருஷகாலம் அவரை நோக்கி அருந்தவம் புரிந்தான். இன்பு வில்வாரணியேயார் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி சரபஜயபதனியை அளித்து மகிழ்ந்த நுளினர்.

ககா-ஆவது அந்நியாயம்.

வஜ்ரசருமன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

கஜாசனியம் என்று சொல்லப்படும் திருவாரீ காவினில் வஜ்ரசர்மா என்றொரு வேதிய னிருந்தான். அவன் வேதம் முதலியவற்றைக் கற்றும நன்னெறி யொழுகாமல் சூதாடல், களஞாடல், புலாலுண்ணல் முதலிய தகாத காரியங்களைச் செய்து வந்தான். அவனுடைய சுற்றத்தார் தீநெறியை விட்டு விஸ்துரபடி அவனுக்கு எவ்வளவு சொல்லி யும் அவன் திருமபலிலலை. அதனால் அவர்கள் கொபங் கொண்டு அவனை விட்டுவழி வராதபடித் துரத்திவிட்டார்கள். வஜ்ரசருமன் அவலுரை விட்டுப் பலஆர்களுககுச் சென்று, மிகுந்த தகதிரமாகத் திருடிச் சீவனஞ்செய்து, அப்பால் வில்வாரணிபத்தை யடைந்து, அங்குள்ள ஆலயத்திற் பணி விடைக்காரனாக அமர்ந்து, ஸ்வாமிக்குத் திருமஞ்சனம் எடுத்துவருதல், திருவலகடுதல், பாத்திரங்களைச் சுத்தி செய்து கொடுத்தல் முதலிய தொழில்களைச் செய்துவந்தான். அவன் இருந்த மாதிரியைப் பார்த்து எல்லோரும் அவனை மெத்த யோக்கியனென்றும் பத்திமானென்றும் எண்ணி யிருந்தார்கள். வஜ்ரசருமனே நெஞ்சில் வஞ்சமுள்ளவனுய் ஸ்வாமியினுடைய திருவாபரணங்கள் வைக்குமிடத்தைக் குறிப்பாய்ப் பார்த்துக்கொண்டிருந்து, ஒரு நாளிரவில்

அவ்வாபரணங்களைத் திருடி மூட்டையாகக் கட்டி யெடுத்துக் கொண்டு போனான். போம்பொழுது காவற்காரன் கண்டு யாரென்று கேட்க ‘நான்தான் தேவதாசன்’ * என்று சொல்லிவிட்டுத் தெற்கு முகமாகச் சென்றான். காவற்காரன் மற் றொரு காவற்காரனைக் கூப்பிட்டு, ‘நீ இவனுக்குப் பின்னாலே ரென்று கொண்டிரு. நான் கோவிலுக்குட் சென்று சங்கதியைத் தெரிநதுவருகிறேன்’ என்று சொல்லி, உள்ளே போய்ப் பூசைககாரர்களை ஸ்வாமியினுடைய திருவாபரணங்கள் சரியாயிருக்கின்றனவா என்று பார்க்கும்படிச் சொன்னான். அவர்கள் பார்த்துத் திருவாபரணங்களைக் காணும் என்று சொல்லக் காவலாளன் ‘இதோ நான் போய்த் திருடனைப் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறேன்’ என்று சொல்லி, வெளியே ஓடிவந்து, முன்னேபோன காவற்காரனைப் பெருங்கூச்சலிட்டுக் கூப்பிட, அவனும் கூச்சலிட்டான். பின்னிருந்த காவற்காரன் இரண்டு ஆட்களைச் சேர்த்துக் கொண்டு, திருடனைத் துரத்திச் செல்ல, அவன் அதிக விரைவாய் ஓடி இராத்திரி பதினேந்துநாழிகை நேரத்திற் பத்ம் தீர்த்தத்தில் இறங்கி நகை மூட்டையை அதிற் போட்டுவிட்டு, தான் நீரில் ஒளித்துக்கொண்டான். பின் தொடர்ந்து வந்தவர்கள் திருடன் ஜலத்தில் முழு கிணதைக் கண்டு, கரையிலிருந்தபடியே அவனை வெளியில் வரும்படி அழைத்தார்கள். அப்பொழுது தண்ணீரிலிருந்து பிரமயோகியின் சீஷனைப்போல் ஒரு பிராமணப்பிள்ளை வெளியே வந்து, காவலாளிகளைப் பார்த்து, ‘இந்தத் தீர்த்தத்தில் துரியஸ்நாநஞ் செய்யும்படி வந்த எங்கள் பிரமயோகியை ஏன் வருத்துகிறீர்கள்’ என்று கேட்க, காவலாளர்கள் ‘நீ அந்த திருடனுக்கு ஒத்தாசையாய் வந்த திருடன்’ என்று சொல்லி அவனைப் பிடிக்கவர, அவன் ‘துஷ்டப்பயல்களே! தூர நில்லுங்கள். ஷங்களிடம் பொரு

௭௮ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

ளிஞ்ந்தால் எங்களைக் கட்டிக்கொண்டு போங்கள். இல்லாக் கால் உங்களை விடேன். துரியஸ்நாநஞ் செய்யவந்த எங்களைத் தொந்தரவு செய்ததற்காக அரசனிடம் சொல்லி உங்களைத் தண்டிக்கச் செய்வேன்' என்று சொன்னான். காவற்காரர்கள் 'நீங்கள் நகைகளைக் குளத்திற் போட்டுவிட்டீர்கள். இதோ எடுத்துவிடுகிறோம் பாருங்கள்' என்று சொல்லிக் குளத்தில் இறங்கி மிகுந்த கஷ்டப்பட்டுத் தேடியும் நகைகள் அகப்பட வில்லை. அப்பொழுது நிர்த்தத்திற்குள் இருந்த திருடன் சிறிது தைரியம் உடையவனாய்க் தன்மேனியில் விழுதி ருத்திராக்ஷங்களும், காதில மகரகுண்டலங்களும், வளங்க வெளியே வந்தான். முன்னே வந்த வேதியச்சிறுவன் 'இவர் மொறாமி, ஒருவருடனும் பேச மாட்டார்' என்று சொல்லத் திருடன் இதுவும் நல்ல சகாயந்தானென்று சம்மா இருந்தான். வேதியச் சிறுவன் காவலாளிகளை இழுத்துக் கொண்டு அரசனிடம் சென்றான். அரசன் நடந்த சங்கதிகளைக் கேட்டு ஆச்சரிபுழற்றுக் காவலாளிகளைப் பார்த்து, 'நகைகளை நீங்கள் கண்டதுண்டோ' என்று கேட்க, அவர்கள் 'தடாகத்தில் நகைகளைப் பொட்டதைக் கண்டோம். பின்பு தேடிப் பார்க்க அவைகளைக் காணோம்' என்றார்கள். வேதியச் சிறுவன், 'கோயில் நகையொன்றும் களவு போகவில்லை. பரிசோதித்துப் பார்த்தால் உண்மை வெளியாகும்' என்று சொல்ல, அரசன் கோயில் நகைகளைப் பரிசோதித்துப் பார்த்துக் கணக்குப்படி இருக்கக்கண்டு, காவலாளிகளைத் தண்டித்து அனுப்பிவிட்டான்.

பின்பு வேதியச் சிறுவன் வஜரச்மாவைப் பார்த்து, 'ஆசாரியரே! ஆலயத்திற்குச் செல்வோம் வாரும்' என்று அவனை அழைத்துக்கொண்டு, வில்வபுரீசாராடைய சந்திதியிற் சென்று, தேஜோமயமாப் அங்குள்ள லிங்கத்தில் மறைந் தனன். வஜரச்ருமனும் அருகிலேனய, பாமசிவன் அவனைத்

தம்முடைய இருகாங்களாலும் பற்றி இலிங்கத்தில் ஐக்கியஞ் செய்துகொண்டார். அங்கிருந்தவர்கள் இவ்வற்புதத்தைக் கண்டு ஆச்சரியங்கொண்டு, பத்ம தீர்த்தத்தின் மகிமையை யாவருக்கும் விளக்கும்பொருட்டுப் பரமசிவனே இத்திரு விளையாடலைச் செய்தருளினார் என்று அவருடைய திருவருளை வியந்து கொண்டாடினார்கள்.

கௌ-ஆவது அத்தியாயம்.

ஞானசர்மா முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

பாண்டிநாட்டிலே பிறந்த ஞானசுருமன் என்னும் வேதியன் பாலியத்திலேயே பணத்தில் விருப்பமில்லாத வனாய்த் தாய் தகப்பன் முதலிய சுற்றத்தாரைத் துறந்து சந்நியாசியாய், அந்நிலை தவறாமற் பத்து வருஷகாலம் இருந்து வந்தான். பின்பு ஊழ்வினையினால் தேச சஞ்சாரஞ் செய்யக் கருதிப் பல இடங்களிலுந் திரிந்துகொண்டிருக்கும் பொழுது, ஒரு நாள் ஒரு ரூரில் ஒரு தடாகத்தில் ஒரு நீசஸ்திரீ ஆடையின்றிக் குளித்துக் கொண்டிருந்ததைக் கண்ணுற்றுக் காமங்கொண்டு, தண்டு கமண்டலங்களை யெறிந்துவிட்டு, அவ ளருகிற் சென்று அவளை வலிதிற் புல்லினான். அப் பொழுது அவள் போட்ட கூச்சலைக் கேட்டுச் சேரியிலிருந்த புலையர்களெல்லாம் ஓடிவரப் புலைச்சி நிகழ்ந்த சங்கதிகளைச் சொன்னாள். புலையர்கள் அவளைத் தங்கள் சேரியிற் சேர்க்க இஷ்டமில்லாதவர்களாய்ச் 'சந்நியாசி தொட்ட சட்டி. சமுசாரிக் காகாது' என்று சொல்லி, சந்நியாசியைத் திட்டி யடித்து அவனையும் புலைச்சியையும் ஊரை விட்டுத் தூரத்தி விட்டார்கள். சந்நியாசி அவளை அழைத்துக் கொண்டு பல ஆர்களுக்குச் செல்ல, எங்கும் அவர்களுக்குத் தங்க இடம்

௮௦ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

அகப்படாமல் கடைசியில் வில்வாரணிய கேஷத்திரம் வந்து
சேர்ந்தார்கள். அவ்வுரிலுள்ள புலையர்கள் கொலை செய்த
குற்றவாளிகளைக் கொல்வது தங்களுக்குப் பிரியமில்லாமல்
அத்தொழிலைச் செய்யமாட்டோமென்று அரசனுக் கறிவித்
திருந்தார்கள். புலையனாய்விட்ட ஞாநசருமன் அத்தொழிலைத்
தான் செய்வதாக அரசனிடஞ் சொல்லி ஒப்புக்கொண்டு,
தோட்டி என்னும் பெயருடன், முப்பத்தைந்து வருஷகாலம்
அத்தொழிலைச் செய்துவந்தான். அவனுக்கு அந்தியகாலம்
நேரிட்டபொழுது பரமசிவன் பார்வதி சமேதராய் எழுந்
தருளிக் காஷி கொடுத்து, பிரணவ தாசக மந்திரத்தை
அவனுக்கு உபதேசித்தருளினார். உடனே அவன் புலைத்
தன்மை நீங்கி, சகல பாவமும் நிவாரணமாகி, தண்டு
கமண்டலங்களுடன் பிரமரிஷியைப்போலப் பிரகாசமாய்
விளங்கினான். பரமசிவன் அவனுக்குக் கைலாச பதவியைத்
தந்தருளினார். அவனுடைய பிரேதம் புலைச்சேரியில் அவன்
குடியிருந்த வீட்டிற் கெதிரிலுள்ள மாமரத்தடியிற் காஷாயம்
தண்டு கமண்டலங்களுடன் கிடக்கக்கண்டு, புலையர்கள்
அருகிற் செல்லப் பயந்து, அக்கிரகாரத்துக்கு ஓடிவந்து,
'ஐயமாரே! அரசன் தோட்டி இன்று இறந்தான். இறந்தவன்
பிராமண ரூபமெய்திப் பெரிய சாமியாரைப்போல் விழுந்து
கிடக்கிறான். அவனருகிற் சென்றால் அக்கினிச் சுவாலை
வீசுகிறது. அவனை யெடுத்து அடக்கஞ் செய்ய எங்களா
லாகாது. அதற்கு நீங்கள்தான் ஒரு வழி பண்ணவேண்டும்'
என்று சொன்னார்கள். அந்தணர்கள் அதை அரசனிடம்
அறிவிக்கும்படிச் சொல்ல, புலையர்கள் அப்படியே அரசனிடம்
சென்று சங்கதிகளைச் சொன்னார்கள். அரசன் தன்னுடைய
அமைச்சர்களை, யழைத்து 'அந்த யோகியை அடக்கஞ்செய்து
வாருங்கள்' என்று ஆக்கியாபித்தான். அமைச்சர்கள் வந்து
பார்த்து ஆச்சரியப்பட்டுப் புலையர்களைக் கூப்பிட்டு, 'நீங்களே

எப்படியாவது இந்தப் பிரேதத்தை அடக்கஞ்செய்து விடுங்கள்' என்று சொன்னார்கள். அப்புலையர்கள் பிரேதத்தின் சமீபத்திற் சென்றவுடன் அவர்களுடைய வஸ்திரம் முதலிய வற்றில் அக்கினிச் சுவாலை தாக்க அவர்கள் கூச்சலிட்டுக் கொண் டோடிவிட்டார்கள். பின்பு குத்திரர் வைசியர் ஆகிய இரு திறத்தாரும் அருகிற் சென்று சுவாலை பொறுக்க மாட்டால் அதே மாதிரியா யோடினார்கள். இச்சங்கதிகளை அரசு னறிந்து அவ்விடத்துக்கு வந்து பிரேதத்துக்குச் சமீபத்திற்செல்ல முடியாமல் ஊரிலுள்ள வேதியர்களை அழைத்து வரும்படி கட்டளையிட்டான். அதற்கு முன்னரே அவ் வேதியர்கள் நடந்த காரியங்களை பெல்லாம் அறிந்து ஊரைவிட்டு ஓடிப்போய் ஒளித்துக் கொண்டார்கள். அவர்களை அழைக்கப்போன ஆட்கள் திருப்பிவந்து 'ஊரில் ஒரு வேதியரையுங் காணோம்' என்று சொல்ல, அரசன் அதை கோபங்கொண்டு, அவர்களை மறியடியும் போய்ப் பார்த்து, அகப்பட்ட வேதியர்களை விடாமற் கைப்பிடியாய்க் கொண்டு வாருங்கள் என்று கட்டளையிட்டான். துாதர்கள் மறுபடி சென்று தேடிப்பார்க்கையில் வில்வபுரீசுரர் வேதியரைப்போலப் பிரமநீர்த்தத்தில் அதுஷ்டானம் செய்து கொண்டிருந்ததைக் கண்டு அவரிடம் சென்று அரசன் கட்டளையை அறிவித்து அழைத்தார்கள். வேதியர் வடிவங் கொண்டிருந்த வில்வபுரீசுரர் நகைத்து, 'நான் இவ்வூர் வேதிய னல்லன்; பரதேசவாசி; வில்வபுரீசருடைய தரிசநார்த் தம் இவ்வூர்க்கு வந்தேன். நான் அரசன் கட்டளையிடி புலைச்சேரிக்கு வந்தால், பின்பு இவ்வூர் வேதியர்கள் என்னை வில்வபுரீசருடைய ஆலயத்துக்குட் போகவிடார்களே ! இதற்கென் செய்கிறது ? அரசர் இங்கு வந்திருந்து கொண்டு அவர்களுடைய தடையின்றி எனக்கு ஸ்வாமி தரிசநங் கிடைக்கும்படிச் செய்வாரேயாகில் நான் உங்களுடன்

அ2 திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வருகிறேன். இந்தச் சங்கதிகளை அரசரிடம் தெரிவித்து வாருங்கள்' என்று சொல்ல, அவர்கள் ஒடிப்போய் அந்தணர் சொன்னதை அரசனுக்குச் சொன்னார்கள். அரசன் அந்தணர் சொல்லியவாறு செய்வதாய்ச் சொல்லியனுப்ப, தூதர்கள் அதை அந்தணருக்குக் கறிவித்து அவரை அழைத்து வந்து அரசனிடம் விட்டார்கள். அந்தணர் அரசன் சொற்படி, ஞானசர்மாவின் பிரேதத்தைப் பிரமநீர்த்தத்தின் மேற்புறமுள்ள அகஸ்தியநதியின் கரையிற் சமாதியெய்து, அவனுக்குச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப் பிரமநீர்த்தத்தின் தென்கரையிற், புத்திரன் பிதாவுக்குச் செய்வது போலப் பத்துத் தினங்களும் அரசனுடைய உதவியைக் கொண்டு கிரமப்படிச் செய்துமுடித்தார். அன்று புரட்டாதி மாதம் மாளையபகும் சதுர்த்தசி திதி. பின்பு வேதியர் அரசனைப் பார்த்து, 'அரசனே! மாளையபகூத்திற் பிரமநீர்த்தத்துக்குத் தென் பக்கத்திலுள்ள அகஸ்திய நதியில் ஸ்நானஞ் செய்து, தங்கள் பிதூர்க்களை நினைத்து இயன்ற மட்டும் தானஞ் செய்தவர்கள் ஏழு தலைமுறை வரையிலுள்ள தங்கள் பிதூர்க்களுடன் மகாகைலாச பதவியை யடைவார்கள். இது சத்தியம்' என்று சொல்லி, 'இனி எனக்கு நீர் வில்வபுரீசரருடைய தரிசனம் செய்விக்கவேண்டும்' என்று அரசனுடன் ஆலயத்துக்கு வந்தார். அங்குள்ள வேதியர்கள் 'தோட்டிக்குக் கர்மஞ்செய்தவன் ஆலயத்துக்குள் வரக் கூடாது' என்று அரசனிடம் அறிவிக்க, அரசன் 'நான் சொன்ன சொல் தவறேன். வேண்டிய பிராயச்சித்தங்களை நீங்கள் பின்னிட்டுச் செய்துகொள்ளுங்கள்' என்று சொல்லி, அவர்களைச் சமாதானப்படுத்தி, ஸ்தலவாசிகளோடு வேதியரை யழைத்துக்கொண்டு வில்வபுரீசரருடைய சந்நிதியிற் செல்ல, அங்கே வேதியர், 'அரசனே! நீ என் கையை விட்டுவிடு. நான் உன்னைக் 'கைவிடேன்' என்று சொல்லி, அரசன்

கைப்பிடியை விட்டு யாவருங்காண ஓர் ஜோதியைக் காட்டி, ஜோதியையாய் விளங்கிய இலிங்கத்தில் மறைநதருளினார். அரசன் முதலானவர்கள் ஆசசரியப்பட்டு, ஆண்டவருடைய பெருங்கருணைத் திறத்தைப் புகழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள்.

அப்பொழுது விலவபுரிசா அசுரிரியாக, 'மகா ஜனங்களே! இந்த விலவாபணிய ஷ்ஷத்திரநத்தில் திகில்லாமல் இறப்பவர்களுக்கு நாமே புத்தியானைக் கருத்தியங்களைச் செய்து நற்கதியளிப்போம். இனி வருஷந்தொறும் புரட்டாதிமாத சதுர்த்தசியில் நாம யதிகஞ்சக கம்மஞ்செய்த இடத்தில் எனக்குத் தீர்த தீதாசவம் நடப்பியுங்கள்' என்றருளிச் செய்ய, யாவரும் ஆநந்தமடைந்து, அது முதல் யதி உறசவம் என்று புரட்டாதிமாதம் கிருஷ்ணாஷ்டம பிரதமை முதல் பதினானுதினம் நடத்தி வந்தார்கள்.

இந்தச் சரித்திரத்தைக் கேட்டவர்கள் ஏழு ஜன்மங்களிற் செய்த பாவங்கள் நீங்கி, ஏழு தலைமுறைப் பிதூர்க்களுடன், புண்ணியலோகங்களை யடைவார்கள்.

கௌ-ஆவது அத்தியாயம்.

சுகேசசர்மா கங்காயாத்திரை செய்துவந்த

சரித்திரம்.

வில்வாரணிய ஷ்ஷத்திரத்திலே சுகேசன் என்ற ஒரு பிராமண னிருந்தான். அவனுக்கு நாலுபேர் சகோதரர்களுண்டு. அவன் அவர்களுடனும தன் தாயார், மனைவி, ஒரு வயதுள்ள குழந்தையாகிய விஜயசர்மா, இவர்களுடனும் ஒன்றாய் வாழுநாளில், தீர்த்தயாத்திரை செய்யக் கருதி, ஒருவருடனும் சொல்லாமல் ஊரைவிட்டுச் சென்றான். நான்கு

அசு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வருஷம் வரையில் வராமலிருக்கவே, அவனுடைய சகோதரர்கள் அவனுக்கு ஏதோ கெடுதி சம்பவித்ததென்று நினைத்து, அவனுடைய பொருளைக் கவரவேண்டும் என்கிற கெட்ட எண்ணங்கொண்டு, அவன் மனைவியையும் மகனாகிய விஜய சர்மாவையும் வீட்டை விட்டுத் துரத்திவிட்டார்கள். பின்பு அம்மாத தன்மகனை அழைத்துக் கொண்டு தன் தாய் வீட்டுக்குப் போக, தாய் வீட்டார், ‘உன் புருஷனில்லாத காலத்தில், அவன் சகோதரர்களை விசோதித்துக்கொண்டு, நீ யிவ்விடம் வருவது சரியன்று. அங்கேதானே சென்று உன் புருஷன் வருகிறவரையிற் கஷ்டப்பட்டுக் கொண்டாவது இரு’ என்று சொல்ல, அவன் வில்வாரணியத்துக்குத் திரும்பி வந்து, பிரசை யெடுத்துச் சமைபல் செய்து, வில்வபுரிசாருக்குப் படைத்துத் தானும் தன்பிள்ளையும் உண்டு, எஞ்சிநின்றதைத் தன்னிலும் ‘எளியவர்களுக்குக் கொடுத்துவந்தான். அதனுடன் வில்வபுரிசாருடைய ஆலயத்துக்குச் சென்று அங்கே திருவலகிடுதல், திருமெழக்கிடுதல், புஷ்பமெடுத்துத் தொடுத்துக் கொடுத்தல் முதலிய சிவபணிவிடைகளையுஞ் செய்துவந்தான். அப்படி நிகழு நாளிலே விஜய சர்மாவுக்கு ஐந்தாவது தாயிற்று. அவன் தாயார் அவனைப் பார்த்து, ‘அப்பா! உன் பிதா இங்கிருந்தால், இப்பொழுது உன்னைப் பள்ளியில் வைப்பாரே! என்னால் உனக்கு அன்னமிடுவதே கஷ்டமா யிருக்கிறதே! நானிதற் கென்செய்வேன்! நமக்கு வில்வபுரிசார் தான் துணை. நீயும் அவருக்கு உன்னாலியன்ற பணிவிடைகளைச் செய்துவா’ என்று சொல்ல, அவனும் அப்படியே செய்துவர, ஊராருக்கெல்லாம் அவன் மேல் அதிக பிரியமுண்டாயிற்று. இதை அவனுடைய தாயாதிகள் கண்டு பொருமை கொண்டு, கோயில்துக்காரிகளிடஞ் சென்று, ‘விஜயசர்மாவையும் அவன் தாயையும் கோயிலிற் பணிவிடை செய்யச் சொல்வது யுத்தமன்று. அவர்கள் சாப்பாட்டுக்கே

கஷ்டப்படுவதாற் கோயிற்பொருளைக் கவர்ந்தாலும் கவருவார்கள்' என்று சொல்ல, அதிகாரிகள் அவர்களை 'இனி நீங்கள் கோயிலில் வந்து வேலை செய்யவேண்டாம்' என்று சொல்லி நிறுத்திவிட்டார்கள்.

பின்பு, பங்காளிகள் விஜயசர்மாவையும் அவன் தாயையும் பார்த்து, 'நீங்கள் இவ்வூரி விருந்துகொண்டு எங்களை அவமானத்துக் குள்ளாக்க வேண்டாம். எங்கேயாவது போய் விடுங்கள்' என்று தொந்தரவு செய்ய, விஜயசர்மாவும் அவன் தாயும் மனங்கலங்கி வில்வபுரிசுரரை நினைத்து, 'ஸ்வாமீ! நாங்கள் என் செய்வோம்! இதுவும் உமக்குத் திருவிளை யாட்டோ!' என்று கண்ணீர் விட்டுக் கதறி யழுதார்கள். கருணைக்கடலாகிய அக்கடவுள் அவர்கள் படுந் துன்பத்தைப் பொறுதவராய், விஜயசர்மாவின் தகப்பனாகிய சுக்கேசசர்மாவைப்போல் வேடந்தரித்துக் காசியிலிருந்து வருபவர்போற் கங்காஜலக் காவடியுடன் வீட்டுக்கு வந்துசேர்ந்தார். அந்தச் சங்கதியை ஊரார், கோயில் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த விஜயசர்மாவுக்கும் அவன் தாய்க்கும் அறிவிக்க, அவர்கள் வீட்டுக்கு விரைந்துவந்து சுக்கேசனைப் போல் வந்திருந்த வேதியர் காலில் விழுந்து அழுதார்கள். அவர் அவர்களைத் தேற்றி விஜயசர்மாவை யெடுத்து மடி மேல் வைத்துக்கொண்டு, உச்சிமோந்து, முத்தமிட்டு, அவன் தாயாரைப் பார்த்துக் 'காவடியை உள்ளே யெடுத்துவை. சீக்கிரம் சமையல்செய்' என்று சொல்ல, அவன் தாயாதிகள் செய்த கொடுமையை யெல்லாஞ் சொல்லி, 'நான் எப்படிச் சமையல் செய்வேன்!' என்று துக்கித்தான். அதைக்கேட்ட வேதியர் அதிக கோபங் கொண்டு, விரைந்தெழுந்து வீட்டுக்குட் சென்று, அங்கிருந்த சகோதரர்களை அடித்து வெளியேதள்ளி, அவர்களுடைய மனைவி மக்களையும் வீட்டைவிட்டுத் துரத்திவிட்டார். பின்பு மனைவியைப் பார்த்து, 'இனி நீ அச்சமில்லாமல் உள்ளே

அது திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

போய்ச் சிக்கிரஞ் சமையல்செய்' என்று சொல்லித் தான் தெருத் திண்ணைமேற் பிள்ளையை வைத்துக்கொண்டிருந்தார். வெளியே தள்ளிவிடப்பட்ட சகோதரர் முதலாயினோர் தங்களுக்கு நேர்ந்த சங்கடங்களைச் சொல்லிப் பிரலாபிக்க, அக்கூச்சலைக் கேட்டு ஊர் ஜனங்கள் அங்கு வந்து சேர்ந்து வேதியரைப் பார்த்து, 'யாத்திரைக்குப் போய்வந்த நீ உடன் பிறந்தார் முதலானவர்களை இரப்படிச் செய்யலாமா?' என்று கேட்க, வேதியர் அவர்களை நோக்கி 'நீதிமான்களே! நான் யாத்திரைக்குப் போயிருந்த காலத்தில் இவர்கள் என் மனைவியையும் மகனையும் வீட்டைவிட்டுத் தூரத்தின மூன்றி, இவ்வூரில் பிச்சை யெடுத்துக்கொண்டுகூட இருக்கக் கூடாதென்று செய்துவிட்டார்களே! அந்தக் காலத்தில் நீங்கள் எல்லோரும் எங்கிருந்தீர்கள்? என் பிதா இறந்தபொழுது எங்களுக்கு யாதொரு ஆஸ்தியும் இல்லை. நான் தலை பெடுத்துத் தான் எல்லாப் பொருளையுஞ் சம்பாதித்து, என் சகோதரர்களையும் ஆளாக்கி, அவர்களுக்குக் கலியாணமும், செய்வித்தேன். அவர்களை எனக்கு இந்தத் தீங்கைச் செய்தார்கள். இனி அவர்களுக்குத் தங்க இடங்கொடுக்கவும் எனக்கு இஷ்டமில்லை' என்று சொன்னார். ஊரார் அனைத்தும் கேட்டு, 'இவர் சொல்வதெல்லாம் சரிதான்' என்று சொன்னார்கள். அவர்களில் சிலர், 'இந்தப் பிள்ளைக்கும் இவன் தாயாருக்கும் உண்டான சங்கடத்தை வில்வபுரீசுரர் சகிக்காதவராய் சுகேச சர்மாவைக் கொண்டுவந்து விட்டார்' என்றார்கள். சிலர் 'இந்தப் பிள்ளையும் இவன் தாயும் செய்த புணிவிடைக்கு இரங்கி வில்வபுரீசுரரே இவ்வேடங்கொண்டு வந்தாரோ?' என்றார்கள். இப்படிப் பலவாறு சொல்லிவிட்டு ஊரார் தத்தம் இருப்பிடம் சென்றார்கள். பின்பு வேதியர் வீட்டிற்குட் சென்று, மனைவியைப் பார்த்து, 'நான் சேது வுக்குச் சென்று ஸ்நானஞ் செய்து திரும்பி வருகிறவரையில்

நீ என்னை மறந்தும் தொடவேண்டாம்' என்று சொல்ல, 'அம்மாது 'தங்கள் உத்திரவுப்படி நடக்கின்றேன். ஆனால் தாங்கள் கொண்டுவந்த கங்கா ஜலத்தை என் உயிர்த்துணையாகிய வில்வபரிசுருக்கு அபிஷேகஞ் செய்து பார்க்க எனக்கு ஆசையாயிருக்கிறது' என்று சொன்னாள். வேதியர் 'அப்படியே நாளையதினம் செய்து, இந்தப் பையனுக்கும் வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கிறேன்' என்று சொல்ல, அம்மாது சந்தேகஷப்பட்டு, 'சமைய லாய்விட்டது. சாப்பிட வாருங்கள்' என்று அழைத்தாள். வேதியர் களிப்புடன் உண்டு, உறங்குபவர்போல் இருந்தார்.

மறுநாட் காலை யில் வேதியர் நித்திய கர்மானுஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, குழந்தையையும் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு, ஆலயத்துக்குட் சென்று அங்குவந்து கூடிய அந்தணர்களெல்லாரும் காணும்படி கங்காஜலத்தை சிவத் துவிஜர்களிடங் கொடுத்துச் சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு அபிஷேகஞ் செய்யும்படிச் சொன்னார். சிவத் துவிஜர்கள் கங்கையைச் சிவலிங்கத்தின் திருமுடிமேல் ஆட்ட, அது வேதியருடைய தலையில் ஊற்றினதுபோல் அவர் தலையிலிருந்து வழிந்து கீழே விழுந்தது. வேதியர் 'லிங்கத்துக்கு அபிஷேகஞ் செய்யச் சொன்னால் கங்கா ஜலத்தை என் தலையிற் கொட்டுகிறீர்களே! என்று கூச்சலிட, அவர்கள் 'லிங்கத்துக்குத்தான் அபிஷேகஞ் செய்தோம்' என்று சொன்னார்கள். வேதியர் 'என் தலையையும் உடம்பையும் பாருங்கள். எல்லாம் நனைந்திருக்கின்றது' என்று அவர்களுக்குக் காண்பித்து அவர்களுடன் சண்டைசெய்தார். பின்பு அங்கிருந்தவர்கள் சமாதானஞ் செய்துவிட, வேதியர் 'என் குழந்தைக்கு வித்தியாப்பியாசம் செய்விக்கப் போகிறேன். நீங்கள் எல்லீரும் வரவேண்டும்' என்று அவர்களை அழைத்துக்கொண்டு, வீட்டுக்குச் சென்று, பிள்ளைக்கு

அஅ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வித்தியாப்பியாசஞ் செய்வித்து வந்தவர்களுக்கு விருந்து செய் தனுப்பினர்.

வேதியர் அவ்வீட்டிலேயே யிருந்து, விஜயசர்மாவுக்குக் கல்வி கற்றுக்கொடுத்துக் கொண் டிருக்கும் நாளில் அவனுக்கு ஏழு வய தாயிற்று. அப்பொழுது வேதியர் அவனுக்கு உபநயனஞ் செய்வித்து, வேதங்கனையுங் கற்பித்துவந்தார். விஜயசர்மாவுக்கு எட்டு வய தானவுடன், ஒருநாள் இரவு யீந்து நாழிகைக்கு அவனுடைய நிஜமான பிதாவாகிய சுகேசசர்மா வீடு வந்து சேர்ந்தான். உடனே மாயா வேதியராய் வந்திருந்தவர் மறைந்தருளினார். சுகேசன் காவடியை யிறக்கி உட்கார்ந்தவுடனே, அவன் மகன், 'ஐயா ! இஃதென்ன மாயம் ! ஒரு நிமிஷத்துக்கு முன்னே நான் வேதங்களைச் சொல்லிக்கொண் டிருந்ததைக் கேட்டுக் கொண் டிருந்தீரே !' இப்பொழுது தூரதேசத்திலிருந்து வருபவர்போலக் காவடியுட ன் வந்து உட்கார்ந்தீரே !' என்று கேட்க, சுகேசன் விஜயசர்மாவைத் தன் புத்திரன் என்று அடையாளம் தெரிந்துகொள்ளாமையாலும், வீட்டிலும் தன்னுடைய தம்பிமார் தாயார் முதலானவர்கள் இல்லாமையாலும், இதுதானே நம்முடைய வீடு என்று சந்தேகித்துக் கொண் டிருந்தான். அப்பொழுது அவன் மனைவி ஓடிவந்து பார்த்து அவளும் அதிசயித்து நிற்க, சுகேசன் அதிக சந்தேகங்கொண்டு காவடியைத் தூக்கிக் கொண்டு செல்ல யத்தனித்தான். அத் தருணத்தில், வில்வ புரீசரர் அசரீரியாய், 'சுகேசா ! நீ சந்தேகிக்க வேண்டாம். வில்வபுரீசரராகிய நாம் உன் மனைவியையும் மகனையும் உன் தம்பிமார் செய்த கொடுமையினின்றும் மீட்டு ரகூழித்தோம். உன்னைப்போல் இதுவரையில் அவர்களுடன் இருந்து அவர்களைக் காப்பாற்றிவந்தோம். இனி நீ அவர்களையும் உன் பொருளையும் ஒப்புக்கொள். நீங்கள் மூவரும் சுகமாய்

சந்திரகுப்தன் சரித்திரம் அக

வாழ்ந்திருந்து இறுதியில் நம்முடைய லோகமாகிய கைலாசத்துக்கு வந்துசேருங்கள்' என்று அருளிச்செய்தார். அப்பாற் சுகேசனுடைய மனைவி அவனை உபசரித்து சிரமபரிகாரம் பண்ணிப் போஜனஞ் செய்வித்துப் பின்பு அவன் ஊரைவிட்டுப் போனது முதல் திரும்பி வந்தவரையில் நடந்த சங்கதிகளை எல்லாம் விவரமாய் அவனுக்குத் தெரிவித்தாள். சுகேசன் கேட்டு வந்ததும் ஆச்சரியமு முற்று, மறுநாட்நாலையில் அயல் வீடுகளிற் குடியிருந்த தன் தம்பிமார் முதலானவர்களையும் ஊரார்களையும் அழைப்பித்துத் தான் அதற்கு முதல்நாள் இரவு யாத்திரையிலிருந்து திரும்பி வந்ததையும் வில்வபுரீசர் தனக்கு அருளிச் செய்ததையும் அவர்களுகூர் சொல்ல, அவர்களெல்லாரும் வியப்படைந்து வில்வபுரீசருடைய திருவநிலைக் கொண்டாடி, ஆலயத் துக்குச் சென்று, அவரைப் பணிந்து புகழ்ந்து தத்தம் இடம் சென்றார்கள்.

கக-ஆவது அத்தியாயம்.

சந்திரகுப்தன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

குதமுசிவர் சொல்லுகிறார் :—

நைமிசாரணியவாசிகளே! பிராமணர்கள் முத்தியடைந்த சரித்திரங்களை இதுவரையிற் சொல்லி வந்தோம். இனி வைசியர்கள் முத்தியடைந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் :

துங்கபத்திரா நதி தீரத்திலே, நந்திமலை என்றும் விருஷப பர்வதமென்றுஞ் சொல்லப்படும் ஒரு மலையுண்டு. அங்குள்ள பட்டணத்திற் சந்திரகுப்தன் என்றொரு வைசிய னிருந்தான். அவனுக்குத் திரண்ட திரவிய மிருந்ததுடன், பிள்ளைகளும்

இருந்தார்கள். இப்படி யாதொரு குறையுமில்லாமல் வாழும் நாளில், ஒருநாள் அவ்வூர் அரசன் அவனை யழைத்து, ‘உன் னால் இவ்வூருக்குக் கெடுதி யுண்டாகின்றது. எப்படியென் றால்: இந்தத் தேசத்தில் விளையும் சரக்குக்களை யெல்லாம் நீ விலைக்கு வாங்கி மறுதேசங்களுக்குக் கொண்டுபோய் உனக்கு லாபகரமாய் விற்றுவிடுகிறாய். அதனால் இத்தேசத்தில் தானியம் இல்லாமற் போகின்றது. இவ்வூரிற் சரக்கில்லாத காலத்தில் வெளியூரிலிருந்து கொண்டுவருஞ் சரக்குக்களை அதிக விலைக்கு விற்கிறாய். அதனால் ஜனங்கள் மெத்தக் கஷ்டப் படுகிறார்கள். ஆதலால் இது முதல் நீ இந்தத் தேசத்துச் சரக்குக்களை மறுதேசங்களுக்குக் கொண்டுபோகக் கூடாது. அவைகளை இவ்வூரிலேயே விற்கவேண்டும். அந்நிய தேசங்க ளுக்குக் கொண்டு போனால் உன்னுடைய பொருளை யெல்லாம் பறிமுதல் செய்துவிடுவேன்’ என்று சொன்னான். அது முதல் அத்தேசத்துச் சரக்குக்கள் அயல்தேசத்திற்குப் போகாமலும் அயல் தேசத்துச் சரக்குக்கள் அங்கு வராமலும் நின்று விட்டபடியாற் சந்திரகுப்தனுக்கு வியாபாரங் குறைந்து நஷ்டமுண்டாகத் தலைப்பட்டது. சந்திரகுப்தன் அதை அரசனிடஞ் சென்று அறிவித்து, ‘நான் வேறு தேசத்துக்குப் போய்விடுகிறேன், உத்தரவு தரவேண்டும்’ என்றான். அரசன் அவனை நோக்கி ‘உனக்குப் பத்துக்கோடி திரவியமிருந்தும் நீ ஏன் வருத்தப்படுகிறாய்? இவ்வளவு பொருளும் என் தேசத்திற் சம்பாதித்தது தானே. கிரமமாய் வர்த்தகஞ் செய்துகொண்டு இங்கிருந்தால் இரு. இல்லாக்கால், அநியாயஞ் செய்தவர்களுடைய சொத்து அரசனுடையது என்ற பழமொழிப்படி உன்னுடைய பொருள்களை என் னுடைய ஏழைக்குடிகளுக்குப் பகிர்ந்து கொடுத்து விட்டு மிச்சமிருந்தால் எடுத்துக்கொண்டு அயல்நாட்டிற்குச் செல்ல லாம்’ என்று கடுமையாய் உத்தரவு சொன்னான். சந்திர

குப்தன் 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொல்லிவிட்டு, மன வருத்தத்துடன் வீட்டுக்கு வந்து யோசனை செய்து, தன் பொருள்களை யெல்லாம் பத்திரமாய் எடுத்துக்கொண்டு சங்குப் பிடிக்கிறதற்காக அந்நியதேசம் போகிறவன் போல் புறப்பட்டுக் காஞ்சி பட்டணத்தை யடைந்தான். அவனுடைய மனைவியும் மக்களும் தீர்த்த யாத்திரை செய்யப் போகிறவர்கள்போல் அவன்பின் சென்றார்கள்.

சிலகாலம் சென்றபின், அரசன் சந்திரகுப்தன் பணத்தை யெல்லாம் எடுத்துக்கொண்டு, தன் பதியை விட்டுக் காஞ்சிப் பதியை அடைந்த சங்கதியைச் தெரிந்துகொண்டு, தன் தூதர்களைக் காஞ்சிபுரத் தரசனிடம் அனுப்பி, 'என் பட்டணத்திலிருந்து பத்துக்கோடி திரவியத்துடன் சந்திரகுப்தன் என்னும் வைசியன் உன் பட்டணத்திற்கு வந்திருக்கிறான். அவனை என் பட்டணத்திற்கு அனுப்பி விட வேண்டும். அல்லது இவ்வூரிலே நுந்து கொண்டுவந்த பத்துக் கோடி திரவியத்தையாவது இங்கு அனுப்பிவிடவேண்டும். இரண்டும் செய்யாவிடில் உன்கேள் பண்டையெடுத்துவருவேன்' என்று அவனுக்கு அறிவித்தான். காஞ்சிராஜன், தூதர்கள் வந்து சொன்னதைச் சிறிதும் கவனியாமல் இருந்து விட்டான். அதன்மேல் சிரிங்கேரிபுரத்தரசன் தன்னுடைய சேனைகளுடன் காஞ்சிபுரம் வந்து அப்வரசனுடன் போர் செய்து வென்று பட்டணத்திற் பிரவேசித்து சந்திரகுப்தனுடைய வீட்டில் நுழைந்து அவன் பொருள்கள் அனைத்தையும் கவரந்துகொண்டு தன் தேசத்திற்குத் திரும்பிவிட்டான்.

தனமிழந்த சந்திரகுப்தன் துக்கசாகரத்தில் மூழ்கியிருக்கும்பொழுது, காஞ்சிராஜன் அவனை அழைத்துத் தேறுதல் சொல்லி, அவனுக்கு ஆயிரம்பொன் கொடுத்து அதை வைத்துக்கொண்டு ஜீவனம் பண்ணும்படிச் சொன்னான். சந்திரகுப்தன் அதை வாங்கிக்கொண்டு வந்து தன்

பிள்ளைகளிடம் கொடுத்து வியாபாரம் செய்யும்படிச் சொல்லி விட்டுத் தான் ஸ்தல யாத்திரை செய்யப் புறப்பட்டு அநேகம் ஸ்தலங்களுக்குச் சென்று ஸ்வாமி தரிசநஞ்செய்து கடைசியில் வில்வாரணியக் கோத்திரம் வந்துசேர்ந்தான். அந்தக் கோத்திரத்திலுள்ள தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ் செய்து வில்வ புரீசரரையும் தீர்த்த வல்லியம்மையையுந் தரிசநஞ் செய்து அந்த ஸ்தல மகிமைகளை யெல்லாங் கேள்வியுற்று அவ்விடத்திலேயே மூன்று வருஷகாலம் கோயிலிற் பணிவிடைகள் செய்துகொண்டிருந்தான். வில்வபுரீசரர் அவன்மேற் கருணைகூர்ந்து, ஒருநாள் வேதியரைப்போல் அவன் முன் தோன்றி, 'சந்திரகுப்தா! உனக்கு அரசனால் அதிக சங்கடம் நேரிட்டது. அதற்காக நீ அஞ்சவேண்டாம். நீ நாளை உதயத்திற் புறப்பட்டு, இதற்கு வடக்கே நூறுகோச தூரத்திற் குசஸ்தலம் என்கின்ற ஆறு சமுத்திர சங்கமமாகும் இடத்துக்குத் தென்பக்கத்திலிருக்கும் ஆதிபுரியென்னும் ஸ்தலத்தையடைந்து, அங்கு வருணராஜனால் ஸ்தாபிக்கப்பட்டிருக்கும் இலிங்கத்தைத் தரிசித்தால், உனக்கு மாணிக்கமாலே ஒன்று கிடைக்கும். நீ அதை விற்று அளவற்ற திரவியத்தைச் சம்பாதித்து, உன் மனைவி மக்களுடன் சுகமாய் வாழ்ந்திரு' என்று சொல்லி மறைந்து விட்டார். சந்திரகுப்தன் இப்பொழுது நமக்கு வந்து அநுக் கிரகஞ் செய்தவர் வில்வபுரீசரரே என்று நிச்சயித்து, அஞ்ஞானத்தினால் அவரை வணங்காமற்போனோமே என்று வருத்தமுற்று, ஆலயத்துக்குச் சென்று அவரை வணங்கி விடை பெற்றுக்கொண்டு, ஆதிபுரிக்குப் போகப் புறப்பட்டு வழியிலுள்ள காடு முதலியவற்றைக் கடந்து, ஆதிபுரியை யடைந்து, புற்றிடங் கொண்டவராகிய ஆதிபுரீசரரை அடிபணிந்து, சோமாஸ்கந்தமூர்த்தி சந்நிதியிற் சென்று வணங்கி, ஸ்தோத்திரஞ்செய்ய, அம்மகாநுபாவர் மாணிக்க

சந்திரகுப்தன் சரித்திரம்

கூங்

மாலே. ஒன்றைக் கையிலெடுத்து, 'சந்திரகுப்தா! நீாம் வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தில் உனக்குச் சொல்லியபடி இதைக் கொடுக்கிறோம் பெற்றுக்கொள்' என்று சொல்லி அதை அவன் கைபிற் கொடுத்தானினர். சந்திரகுப்தன் அம்மகாதேவரை மறுபடியும் ஸ்தோத்திரஞ்செய்து, 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் இது முதல் மாணிக்கத்தியாகர் என்னும் திருநாமத் தோடு இங்கு வீற்றிருந்து யாவருக்கும் அநுக்கரகம் செய்தருளவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, அவர் அவ்வாறே அத் திருநாமத்தைப் பெற்ற நானினர். சந்திரகுப்தன் தான் பெற்ற மாலையிலுள்ள ஐம்பத்தொரு ரத்தினங்களையும் ஐம்பத் தொருகோடி பொன்னுக்கு விற்று, அப்பொருளை வண்டிகளி லேற்றிக்கொண்டு வில்வாரணியத்துக்கு வந்து, அந்தக்ஷேத் திரத்தி லுள்ள கோயிலுக்கு ஏழு பிராகாரங்களையும், இருபத்தெட்டுக் கோபுரங்களையும், உற்சவாதிக்கு வேண்டிய மண்டபங்களையும், நீர்த்தாடிகளுக்கு வேண்டிய படித்துறை முதலியவற்றையுங் கட்டுவித்தான்.

பின்பு காஞ்சிபுரத்திலிருந்த அவனுடைய பிள்ளைகள் அவனைத் தேடிக்கொண்டு வந்து, வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தில் அவனைக் கண்டு, 'ஐயா! நீங்கள் கொடுத்த ஆயிரம் பொன்னையும் வைத்துக்கொண்டு வியாபாரஞ் செய்தோம். அது இப்பொழுது கோடி பொன்னாய்விட்டது. நீங்கள் எங்களுடன் கூட ஊருக்கு வந்து அப்பணத்தை ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும்' என்று சொன்னார்கள். சந்திரகுப்தன் 'மக்களே! நான் இகத்துக்கு மாத்திரம் உங்கள் பிதாவா யிருக்கிறேன். இகத்துக்கும் பரத்துக்கும் காரணகர்த்தா வாகிய வில்வபுரிசுரரை நீங்கள் அடைந்து உய்யுங்கள்' என்று அவர்களுக்குச் சொல்ல, அவர்கள் 'நீங்கள் எங்க ளுடன் வந்தே தீரவேண்டும்' என்று அவன் கையைப் பிடித்துக்கொண்டார்கள். சந்திரகுப்தன் அவர்களினின்றும்

விடுவித்துக்கொண்டு, வில்வபுரீசரருடைய ஆலயத்துட் செல்ல, புத்திரர்களும் விடோம் என்று பின் செல்ல, சந்திர குப்தன் ஸ்வாமி சந்திதானத்தை அடைந்து, 'ஐயனே! என் பிள்ளைகள் என்னை இழுத்துச் சம்சாரமாகிற சாகரத்தில் தள்ளப் பார்க்கிறார்கள். தேவரீர் என்னை ரக்ஷித்தருளவேண்டும்' என்று சொல்லிச் சிவலிங்கத்தி னருகிற் சென்றான். அப்பொழுது அங்கே ஒரு ஜோதியுண்டாகி, அதில் ஒரு வாயில் தோன்றிற்று. சந்திரகுப்தன் அந்த வாயிலிற் புகுந்தான். அப்பொழுதும் அவன் பிள்ளைகள் அவனைப் பிடித்திழுக்கப் பாமசிவன் இலிங்கத்திலிருந்து தன்னிரு கைகளையும் வெளியே நீட்டி, புத்திரர்களின் கைப்பிடியை நீங்கச் சந்திரகுப்தனைச் சரிகத்துடன் இலிங்கத்தில் லிக்கியம் செய்துகொண்டார். அச்சமயத்திற் புத்திரர்கள் ஸ்வாமியின் கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'எங்கள் பிதாவை விட்டால் தான் உம்முடைய கைகளை விடுவோம். இல்லாக்கால் விடோம்' என்று சொல்ல, சிவபரஞ்சடர் 'பிள்ளைகள்! நீங்கள் உங்கையால் எங்கையைக் கெட்டியாய்ப் பிடித்துக் கொண்டதற்காக அதிக சந்தோஷமடைந்தோம். உங்கள் பிதாவுக்கு மகா கைலாசத்தில் வாழும்படியான பெரும் பாக்கியத்தைக் கொடுத்தோம். நீங்களும் உங்கள் பெண்டி பிள்ளைகளோடு குறையின்றி வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் நமமுடைய பதவிக்கு வந்து சேருங்கள்' என்று அருக்கிரகஞ் செய்தருளினார். பிள்ளைகள் ஸ்வாமியினுடைய திருக்கரங்களை விட்டுவிட்டு அவருடைய பாதாசுவிர்தங்களிற் பணிந்து, விடை பெற்றுக்கொண்டு தங்க ஹோர்க்குச் சென்றார்கள்.

தநரக்ஷதன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

நைமிசாரணிய வாசிகள் வைசியர்களில் இன்னம் யாராவது வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தில் முத்தியடைந்திருந்தால் அவர்கள் சரித்திரத்தையுஞ் சொல்லவேண்டும் என்னச் சூதமுநிவர் சொல்லுகிறார் : —

வில்வாரணியப் பிரதேசத்திலே அக்கினிபுரம் என்றொரு ஸ்தலமுண்டு. அதிலே அக்கினிபகவானுவர் தம்முடைய மனைவியாகிய சுவாகாதேவியுடன்வந்து தமக்குண்டாயிருந்த அஜீரணரோகம் தீரும்பொழுட்டு அநேககாலம் தவஞ்செய்தார். அப்பொழுது வில்வாபுரிசுரர் அவருக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி, ‘நீ இந்தக்ஷேத்திரத்தில் அகஸ்தியநதி தீரத்தில் ஒரு சிவலிங்க ஸ்தாபனஞ்செய்து அதற்கு அக்கினிபுரிசுரர் என்றும், தேவியாருக்கு ஞானப்பிரசூநாம் பிகை யென்றும் பெயரிட்டு, அருகில் அக்கினிதீர்த்தம் என்று ஒரு தீர்த்தமும் உண்டாக்கு’ என்று அருளிச்செய்தார். அக்கினிபகவான் அவ்வாறே சிவலிங்கத்தையும் தேவியாரையும் பிரதிஷ்டைசெய்து தீர்த்தத்தையும் உண்டாக்கினார். அக்காலத்தில் அக்கினிபகவான் மூன்று சிசுகளையும் அவைகளின்மேல் மூன்று சுடர்க் *கோடுகளையும் உடையவராயிருந்தார். அக்காரணத்தால் அந்தஸ்தலத்துக்குத் திரிசிருங்கபுரம் (கோட்டூர்) என்று பெயர் றுண்டாயிற்று.

அந்த ஸ்தலத்திலே தநரக்ஷதன் என்றொரு வைசியனிருந்தான். அவன் ஸ்தலயாத்திரை செய்யக்கருதி, பெண்டு பிள்ளைகளை விட்டுவிட்டுத் தனியே புறப்பட்டுச் சென்று

கூகா

திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

நர்மதா நதிதிரத்தைச் சேர்ந்தான். அங்கே போனவுடன் அவனுக்கு ஒரு பிணி யுண்டாயிற்று. அதனால் அவ்விடத்திலேயே வழுவருஷகாலம் இருந்து சௌக்கியமான பின்பு புறப்பட்டுத் தாழிணைகைலாசமாகிய ஸ்ரீகாளஹஸ்திக்கு வந்து அங்கு மூன்றுவருஷமிருந்து அப்பால் தன் ஊர்வந்து சேர்ந்தான். அவனுடைய மனைவியும் மக்களும் அவ்விடத்தில் வெறுப்புற்று அவனை அசட்டை செய்தமையால் அவனுக்கு மனவருத்த முண்டாகி, மறுபடியும் வீட்டினுள்ளிட்டுப் புறப்பட்டு வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, அந்தக்ஷேத்திரத்திலுள்ள பிரமதீர்த்தத்தின் வடகரையிலே வில்வாரணியேசுரைத்தியானித்துக்கொண்டு, ஒன்பது வருஷகாலம் தங்கியிருந்தான். அப்பொழுது அவனுக்கு அந்தியகாலம் நேரிட்டது. அத்தருணத்தில் வில்வபுரிசுரர் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகப் பிரணவதாரகமந்திரத்தை உபதேசித்தருளினார். அதனால் அவனுக்கு ஞானமுண்டாகிப் பகவானைப் பலவாறு புகழ்ந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்தான். கடவுள் அவனை நோக்கி உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள் என்ன, வைசியன் 'கங்கையையும் விசுவநாதரையும் தரிசிக்க என்மனம் அவாவுகின்றது' என்றான். வில்வபுரிசுரர் அத்தலத்திலேயே அவனுக்கு விசுவநாதராய்த் தரிசந் தந்து, பிரமதீர்த்தத்திற் பக்கத்துக்குப் பகிணை கட்டங்களாக அறுபத்துநாலு கட்டங்களை யேற்படுத்தி அவைகளை அவனுக்குக் காட்டியருளினார். வைசியன், 'விசுவநாதரையும் கங்கையையும் கண்டேன். வடவிருக்ஷத்தைக் காணேன்' என்றான். அப்பொழுது வில்வபுரிசுரர், 'வடவிருக்ஷம் அதோ மேல்கரையிலிருக்கிறது பார். அதுதான் பிரமகட்டமாகிய பிரயாகை' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். வைசியன், 'ஸ்வாமி! எனக்குத் தரிசநமான இவைகள் மற்ற அடியார்களுக்குத் தரிசநமாகும்படிக்கும் அப்படித் தரிசநம் செய்தவர்களுக்கு எனக்குக் கிடைக்கும்.

பேறு கிடைக்கும்படிக்கும் அறுக்கிரகிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். வில்வபுரீசரர் அவ்வாறே அறுக்கிரகித்து வைசியனுக்குக் கைலாசபதியைத் தந்தருளினார்.

உக-ஆவது அத்தியாயம்.

கமலநயனன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

திராக்ஷனுடைய சரித்திரத்தைக் கேட்டு ஆரந்தித்த முநிவர்களைப் பார்த்துச் சூதமுநிவர் பின்னுஞ் சொல்லுகிறார் :—

தாமிரவர்ணிநதி தீரத்திலே கமலநயனன் என்றொரு வைசிய னிருந்தான். அவன் திரண்ட திரவியமும் புத்திர பாக்கியமும் பெற்றவனாயிருந்தான். அவன் ஸ்தலயாத்திரை செய்ய விரும்பி வடக்கே சென்று கங்கை முதலிய புண்ணிய தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து, காசிமுதலிய புண்ணிய ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக் கடைசியில் வில்வாரணிய ஷேத்திரத்தை யடைந்தான். அந்த ஸ்தலத்தி லுள்ள தீர்த்தங்களில் முழுதி, முநிவர் முதலியோரால் ஸ்தாபிக்கப் பட்ட சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்துப் பின்பு வில்வபுரீசரரையும் தீர்த்தவல்லியம்மையையுந் தரிசித்து, ஸ்தல மகிமைகளை யெல்லாம் அங்குள்ள பெரியோர்களால் தெரிந்துகொண்டு, அங்கேதானே யிருக்கக் கருதித் தன் எண்ணத்தைத் தன் மனைவி மக்களுக் கறிவிக்க, அவர்களும் அதற் கிணங்க, கமல நயனன், அவ்வூரில் ஒருமாளிகையைக் கட்டி, அதில் வசித்து கொண்டு, வியாபாரஞ் செய்துவந்தான். அதனால் அவனுக் கிருந்த திரவியம் மேன்மேலும் விருத்தியடைந்தது. அவனுடைய செல்வமிகுதியைக் கேள்விப்பட்டப் பாண்டி நாட்டி லுள்ள பல திருடர்கள் கூட்டமாகக்கூடிக்கிருஷ்ண

கூஉ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பக்சு சதூர்த்தசி யிரவில் அவன் வீட்டிற் கொள்ளை யடிக்கும்படி வந்து புகுந்தார்கள். அன்று மகாசிவராத்திரி யாதலால், கமலநயனன் தன் மனைவிமக்களுடன் விலவ புரிசு நுடைய ஆலயத்துக்குச் சென்று ஸ்வாமிக்கு அபிஷேகம் முதலிய செய்ளித் துப்பரமசந்தோஷமுடையவனாய்த் தரிசநஞ் செய்துகொண் டிருந்தான். அப்பொழுது அவனுடைய வேலைக்காரர்கள் ஓடி வந்து திருடர்கள் பெருங்கூட்டமாய்த் தீவர்த்திகளுடனும பல ஆபாதங்களுடனும வீட்டிற் புகுந்த சங்கதியை அவனுக்கு அறிவித்தார்கள். அவன் அவர்கள் சொன்னதைச் சிறிதுங் கவனியாமல் ஸ்வாமி காரியங்களை யே பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

வீட்டிலிருந்த வேலைக்காரர்கள் திருடர்களால் அடிபட்டு கோயிலிக்கு ஓடிவந்து, முன்வந்த வேலைக்காரர்களைப் பார்த்துத் திருடிகள் கொள்ளையடிப்பதை நமமுடைய செட்டியாருக்கு அறிவித்தீர்களா என்ன, அவர்கள் ‘அசைவுடன் விசிக்கொண்டிருக்கும் நமமுடைய செட்டியா ரிடம் சொல்வதைப் பார்க்கலும், அசைவும் பேச்சும் இல்லாத இந்தக் கல்லுச்சாமியுடன் சொல்லுவோமானால் ஒருகால் பிரயோஜன முண்டாகும்’ என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டுப் பின்வந்த காவலாளர்கள், ‘சுவாமி! எங்கள் செட்டியார் வீட்டில் திருடர்கள் புகுந்து கொள்ளை யடிக்கிறார்கள். நீர்தான் காப்பாற்ற வேண்டும்’ என்று முறையிட்டார்கள். கருணாநிதியாகிய வில்வபுரிசார் தம் எதிரிலிருந்த காலபயிசுவரைப் பார்த்து, ‘நமமுடைய கேட்கத்தக்க கொள்ளைபோவதை நீ பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறாயோ?’ என்ன, வயிரவழுத்தி பூதகணங்களை யழைத்துச் ‘செட்டியார் வீட்டிற் கொள்ளையடிக்குந் திருடர்களைப் பிடித்து மரங்களிற் கட்டிவிட்டு வாருங்கள்’ என்று கட்டளையிட்டனுப்பினார். பூதகணங்கள் அவ்வாறே

சென்று திருடர்கள் எல்லோரையும் பிடித்து மாங்கனீற்
கட்டிவிட்டு வந்தன. தரிசும் முடிந்த பின்பு, செட்டியார்
வீட்டுக்கு வந்து, திருடர்கள் கட்டுண்டிருப்பதைக் கண்டு
வந்ததப்பட்டு, தன வேலைக்காரர்கள் அப்படிச் செய்தார்கள்
என்று அவர்கள்மேற் கீகாபித்துக்கொண்டார். விடிந்த
பின்பு, திருடர்களை ஒவ்வொருவராய் விநிதித்து, 'நீங்கள்
ஏன் திருடனீர்கள்' என்று கேட்க, அவர்கள் 'வயிற்றிற்
கில்லாமல்தான் திருடினோம்' என்றார்கள். செட்டியார்
அவர்கள் ஒவ்வொருவருக்கும் நூறுபொன்கொடுக்க, அவர்கள்
அதைப் பெற்றுக்கொண்டு, 'நாம திருடிப் பங்கிட்டுக்
கொண்ட பூங்கூட, நமக்குத் தலைக்கு நூறுபொன் கிடைக்க
மாட்டாதது' என்று நாதோஷமாய்ச் சொன்னார்கள்.

அப்பொழுது வில்வபுரிசார் புத்தகணங்களை விட்டு
திருடர்கள் கொண்டுபோகும் பொருளைகளை யெல்லாம்
பிடுங்கிக்கொண்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டு, கணங்கள்
அவ்வாறே சென்று, அப்பொருள்களைப் பிடுங்கிக்கொண்டு
வந்து, ஆலயத்திலுள்ள களஞ்சியத்திற்கொட்டிக 'கமலநயன
செட்டியாருடைய பொருள்' என்று மெல்விலாசம் எழுதிப்
பத்திரஞ் செய்துவிட்டுப் போயின.

திருடர்கள் திருமயிவந்து, செட்டியாரைக்கண்டு, 'ஐயா!
நீங்கள் கொடுத்த பொருளையெல்லாம் உமமுடைய காவ
லாளர்கள் வந்து பிடுங்கிக்கொண்டது மன்றி எங்களையும்
துன்பப்படுத்தினார்கள்' என்று முறையிட்டார்கள். அவர்
தமது காவலாளர்களைக் கூப்பிட்டு, 'ஏன் இப்படிச் செய்தீர்
கள்?' என்று கோபமாய்க் கேட்க, அவர்கள், 'நாங்கள் ஒன்றும்
அறியோம்' என்று சொல்லிவிட்டார்கள். செட்டியார்
கோவிலுக்குச் சென்று சுற்றிப்பார்க்கும்பொழுது, அங்கே
களஞ்சியத்தில் தமமுடைய பெயருடன் பொருள் மூட்டை
யிருக்கக் கண்டு, ஸ்வாமிமேற் கோபங்கொண்டு, 'இந்தப்

பொருளையும் என் பெண்டு பிள்ளைகளையும் நீரே எடுத்துக் கொள்ளும்' என்று சொல்லித் தம்முடைய வேஷ்டி முதலிய வற்றையும் அவிழ்த்து எறிந்துவிட்டுப் பிரமதீர்த்தத்தின் மேற்கரையி லுள்ள வடவால் விருகூத் தடியிற்போ யிருந்தார். அப்பொழுது கிருபைக்கட லாகிய வில்வபுரிசுரர் சோமாஸ்கந்த மூர்த்தியாய் நுஷ்பவாகனத்தின்மேல் வந்து காட்சி கொடுத்தருள, செட்டியார் போர்த்தங்கொண்டு, சிவ பெருமான் திருவடிகளில் விழுந்து பணிந்து ஸ்தோத்திரஞ் செய்து பரவசராய் நின்றார். கைலாசபதி அவரை நோக்கி, 'உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்' என்ன, செட்டியார், 'ஸ்வாமி! என் வீட்டிற்கு வந்த திருடர்களுக்கு நான் இஷ்டப்பட்டுக் கொடுத்த பொருளை யெல்லாம் அவர்களிடமிருந்து பிடுங்கிக்கொண்டேன். ஆதலால் அத்திருடர்களுக்கும் கைலாசபதியைக் கொடுத்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார். வில்வபுரிசுரர் புன்கிரிப்புக் கொண்டு அவ்வாறே அனுக்கிரகித்து மறைந்தருளினார். செட்டியார் திவ்யதேகம் பெற்றுப் புஷ்பகவிமானத்திலேறிக் கைலாசத்துக்குச் சென்றார். திருடர்களும் அந்திய காலத்தில் அப்பதவியை யடைந்தார்கள்.

உஉ-ஆவது அத்தியாயம்.

—o—o—o—

கிருதக்கியன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

நர்மதாநதி திரத்திலே, மகிஷபுரம் என்னும் ஊரிலே, கிருதக்கியன் என்றொரு வைசிய னிருந்தான். அவனுக்குத் திரண்ட திரவிய மிருந்தும் புத்திர னில்லாமையால் மனம் வருந்தி, ஸ்தலயாத்திரை செய்யக்கருதி, மனைவியுடன் புறப் பட்டுச்சென்று, கங்கைமுதலிய நதிகளில் ஸ்நானஞ்செய்து,

அந்தத் திரங்களி லுள்ள ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துத் தெற்கு நோக்கிச் சென்று, அங்குள்ள நதிகளில் முழுகி ஷேத்திரங்க னையும் தரிசித்து வில்வாரணியத்தை யடைந்தான். அந்த ஸ்தலத்தின் வைபவங்களைக் கண்டு மகிழ்ச்சி யடைந்து, இந்த ஷேத்திரத்தில் இருந்தால் நமக்குப் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகும் என்று உறுதியாய் நம்பி, அங்குள்ள தீர்த்தங்க ளில் ஸ்நானஞ்செய்து, சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்து, பிரம புரீசரரையும் பிரகநாயகியையும் தரிசித்துப் புத்திர னுண்டாக வேண்டும் என்றும் எண்ணத்துடன் தவஞ்செய்து கொண்டு அந்த ஸ்தலத்திலேயே வசித்துவந்தான்.

அக்காலத்திலே வில்வபுரீசரருடைய கிருபையாற் கிரு தக்கியனுக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். கிருதக்கியன் அதிக சந்தோஷமுற் றப் பிள்ளைக்குப் பெரியநாயக சேட்டி யென்று பெயரிட்டு வளர்த்துவந்ததுடன் பரமசிவனையும் பத்தியோடு பணிநதுவந்தான். அவர் அவனுடைய பக்திக் கிரங்கி பிரத்தியக்ஷமாக, அவன் அவருடைய பாதாரவிந்தங்களிற் பணிந் து, ‘அரிபிரமேந்திராதிகட்கும் அரிய கடவுளே! அடியேனுக்குக் கைலாசபதியைத் தந்தருள வேண்டும். நான் வசிக்கும் இடத்துக்குக் கிழக்கில் என்னால் வெட்டப் பட்ட சிறுகுளமானது கிருதக்கியதீர்த்தம் என்று வழங்கிவர வேண்டும். புத்திரர் இல்லாதவர்கள் இந்தத் தீர்த்தத்தில் ஸ்நானஞ் செய்து தேவரீரைத் தரிசிப்பார்களேயானால் அவர்க ளுக்குப் புத்திரபாக்கியம் உண்டாகவேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தான். பரமசிவன் அவ்வாறே அநுக்கிரகஞ் செய்து மறைந்தருளினார். அதுமுதல் அந்தத் தீர்த்தத்திற்குக் கிருதக்கிய தீர்த்தம் என்று பெயர் வழங்கிவருகின்றது.

சிலகாலஞ் சென்றபின் கிருதக்கியன் கைலாசபதியை அடைந்தான். அப்பொழுது அவன் மகனுக்குப் பதினாறு வயதாயிற்று. ஒருநாள் வில்வபுரீசரர் ஒரு வேதியரைப்போல்

அவனுக்குத் தோன்றி, ‘உன்னுடைய சொத்துக்களை இவ்வுராலயத்துக் களஞ்சியத்தில் பத்திரப்படுத்திவிட்டு, உன் தாயுடன் உன் தகப்பனுடைய ஊராகிய மகிஷபுரத்துக்குப் புறப்பட்டுச் செல்’ என்று சொல்லியருள, அச்சிறுவன் அவ்வாறே தன்னுடைய சொத்துக்களைக் கோயிற் களஞ்சியத்திற் பத்திரப் படுத்திவிட்டுத் தன் தாயுடன் மகிஷபுரத்திற்குச் செல்லப் புறப்பட்டான். வில்வபுரிசாரும் முன்போலவே பிராமண ரூபங்கொண்டு அவர்களைச் சேர்ந்து, காடு மலை முதலியவற்றைக் கடந்து, மகிஷபுரத்தை அடைந்தனர். கிருதக்கியனுடைய மனைவி அவ்வுரிலுள்ள தன் வீட்டுக்குள் நுழையும்பொழுது, அநேகநாள் ஆய்விட்டபடியால், அவள் புருஷனுடைய காரியஸ்தர்கள் அவளை இன்னாள் என்று தெரிந்துகொள்ளாமல், யார் என்று கேட்க, அவள் ஸ்தலயாத்திரைக்காகப் புருஷனுடன் சென்றதும், வில்வாரணிய கேடத்திரத்தை அடைந்ததும், அங்கே தனக்குப் புத்திரன் பிறந்ததும், பின்பு தன் புருடன் கைலாசபதியை அடைந்ததும், தன் புருஷனுடைய சொத்துக்களை ஒப்புக் கொள்வதற்காகத் தன் மகனுடன் மகிஷபுரத்துக்கு வந்ததும் விவரமாய் எடுத்துச் சொன்னாள். காரியஸ்தர்கள் கேட்டு, ‘செட்டியார் கைப்பட ஒரு உத்தரவை எங்களுக்குக் காண்பித்தால், அவருடைய சொத்துக்களை உங்களிடம் ஒப்புவிக்கத் தடையில்லை’ என்று சொன்னார்கள். அதைக் கேட்டுக் கிருதக்கியனுடைய மனைவி வெவ்வித வந்து நடந்த சங்கதிகளை வேதியருக்குத் தெரிவிக்க, அவர் ‘உன்புருஷனுடைய உத்தரவு என்னிடம் இருக்கிறது’ என்று சொல்லி அவளையும் அவள்மகனையும் அழைத்துக்கொண்டு வீட்டுக்குட் சென்றார். காரியஸ்தர்கள் அவரைக் கண்டு வணங்கி அவருக்கு ஆசனம் கொடுத்து இருக்கச்செய்து உபசரித்தார்கள். வேதியர் அவர்களைப் பார்த்து, ‘உங்கள்

செட்டியார் எங்க லுநருக்கு வந்து எங்கள் கடவுளாகிய வில்வபுரீசுரரைக் குறித்துத் தவஞ்செய்து அவருடைய திருவருளால் இப்புத்திரனைப் பெற்றுச் சென்றவருஷம் திருக்கைலாசத்தை அடைந்தார். அப்பொழுது தன் மனைவியையும் மகளையும் என்னிடம் ஒப்புவித்து, அவர்களைப் பாதுகாக்கும்படிக்கும், அவர்களை யழைத்துக்கொண்டு இவ் ஷூர்க்கு வந்து உங்களிடஞ் சொல்லி அவருடைய சொத்தை இவர்களிடம் ஒப்புவிக்கும்படிச் செய்யுமாபடிக்கும், அவர் மைத்துனனுடைய பெண்ணை இப்பிள்ளைக்கு விவாகஞ் செய்விக்கும்படிக்கும் சொன்னார். அத்தருணத்தில் அவர் என்னிடம் கொடுத்த கடிதமும் இதோ இருக்கிறது பா நங்கள்' என்று ஒரு கடிதத்தை அவர்களிடம் கொடுத்தார். அதை அவர்கள் பார்த்துப் பார்த்து மிகுந்த சந்தோஷ மடைந்து, கிருதக்கியனுடைய சொத்துக்களை யெல்லாம் அவனுடைய மகனிடம் ஒப்புவித்துவிட்டு, முன்போல் தத்தம் வேலைகளைப் பார்த்துவந்தார்கள். பின்பு கிருதக்கியனுடைய பிள்ளைக்கு அவன் மைத்துனன் பெண்ணை அதிக வைபவத்துடன் மணஞ்செய்வித்து, ஏழுநாள்வரையில் கலியாணத்தை நடத்தி, எட்டாநாள் ஊர்வலஞ் செய்வித்து, ஒன்பதாநாள் மஞ்சள்நீர் விளையாட்டு நடத்தி, ஸ்நானத்துக்காக அவ்ஷுப் ஜனங்களுடன் நர்மதாநதிக்குச் சென்றார்கள். அங்கே ஜனங்களெல்லாம் குதுகலமாய் நீர்விளையாடல் செய்துகொண்டிருக்கும்பொழுது, வேதியராய்வந்த வில்வபுரீசுரர் இலிங்க ரூபமாய் மேற்கு முகமா யமர்ந்தருளினார். அதைக் கண்ட ஜனங்கள் ஆச்சரியப்பட்டுத் தேஜேமபமாய்த் தேவியாருடன் விளங்கிய சிவபிரானை வணங்கி ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். அப்பொழுது வில்வபுரீசுரர் அசரீரியாய்த் 'தெற்கே யிருக்கும் வில்வாரணியேசுராகிய நாம் இச்சிறுவன் நிமித்தம் இவ்விடத்தில் ஆவிர்ப்பவித்தோம். இது முதல் இந்த

கட்சி திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

கேசுத்திரத்துக்கு உத்தர வில்வாரணிய கேசுத்திரம் என்று பெயர் நண்டாகக் கடவது. வைகாசிமாத பௌர்ணிமையில் இந்நதியில் ஸ்நானஞ்செய்து இவ்விலங்கத்தைத் தரிசிப்பவர்கள் மகாகைலாச பதவியை அடைவார்கள்! என்று சொல்லியருளினார். அவ்வுரரசன் அவ்விடத்தில் ஓராலயங்கட்டுவித்து ஸ்வாமிக்கு உத்தரவில்வபுரீசுவர் என்று பெயரிட்டுப் பூஜைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையுஞ் செய்வித்தான்.

இந்தச் சரித்திரத்தைப் படிப்பவர்களும் கேட்பவர்களும் புத்திரபாக்கியம் முதலிய பேறுகளைப்பெற்று இறுதியில் கைலாச பதவியை அடைவார்கள்.

உரு-பூவது அத்தியாயம்.

கமலநாபன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

சூதமுநிவர் நைமிசாரணிய முனிவர்களைப் பார்த்து இதுவரையிற் பிரம் கூத்திரிய வைசிய வகுப்பினர் முத்தியடைந்த சரித்திரங்களைச் சொன்னோம். இனி நான்காவது வருணத்தாமாகிய சூத்திரர்கள் முத்தியடைந்த சரித்திரங்களைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள் என்று சொல்லத் தொடங்கினார்:—

சோழதேசத்திலே, திருவிடைமருதூர் என்னும திவ்ய கேசுத்திரத்துக்குச் சமீபத்திலுள்ள ஒரு கிராமத்திலே, கமலநாபன் என்றொரு வேளாளன் இருந்தான். அவன் தெய்வபக்தியும் நல்லொழுக்கமும் உள்ளவன். பிரதிதினமும் ஒரு பாசேசிக்காவது அன்னமிட்டுப் புசிக்கும் சியம் முள்ளவன். அவன் ஒருநாள் தன்பிள்ளைகளையும் சகோதரர்களையும் அழைத்து, 'நான் இதுவரைக்கும் சமசாரமாகிய

கமலநாபன் முத்தியடைந்த சரித்திரம் ௧௦௫

தொல்லூரில் அகப்பட்டு உழன்றது போதும். அநதப்பாரத்தை இனி நீங்கள் ஏற்றக் கொள்ளுங்கள். நான் நற்கதியடையும் பொருட்டு யாத்திரை செய்யப் போகின்றேன்' என்று சொல்லி, அன்னிடமவிட்டுப் புறப்பட்டுச் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை யடைந்தான். அங்குள்ள ஆலயத்தின் கதவுகள் சமணர்களால் அடைக்கப்பட்டிருப்பதைக் கண்டு, மனமவருத்தி சமணரானவன் வசிக்ரும ஸ்தானமாகிய காஞ்சிபுரத்துக்குச் சென்று, அவ்வரசனைக் கண்டு வணங்கி, 'ஐயா' எங்கள் கடவுளாகிய பரமசிவம் பஞ்சாகிருத்தியங்களையும் நம் தீர்த்தம் பொருட்டு ஆநக தாண்டவம் செய்தருளுகின்ற பூலோக கைலாசமாகிய சிதம்பராலயத்தின் நான்கு கோபுரவாசல்களும் சாததப்பட்டிருக்கின்றன. அநதப் பகவானைப் பூஜை செய்யும் தில்லை மூவாரிபவர்களுள் சிறையில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்களாம். அக்கடவுளைய நமஸ்கரித்துத் தரிசித்து நானும் எங்கள் நாட்டாரும் உய்யுமபடித் தாங்கள் தயவுசெய்து கோயிற்கதவைத் திறந்து தீக்ஷிதர்க்காயுர் விடுவிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். அதைக்கேட்டுச் சமணரானவன், 'உங்கள் ஸ்வாமி நடவருசெய்வதை நீ எனக்குக் காண்பிப்பாயாகில் நீ சொல்லிய வண்ணம் செய்கிறேன். அப்படி காண்பியாவிட்டால் உன்னை என்ன செய்கிறது?' என்று கேட்கக் கமலநாபன், 'இராசாவே! பரமசிவனுடைய நடவத்தைத் தங்களுக்கு நான் காண்பியாவிட்டால், என்னை உங்கள் கைவாளால் வெட்டிவிடுங்கள். நடவதரிசம தங்களுக்குக் கிடைத்தால் அப்பொழுது நடக்கவேண்டியதென்னே?' என்று கேட்க, 'அப்படித் தரிசம் எனக்குக் கிடைத்தால் நானும் என்னைச் சேர்ந்தவர்களும் சைவர்களாகிவிடுகிறோம்' என்று உறுதி சொல்லித் தன்னுடைய குருமார் முதலானவர்களுடனும் வேளாளனுடனும் புறப்பட்டுச் சிதம்பரக்ஷேத்திரத்தை அடைந்து, திருக்கோயிலின் கதவுகளைத் திறப்பித்து, உள்ளே

க௦௬ திருத்தருப்பூண்டி-மான்மியம்

சென்று, சபாபதியினுடைய சந்திதியை அடைந்தபொழுது சபாநாயகர், தம்முடைய ஆந்த தாண்டவத்தை சம்ணராஜனுக்கும் மற்றச் சமணருக்குங் காட்டியருள, அவர்களெல்லோரும் கூத்தாடத் தொடங்கினார்கள். கமலநாபனுக்கு மாத்திரம் நடந்தரிசநங் கிடையாமையால் அவன் மிகுந்த வருத்தமுற்றான். அப்பொழுது சபாநாதர் அசிரியாய், 'நீ வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்துக்குச் சென்றால், யுத்திக உனக்கு நம்முடைய நடந தரிசநங் கிடைக்கும்' என்று அருளிச் செய்தார். சம்ணராஜனும் அவனுடைய குருமார் முதலான வர்களும் சைவர்களாய் விட்டதி னத்திராக்கூட தரித்துக் கொண்டார்கள்.

சம்ணராஜன் சிறைவிருந்த தில்லமுலாயிவரை விடுவித்துச் சிற்சபேசருடைய பூஜையை அதிக சிறப்பாய் நடப்பித்து வந்தான்.

கமலநாபன் சபாநாதருடைய கட்டளைப்படி வில்வாரணியக்ஷேத்திரத்தையடைந்து, அங்குள்ள தீர்த்தங்கரில் முழுகிச் சிவலிங்கங்களைத் தரிசித்து, வில்வபுரிசாருடைய ஆலயத்திற் சென்று, அவரைப் பணிந்து துதித்துத் தீர்த்த விடங்கத் தியாகராஜரையுந் தரிசித்து வணங்கி, சந்திரகுடாமணி தாண்டவமூர்த்தியாகிய சபாநாதருடைய சந்திதியிற் சென்று வணங்கினான். அப்பொழுது நடராஜப் பெருமான் சிதம்பரத்திற் றிருவாய் மலர்ந்தருளியபடி அவனுக்குத் தம்முடைய தாண்டவ தரிசுத்தைத் தந்தருளினார். கமலநாபன் அந்தத் திவ்விய தரிசநத்தைப் பெற்றுப் போரந்தமுற்றுப் பரவசனாய் நின்றான். சிவபிரான் அவனுக்குத் கம்முடைய சாயுஜ்ய பதவியைத் தந்தருளினார்.

கருணாகரன் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

சோழதேசத்திலே, திரிசரபுரம் என்னும் திவ்விய ஷேத்திரத்திலே, கருணாகரன் என்முரு வேளாள னிருந் தான். அவனுக்கு அதிக செல்வமிருந்தும் புத்திரபாக்கிய மில்லாமையால் மனவருத்தமுற்றுத் தன் ஆஸ்திகளை யெல்லாம் தாயுமானேசுரருக்குத் தத்கஞ் செய்துவிட்டு, மனைவியுடன் புறப்பட்டு ஸ்தல யாத்திரை செய்துகொண்டு வரும்பொழுது, வில்வாரணிய ஷேத்திரத்தை அடைந்தான். அங்குள்ள நித்தங்கனாயு அலயங்கனாயுங் கண்டு களிப்புற்று, ‘இதுதான் நமக்கு வாசியோதகியமான இடம்’ என்று நிர்மானித்துப் பிரமநிர்த்தத்தின் வடகொடியிலே இருபுடும் ஒன்று செய்துகொண்டு, அதில் தங்கியிருந்து, அருகில் நந்தவனமொன் திற்படுத்தி, அதிற் பலவித புஷ்பச் செடி களை வைத்துத் தன் மனைவியுடன் புஷ்பங்களை எடுத்து மாலைகள் கட்டி வில்வாபுரீசுரருக்குக் கொடுத்து வந்தான். ஒருநாள் அவன் கொடுத்த மாலையை அர்ச்சகர் அம்பிகைக்குச் சாத்தும்பொழுது அதில் மயிர் சுற்றிக்கொண் டிருப்பதைக் கண்டு அதைக் கருணாகரனுக்கு அறிவிக்க, அவன் தன் மனைவியினால் அப்படி நேர்ந்திருக்கலாம் என்று நினைத்து, அவளைப் பார்த்து, ‘இனி நீ மாலை கட்டவேண்டாம். புஷ்பச் செடிகளுக்கு ஜலம் பாய்ச்சிக் கொண்டு வா’ என்று சொன்னான். அவள் ‘அம்பிகைக்குக் கட்டும் மாலை மாத்திரம் சரியாய்க் கட்ட உம்மால் ஆகாது. அதை மாத்திரம் நான் கட்டுகிறேன்’ என்று சொல்ல, கருணாகரன் அதற்கு இணங் காமையால், ‘உம்மிஷ்டப்படிச் செய்யும்’ என்று சொல்லி விட்டுப் புஷ்பச் செடிகளுக்கு ஜலம் பாய்ச்சும் வேலையைப்

க௦அ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பார்த்துவந்தான். கருணாகரன் மாலைகளை யெல்லாம்
தொடுத்து அவைகளைக் குடலையில் வைத்து எடுத்துக்
கொண்டு கோயிலுக்குப் போம்பொழுது, கூடவந்த அவன்
மனைவி குடலையைத் தன்னிடம் கொடுக்கும்படிக் கேட்க,
கருணாகரன் 'நீ அதைத் தொடக்கடாது' என்று
சொன்னான். அவள், 'நான் அதைத் தொடாவிட்டால்
அமமையார் நீ கட்டின புஷ்பத்தை யெற்றுக்கொள்ள
மாட்டார்' என்று சொல்ல, இருவரும் சச்சரவு செய்து
கொண்டு கோயிலுக்குச் சென்றார்கள். கருணாகரன் மாலைகளை
யெடுத்து அர்ச்சகர் கைபிற் கொடுக்க, அவர் அவைகளை
வில்வாடிக் கருங்கும, தீர்த்தவிடங்கருங்கும், நடராஜருக்கும
சாத்தித் தீர்த்தவல்லியம்மைக்குத் தொடுத்த மாலையை
யெடுத்துச் சாத்தும்பொழுது அதில் நாலேறது மபிர்கள்
சுற்றிகொண்டிருக்க கண்டு, கருணாகரனைப் பார்த்து,
'அய்யா' இது வரையில் நீ கொண்டுவரும் மாலைகளில் இரண்
டொரு மாரி இருக்கும். இன்று அதிகமாயிருப்பதால் இம்
மாலையை அம்பிகைக்குச் சாத்தக்கடாது' என்று சொல்லி
விட்டாள். கருணாகரன் அர்ச்சகரை நோக்கி, 'ஐயா! இன்று
கட்டினமாலைகள் நான் தனியேயிருந்து கட்டினவை. என்
மனைவியைக் கிட்டவரவொட்டாமல் அதிக சாக்கிரதையா
யிருந்து கட்டினேன். அப்படிக் கட்டின மாலைபில் மயி
ரிருப்பது என்னகாரணமோ அறிகிலேன்' என்று சொல்லி
மனவருத்தத்துடன் தன் வளவுககுச் சென்றான். மறு
தினத்தில தன் மனைவியை மாலைகட்டச்சொல்லி, அதை
அம்பிகைக்குச் சாத்தும்படிக் கொடுத்தான். அதில் யாதொரு
குற்றமு மில்லாதிருந்தது. அது முதல் அவள் மாலைகட்டுந்
தினங்களில் மாலையில் யாதொரு குற்றமு மில்லாமலும்,
கருணாகரன் கட்டுந் தினங்களில் எந்தக் குற்றமாவது
உண்டாகியும் இருந்தது. அதனால் கருணாகரன் பொறுமை

கருணாகரன் முத்தியடைந்த சரித்திரம் ௧௦௯.

கொண்டு ஒருநாள் அவள் மாலைகட்டும்பொழுது மனைவி லிருந்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். அவள் தன் அளவுக்குச் சரியாய்த் திட்டம்பார்த்து மாலைகட்டி, அதைத் தான் முதலில் தரித்துக்கொண்டு சரியாயிருக்கக் கண்டு, இஃது அம்பிகைக்குச் சரியாயிருக்கும் என்று எடுத்துக் குடலையில் வைத்தாள். இதைக் கண்ட கருணாகரன் அதிக கோபங்கொண்டு, 'இவள் தரித்தமாலையையா அம்பிக்கைக்குச் சாத்துவது? இது மகா பாதகம் அன்றோ?' என்று, தான் வேறொரு மாலையைக் கட்டி அதைக் கோயிலுக் கெடுத்துக் கொண்டுபோய் அம்பிகைக்குச் சாத்துமபடி அர்ச்சகரிடங் கொடுக்க, அவர் அதிற் கொத்துக் கொத்தாய் மயிரிருக்கக் கண்டு அருவருப் புற்று, அதைக் கீழே போட்டுவிட்டார். கருணாகரன் இஃதென்ன மாயம் என்று மயங்கிநின்றான். அவன் மனைவி தான் கொண்டுவந்த குடலையிலிருந்த மாலையை யெடுத்து அர்ச்சகரிடம் கொடுத்துச் சாத்துமபடிச் சொன்னாள். அவர் அதில யாதொரு குற்றமு மில்லாதிருக்கவே அதை அம்பிகைக்குச் சூட்டினார். அதைக்கண்டு கருணாகரன் மனவருத்தமும் தன் மனைவிமேற் கோபமுங் கொண்டு, அவளைப் பார்த்து, 'நீ சூட்டிக்கொண்ட மாலையை அம்பிகைக் குச் சூட்டினாயே! இது அதி பாதக மன்றா?' என்று அவளை வைத்தான். அப்பொழுது அம்பிகை அசரீரியாய், 'கருணாகரா! உன் மனைவி தனக்குத் திட்டம்பார்த்து மாலைகட்டி, அதைத் தான் முதலில் தரித்துச் சரியாயிருந்தாற் சந்தோஷப் பட்டு அதைக்கொண்டுவந்து எனக்கு அன்புடன் சூட்டக் கொடுப்பான். அவள் அன்புடன் செய்யும் செய்கை எனக்கு அதிக பிரீதியா யிருக்கிறது' என்று சொல்லக் கருணாகரன், 'தாயே! நான் கட்டிக்கொடுக்கும் மாலை உனக்குப் பிரியப் படவில்லையோ' என்றான். அம்பிகை 'அது எனக்குப் பொருந்தவில்லை' யென்று அருளிச்செய்ய, கருணாகரன்

அதிக மனவருத்தத்துடன் ஆலயத்தைவிட்டுச் சென்றான். அம்மிகை அவனை அழைத்து அவனுக்கு அருள்புரிந்து, 'நீயும் உன் மனைவியும் வாஸிபரூபமபெற்றுச் சுகமாக வாழ்ந்திருந்து, இறுதியில் நமமுடைய பதவியைச்சேருங்கள்' என்று அநுக்கிரகித்துவிட்டு மறைந்தருளினார். உடனே இருவரும் வாஸிபரூபமபெற்று நிற்க, அங்குள்ளவர்கள் கண்டு அதிசயித்து, அடிகையின் அருளைக் கொண்டாடினார்கள்.

பின்பு கருணாகரனும் அவன் மனைவியும் முன்போற் புஷ்பமாலையுடன் கொடுங்குத் தொண்டுசெய்துவருங்காலத்தில் எல்லவபுரிந்த நுடைய கருமையினால் அவர்களுக்கு ஒரு புத்திரன் பிறந்தான். அவனுக்கு ஞானாகரன் என்னும் பெயரிட்டு அவனை அதிக செல்வமாய் வளர்த்து வந்தார்கள். அக்காலத்தில் அவர்களுடைய பூமியிலிருந்து அதிக திரவிய மகப்பட, அதைக்கொண்டு வீடு கிலை முதலிய வாங்கி ஞானாகரனுக்கு எவாகமுடி, டெய்ளித்தார்கள் சிலகாலஞ் சென்றபின் ஞானாகரனாகும ஒருபுத்திரன் பிறந்தான். கருணாகரனும் அவன் மனைவியும் தங்கள் புத்திரபொத்திரர்க ளுடன் அநேககாலம் வாழ்ந்திருந்து, வில்வபுரிசுருடைய திருவருளாற் புஷ்பகவிமானத்திலேறி மகாகைலாசபதவியை யடைந்து அங்குப் பேரென்ப முற்றிருந்தார்கள்.

உரு-பூவது அந்தியாயம்.

வாய்வேகிமுத்திபெற்ற சரித்திரம்.

சோழசேகரத்திலே மாங்காடு (ஆதவரம்) என்றொரு ஷேத்திரமுண்டு. அதிலே வாய்வேகி பென்றொருவ னிருந்தான். அவன் கள்ளஜாதியிற் பிறந்தவன். திருடுவதே

வாய்வேகி முத்திபெற்ற சரித்திரம் ககக

அவனுக்குத் தொழிலாயி நந்தது. அவன் திருவிதங்குத் தகுந்த. இடங்களை விசாரித்ததில் வில்வபுரிசுரனுடைய ஆலயத்தில் அதிக ஆபரணங்கள் இருப்பதாகத் தெரிந்தது. அங்கே போய்த் திருவிதங்காகத் திருடர்களைப் பெருங் கூட்டமாகக் கூட்டிக்கொண்டு, புரட்டாசிமாதம் துர்க்காஷ்டமி யன்று புறப்பட்டுச் சென்றான். ஆலயத்தில் ஸ்வாமி தரிசுபர்த்தம ஆக ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். சென்ற திருடர்கள் கையிற் காவற்காரர்களைப் பிடித்துக் கட்டி விட்டு, அங்கிருந்த ஜனங்களுடைய புகை முதலியவைகளை யெல்லாம் பிடுங்கிக் கொண்டு கையிலிலிருந்த ஆபரணம் முதலியவற்றையும் எடுத்துக் கட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். செல்லுபொழுது வில்வபுரிசுரர் அராஜைப்போற்குதிரைமே லேறிக்கொண்டு அவர்கள் எதில் வந்தார். அவர்கள், 'இந்த இராசனை விட்டுவிட்டாற் பின்னிட்டு மக்குக கெடுதி யுண்டாகும்' என்று சொல்லி, அவரை வளைத்துக்கொண்டு, அவரிடம் இருந்த பொருள்களையும் பறித்துக்கொண்டு, அவரைக் கட்டிக்குதிரையின் மேல் வைத்துத் தங்குபுரக்குக் கொண்டிபோய், ஒரு மாமரத்தடியி லிறக்கிக் குதிரையையும் சரபத்திற் கட்டிவிட்டுத் தாங்கள் அபகரித்துக்கொண்டு வந்த பொருள்களையெல்லாம் பங்கிட்டு, அவரவர்களுக்கு வந்த பங்கை யெடுத்துக்கொண்டு சென்றார்கள். செல்லுபொழுது அவர்கள் கொண்டிபோன ஒவ்வொரு பொருளும் ஒவ்வொரு விஷ ஜனதுவாகி பழவிக் கிழ விழுந்தது, அவர்கள் கண்ணுக்குத் தெரியாமல் ஓடி ஒளித்துக்கொண்டது. திருடர்கள் இஃதென்ன மாயம் என்று திகிலடைந்து, சுற்றிப் பார்க்கும் பொழுது, ராஜனையுங் குதிரையையுங் காணாமல், ராஜனிருந்த இடத்தில் ஒரு சிவலிங்கத்தையும் குதிரை யிருந்த இடத்தில் நந்தியையும் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அங்கொரு ஆலயத்தைக் கட்டுவித்துத் தாங்கள் முன் திருடின பொருள்களையெல்லாம்

கக௨ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

அதற்காதார நிதியாக வைத்து, புறஜக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளையும் செய்தார்கள். அந்த ஸ்தலத்துக்குச் சூதபுரி என்று, ஸ்வாமிக்கு சூதபுரிசூர் என்றும் பெயருண்டாயின. லிங்க ரூபமா யமந்த வில்வபுரிசூர், திருடர்கள் வில்வாரணியத்தில் திருடின பொருள்களை யெல்லாம் அவைகளுக்குடையவர்களிடத்திற் சேர்ப்பித்துவிட்டார்.

வாய்வேகி சூதபுரிசூர் ிடத்தில் அதிக பக்தியுள்ளவனாய் அநேகரான் அவரை அன்புடன் பணிந்துவந்தான். இறுதியில் கடவுள் அவனுக்குப் பிரத்தியக்ஷமாக, ‘உனக்கு வேண்டிய வாங்களைக் கேள்’ என்ன, வாய்வேகி வணங்கி நின்று, ‘ஸ்வாமி! என் நிமித்தமாக ஏற்பட்ட இந்த லிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்கள், அவர்கள் செய்த திருட்டு முகலிய பாவங்களி லி டுந்து நீங்கி, சாயுஜ்ய பதவியை யடையவேண்டும்’ என்று கேட்டுக்கொண்டான். சூதபுரிசூர் அவ்வாறே அருளிச் செய்து, வாய்வேகிக்குத் தம்முடைய கைலாசத்தில் வாழும் படியான பெரும்பாக்கியத்தைத் தந்தருளினார்.

உகா-ஆவது அந்தியாயம்.

மலையமன்னனும் நத்தமன்னனும் முத்தியடைந்த சரித்திரம்.

பாண்டி நாட்டிலே, வைகைநதி நிரத்திலே, மலையமான் வம்சத்திலே பிறந்த மலையன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வனசார்களுக்கு மாஜனாய் மனைவிமக்களுடன் வாழ்நாளில், தேசசஞ்சாரஞ் செய்யக்கருதித் தன் மனைவிமக்களைத் தன்னுடன் வரும்படி அழைக்க, அவர்கள் காட்டில் வந்து பிழைக்க எங்கனால் ஆகாது; காட்டிலேயே இருக்கிறோம்;

மலையமன்ன நத்தமன்னர் சரித்திரம். ககக

நீங்கள் சென்று சீக்கிரம் திரும்பிவாருங்கள்' என்று சொன்னார்கள். மலையன் அன்னிடம் விட்டுப் புறப்பட்டுப் புலவர்களுட்குச் சென்று இறுதியில் வில்வாரணியம் வந்து சேர்ந்தான். அங்குள்ள தீர்த்தங்கடோரம் ஸ்ராவஸ்துசெய்து, வில்வபுரநகரத் தரிசித்து, அந்தக் க்ஷேத்திரத்திலேயே வசிக்கக் கருதி, அதற்கு வாயுமூலையில் ஒருவீடு கட்டிக் கொண்டு, அதிலிருந்து பிரதிநிதமம ஆலயத்திற்குச் சென்று, ஸ்வாமிகரிசயந் செய்துகொண்டு வந்தான். அப்படி இருக்குநளிற்பாண்டி தேவத்தில் நத்தமன்னர் வம்சத்திற் றதிக்கவனைய ஒருவன் தன் ஸ்ராவஸ்து புறப்பட்டுப் பல தேவங்களுக்குச் சென்று வழிப்பறிசெய்து பொருள் சம்பாதித்து வில்வாரணியம் வந்து சேர்ந்தான். அப்பொழுது அந்த ஸ்தலத்தில் ஆனி மாதத்தில் நடக்கும் இந்திரோத்ரவா நடந் திருக்கொண்டிருந்தபடியால் அங்கே அநேக ஜனங்கள் கூடியிருந்தார்கள். நத்தமன்னன் தான் திருந் துப் பொருள்களைப் புழுவிற்புனைத்துவிட்டு, மகா யோகமனைப்போல் ஜனங்கள் மத்தியில் திரிந்துகொண்டிருந்தான். நுஷ்பவாகனத்தன் று ஜனக்கூட்டம் அழிகரிக்க நத்தமன்னன் பல பெயர்களுடைய ஆபாணங்களைக் கவர்ந்து கொண்டிருந்தான். அசெய்கையை மலையமன்னன் கண்டு, நத்தமன்னனைப் பிடித்துக் கட்டிக் கொண்டுபோய் சிறைச் சாலையில் அடைத்துவிட்டான். நத்தமன்னன் மலையமன்னனைப் பலவாறு புகழ்ந்து, தன்னை விடுவிக்கும்படிக் கேட்டுக்கொள்ள, மலையமன்னன், 'ஓ இதுவரையில் திருடிச் சம்பாதித்த பொருள்களை யெல்லாம் வில்வாரணியருக்குக் கொடுத்துவிட வேண்டும். திருட்டுத் தொழிலையும் இனி விட்டுவிட வேண்டும். இப்படிச் செய்ய உனக்குச் சம்மதமானால் உன்னை விடுவிக்கிறேன்' என்று சொல்ல, நத்தமன்னன், 'அப்படியே செய்கிறேன்' என்று சொன்னான்.

ககசு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

உடனே மலையமன்னன் அவனைச் சிறையிலி ருந்து விடுவிக், அவன் போய்த் தான் திருடின பொருள்களை யெல்லாங் கொண்டுவந்து மலையமன்னன் வீட்டிற் கொட்டி னான். மலையமன்னன் அப் பொருள்களைக் கொண்டு வில்வாரணியத்துக்கு வடமேற்கு மூலையில் அறுபது வீடுகள் அடங்கிய ஒரு அக்கிரகாரத்தையும், தென்மேற்கு மூலையில் அநேக மாதிரியான மற்றொரு அக்கிரகாரத்தையும் ஏற்படுத்தி அவைகளுக்கு வடமான்காவல் என்றும் தென்மான்காவல் என்றும் பெயரிட்டு, ஒவ்வொரு வீட்டிலும் ஒவ்வொரு பிராமணரையும் குடுமபக்துடன் குடிவைத்து, அவர்களுடைய போஷணைக்காகப் பூமி முதலியவற்றையும் வாங்கிக் கொடுத்தான்.

சில காலஞ் சென்றபின் மலையமன்னனுக்கும் நத்த மன்னனுக்கும் திருட வேண்டு மென்கிற ஆசை மறுபடியும் உண்டாக, அவ்விருவரும் வில்வபுரிசுரருடைய ஆலயத் துக்குச் சென்று, தாங்கள் புவனகிரியென்னும் பட்டணத்தி லுள்ள அரசன் வீட்டில் திருடப்போவதாயும், திருடின பொருள்களைக் கொண்டு தம்மொ செய்பப் போகிறதாகவும், அந்தத் திருட்டுக்குச் சகாயம் செய்ய வேண்டுமென்றும் வில்வபுரிசுரைப் பிரார்த்தித்தார்கள். அப்பொழுது வில்வ புரிசுரர் அரசரிடாக, ‘நீங்கள் உங்களை வீட்டுக்குச் செல் லுங்கள். அங்கேவருது சொல்லுகிறோம்’ என்று அருளிச் செய்தார். அதைக்கேட்ட அவ்விருவரும் தங்கள் வீட்டுக்கு வர, வில்வபுரிசுரர் ஓடு வேதியரைப் போல் திண்ணையின் மீமல் உட்கார்த்துகொண்டு, ஜோசியம் பார்ப்பவரைப் போலச் சோழிகளைக் கொட்டி எண்ணிக்கொண்டிருந்தார். அவர்கள் இவரைக் கண்டு, ‘நாங்கள் உத்தேசித்த காரியம் இன்ன தென்று சொல்லவேண்டும்’ என்றார்கள். வேதிபர் ‘நீங்கள் ஒரு அரசன் பொருளைக் கொள்ளையிட நினைத்திருக்கிறீர்கள்.

மலையமன்ன நத்தமன்னர் சரித்திரம். ௧௧௫

அப்படிச் செய்வதினால் உங்களுக்குக் கெட்ட பெயர் வருவதுடன் உங்களை இவ்வுழிற் சேர்த்து வைத்திருக்கும் வில்வ புரீசரருக்கும் நிரந்தையான பெயர் காண்டாகும். இப்பொழுது நான் தரித்திருக்கும் வெஷ்டியைக் கூட வில்வ புரீசரருக்கு வேண்டிமென்று பிடுங்கிக் கொண்டாலும் கொள்வீர்கள்' என்று சொல்லிச் சோழி முதலியவற்றை எடுத்துக்கொண்டு புத்தொடங்கினார். அப்பொழுது நத்தமன்னன் அவரைத் துரத்திக்கொண்டு செல்ல, வெதியர் கோயிலுக்குட் புகுந்து மூலமீசுதத்தில் மறைந்தருளினார். நத்தமன்னன் அச்சமுற்றுத் திருமயிவந்து நடந்த சங்கதிகளை மலையமன்னனிடம் சொல்ல, அவன் 'சுவாமி நமக்கு உத்தரவு கொடுத்தவிட்டார்' என்று சொல்லி, நத்தமன்னனுடன் புறப்பாட்டுப் புவனகிரிக்குச் சென்றான். வில்வபுரீசரரும் அவர்களைப் போல் விவடர் தரித்து அவர்கள் அருகிற் சென்றார். மலையமன்னன் அவரைப் பார்த்து, 'அண்ணா! நீ யார்?' எங்கிருப்பது? எங்கே போகிறாய்?' என்று கேட்க, அவர் 'அப்பா! நானிருப்பது வில்வவனம். பொருள் சம்பாதிப்பதற்காக வெளியே போகிறேன்' என்று சொன்னார். மலையமன்னன் 'உன் பெயர் என்ன?' என்று கேட்க, விவடர் கூப்பங்கொண்டு வந்தவர், 'என் மனைவி மலையமன்னன் வமசத்திற் பிறந்தவள். நான் அக்கினி குலத்தில் அடியானினையே மூங்கிலடியில் உண்டானவன். மலையமன்னனுடைய மகளை மணம் புரிந்தது முதல் இவ்வேஷம் புண்டிருக்கிறேன்' என்று சொன்னார். மலையமன்னன் சந்தோஷப்பட்டு, 'மைத்துனா! நாங்கள் புவனகிரி அரசன் மாளிகையில் தங்குமா? போகிறோம். நீயும் எங்களுடன் வா. உனக்கு வேண்டிய பொருளுதவி செய்கிறோம்' என்று சொல்லி, அவரை அழைத்துக் கொண்டு சென்று, சிதம்பரத்தை அடைந்து, அங்கு சபா நாதரைத் தரிசித்துக்கொண்டு, புவனகிரியைச் சேர்ந்தான்.

ககக திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

ஆன்று பகல் முழுதும் அவ்வுரைச் சுற்றிப் பார்த்துக் கொண்டு நுந்து, இரவில் அரண்மனையிற் புழுந்து, விலையுயர்ந்த ஆபரணங்களைத் திருடிக்கொண்டு, விடிவதற்கு முன் கொள் ளிடற் தாண்டி, அப்பால் வழிநடந்து, வில்வாரணியம் வந்து சேர்ந்தார்கள். மலையமன்னன் கொண்டுவந்த பொருள்களைக் கொட்டிப் பங்கிட்டுத் தங்களுடன் வந்த வேடுவருக்கும் ஒரு பங்குக் கொடுத்தான். அவர், 'நானிதை எங்கே வைப்பேன்? உங்களிடத்திலேயே இருக்கட்டும. நான் போய் வருகிறேன்.' என்று சொல்ல, மலையமன்னன் 'நாங்கள் தருமம் செய்யப் போகிறோம். எங்கள் கையிலிருக்கும் பொருள் ஆய்விட்டால், உன் பங்குப் பொருளையும் எடுத்துச் சொலவு செய்து விடுவோம்' என்று சொன்னான். அதற்கு வேடுவராய் வந்தவர், 'அப்படியே செய்வது எனக்குச் சம்மததான்' என்று சொல்லிவிட்டுப் பிடியினர். மலையமன்னன் பின் தொடர்ந்து, அவர் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு, 'உனக்குப் பொருள் வேண்டியிராவிட்டாலும், நீ பொருள் கொண்டு வருவாய் என்று உன் மனைவியும் மககளும் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருப்பார்களே! உன் மனைவிக்கு இந்த மணியை யாவது கொண்டுபோய்க் கொடு' என்று ஒரு மணியைக் காட்ட, வேடுவர், 'என் மனைவியைக் கேட்டுச் சொல்லு கிறேன் வா' என்று, மலையமன்னனை அழைத்துக்கொண்டு, தீர்த்தவல்லி சாமிதிக்குட்செல்ல, மலையமன்னன், 'மைத்துனா! உன் மனைவி இந்தக் கோயிலுக்குள்ளேயா இருக்கிறாள்?' என்று கேட்டான். வேடுவர் 'இங்குத்தான் இருக்கிறாள். காண்பிக்கிறேன் வா' என்று அருகி லைழத்துக்கொண்டு போய்த் தேவியைப் பார்த்து, 'நாயகி! எனக்குக் கிடைத்த பொருள்களில் உனக்கு ஏதாவது வேண்டுமா?' என்று கேட்க, மலையமன்னன் 'மைத்துனா! உனக்கென்ன பைத்தியமா? ஜகந்மாதா வாகிய தீர்த்தவல்லியை மனைவி

மலையமன்ன நத்தமன்னர் சரித்திரம். ககள

யென் றழைக்கிறாயே!" என்று ஆச்சரியமாய்க் கேட்க, வேடுவர் : 'தேவியின் கையைப் பிடித்துக்கொண்டு, 'ஆபாணம் வேண்டுமா?' என்று கேட்டார். தேவியார் 'வேண்டும்' என்று சொன்னார். மலையமன்னன் வியப்புற்று நிற்க, அருகிலிருந்த வேடுவர் மறைந்தருளினார். மலையமன்னன் வில்வ புரிசுரமுடைய மாயா விநொதங்களை மெச்சிக் கொண்டு, நித்தவல்லி தேவியா நுகு வேண்டிய இரத்தினபாணங்கள் செய்வதற்கு ஒரு தட்டான வேண்டுகோள் என்று சந்திப்பை விட்டு வெளியேவா, கோபுரவாசலில் விழுதி நுத்திராகூர தரித்த தட்டன் ஒருவன் நின்றுகொண்டு, 'சுவாமிக்குத் திருவாபாணங்கள் செய்ய வேண்டி இருதால் நான் செய்து தருகிறேன்' என்று சொன்னான். மலையமன்னன் சந்தோஷப்பட்டு வீட்டுக்குச் சென்று, நடந்த சங்கதிகளை நத்தமன்னனுடன் சொல்லி, அங்கிருந்த தங்கம் இரத்தினங்கள் முதலிய வற்றை இரவ நங் கொண்டுவந்து தட்டாணிடை ரொட்டுத்து, வேண்டிய ஆபாணங்களைச் செய்வித்து, ஸ்வாமிக்கும் தேவியாருக்கும் மற்ற மூர்த்திகளுக்கும் சாத்திக் கண் குளிரக் கண்டு களிப்புற்றார்கள். அப்பொழுது வில்வபுரீசர் இடப வாகனமூடராய் அவர்களிருவருக்கும் காட்சி கொடுத்தருள, அவர்கள் தண்டாகாரமாய் விழுந்து மஸ்கித்து எழுந்து சின்று, பலவாறு ஸ்தோத்திரஞ் செய்தார்கள். மகாதேவர் 'உங்களுக்கு என்ன வரம் வேண்டும?' என்று கேட்க, அவர்கள் 'ஐக்கோ! எங்களுக்கும எங்கள் சரித்திரத்தைக் கேட்பவர்களுக்கும் எங்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட வடமான்காவல் தென்மான்காவல் இந்த இடங்களில் வசிக்கின்றவர்களுக்கும் சாயுஜ்ய பதவியைத் தந்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தார்கள். வில்வபுரீசர் அவ்வாறே அருளிச்செய்து தேஜோமயமாகிய இலிங்கத்தில் மறைந்தருளினார். மலையமன்னனும் நத்தமன்னனும் பரமசிவனுடைய கட்டளையினால்

ககஅ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வந்த புஷ்பகவிமானத்தி லேறிச் சென்று மகா கைலாசத்தை அடைந்தார்கள்.

உள-ஆவது அத்தியாயம்.

ஆலயக் கறுப்பன் சரித்திரம்.

வில்வராணிய கேசுத்திரத்திலே வன்னியகுலத்திற் பிறந்த கறுப்பன் என்பவன் ஒருவன் இருந்தான். அவன் வில்வபுரீசரருடைய ஆலயக் காவற்காரர்களில் ஒருவன். அக் கடவுளிடத்தில் மிகுந்த பக்தியுள்ளவன். தன் சொந்த காரியங்களிற் கவனம் வையாமல் ஸ்வாமி காரியத்தையே அதிக சிரத்தையாய்ப் பார்த்து வந்தான். இப்படி எழுபத் தெட்டு வருஷம் கடந்தன. ஒருநாள் இரவு அவன் கோயிலில் இரண்டாவது கோபுர வாசற்படியில் படுத்துக் கொண்டிருக்கும்பொழுது, பெருங்காற்றும் மழையும் அடிக்க, அதனால் அதிக துன்பப்பட்டான். பட்டும் அவ்விடத்தை விட்டுச் சென்றால் சுவாமியினுடைய பொருளுக்கு ஹானி போடும் என்று நினைத்து, அங்கிருந்தபடியே ‘வில்வபுரீசா! மழையினாலும் காற்றினாலும் தளர்ந்த என் தேகமானது துன்புறுகின்றது; என்றாலும் இக்கர்ம சரீரத்துக் காசைப் பட்டு உன் பணிவிடையை விடேன். எனக்குத் திவ்விய சரீரத்தைத் தந்து இவ்வாலயத்தை என்றும் காக்கும்படியான பெருவாழ்வைத் தந்தருள வேண்டும்’ என்று பிரார்த்தித்தான். அப்பொழுது வில்வபுரீசரர் மழையையும் காற்றையும் நிறுத்தி, நுஷ்பவாகனஞ்ஞாயக் கறுப்பன் முன் தோன்றி, ‘அன்பனே! நீ தேவசரீரமுடையவனாய் நம்முடைய கைலாசத்தில் வசிக்கக்கடவாய்’ என்று அருளிச்செய்ய, கறுப்பன், இருகண்களில் இருந்தும் ஆரந்த பாஷ்பம் சொரிய

ஆலயக் கறுப்பன் சரித்திரம். ககக

மனங்கசிந்துருகி தண்டாகாரமாய் விழுந்து பணிந்து, எழுந்து நின்று, 'என் ஐயனே? கைலாசபதனி எனக்கேதுக்கு? தேவரீர் இருக்கும் இடமே எனக்குக் கைலாசம். * தேவரீருடைய சேவையே எனக்கு சாயுஜ்ய பதனி. இத் தலமுள்ள வரையில் நான் எனக்கிஷ்டமான எந்நபங்கனோடு இத்தலக் காவற்காரனாய்த் தேவரீரைத் தரிசித்துக்கொண்டிருக்கும்படி வரத்தகுநா வேண்டும' என்று கேட்டுக்கொண்டான். வில்வபுரீசர் அவ்வாறே அநுக்கிரகம் செய்து, பின்னும், 'நீ மாங்கலிய தீர்த்தத்துக்கு வடகரையில் இருக்கும் வில்வ மரத்தடியில் வசித்துக்கொண்டிரு. எய்மைத் தரிசித்தவர்கள் உன்னையும் தரிசிக்கக்கடவர்கள். உன்னைக்காண சக்தியில்லாதவர்கள் அந்த வில்வமரத்தையாவது தரிசிக்கக்கடவர்கள். அவ்விடத்திற் கறுப்பன் மேடையென்று ஒரு மேடையெற்படுத்தி அதில் நீ வசித்துக்கொண்டு உனக்கிடம் பூஜைகளை ஏற்று, மேண்டிய வரங்களைக் கொடுக்கக்கடவாய். இது முதல் உனக்கு ஆலயக்கறுப்பன் என்று பெயருண்டாகக் கடவது' என்று அருளிச் செய்து மூலலிங்கத்தில் மறைந்தருளிஞர்.

அப்பொழுது கறுப்பனுக்குக் கடவுளுடைய அருளால் திவ்விய தேகம் உண்டாக, அவன் ஒருவர்கண்ணுக்குந் தோற்றதபடி மற்றக் காவற்காரர்களைக் கூப்பிட்டான். அவர்கள் ஓடிவரது கறுப்பனைக் காணாமல், 'அண்ணா! நீ எங்கே ஒளித்துக்கொண்டிருக்கிறாய்? உன் பேச்சு மாத்திரந்தானே கேட்கிறது' என்று சொல்ல, கறுப்பன், கடவுள் தனக்குத் தோன்றி அநுக்கிரகஞ் செய்ததை அவர்களுக்கு விவரமாயெடுத்துச் சொல்லித் தான் வசிப்பதற்கு மாங்கலிய தீர்த்தத் தின் வடகரையில் மேடையொன்று கட்டிம்படிச் சொன்னான். இந்தச் சங்கதிகளை யெல்லாம் ஊர் ஜனங்கள் கேள்விப்பட்டி, கறுப்பன் பிசாசாய்ப் போய்விட்டான் என்று கும்பல்கூடிப்

கஉ௦ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

போகிக்கொண்டார்கள். அப்பொழுது கறுப்பன் தன், சுய சரீரத்தை அவர்களுக்குக் காண்பித்து, 'நான் பிசாசாய்ப் போகவில்லை. தெய்வமாய் இருக்கிறேன். வெண்டிய ரூபங்களை எடுப்பேன்' என்று சொல்லிப் பத்துவிதமான ரூபங்களை அவர்கள் முன் எடுத்துக் காட்டினான். ஊர் ஜனங்கள் அவனைப் பார்த்து, 'நீ பராசிவனுடைய அருள்பெற்றது உண்மையாயின் இரீகா இருக்கும் ஊமைப்பிள்ளையைப் பிபசுமடிசு செய்' என்றார்கள். கறுப்பன் அவ்வுடையைப் பார்த்து, 'நீ பிபசு' என்று சொல்ல, அவன் 'வில்வபுரிசா' என்று பாடத் தொடங்கினான். அந்தா சமயத்தில் வில்வ புரிசா அசரீரியாய் ஆகாசத்திலிருந்து, 'மகாஜனங்களை! யாவராயினும் பாடுவார்களானால் முதலிற் கறுப்பனைப்பாடிப் பின்பு என்னைப் பாடவேண்டும்' என்று சொல்லிய நான், அவ் ஊமைப்பிள்ளை, கறுப்பன் பீரில் முதலில் பத்து சுலோகம் பாடிப் பின்பு வில்வ புரிசாருக்கும், தீர்த்தவல்லியமமைக்கும், தீர்த்தவிடங்க தியாகராஜருக்கும், சந்திரசூடாமணி தாண்ட வாமபுரியும் நடராஜருக்கும், தனித் தனிப் பத்து சுலோகமும் தன் அங்கிதம் வைத்த ஒரு சுலோகமும் ஆக மூலப்பத்தொரு சுலோகங்கள் பாடி அரங்கேற்றினான். அதைக்கண்டு அங்கிருந்தவர்க ளெல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டு, எவ்வமரத்தடியில் மேடையொன்று கட்டி, அதன்மேற் பீடமிட்டு, அதிற் கறுப்பனை இருக்கச் செய்து, அவனுக்குச் சோடசோப சாரங்களுடன் பூஜை வைத்தியங்கள் செய்துவந்தார்கள்.

வசுமதி முத்திபெற்ற சரித்திரம்.

நைமிசாபணிய முநிவர்கள் சூதமுதிவரைப் பார்த்து, 'ஸ்வாமி' சூததிராகளில் முததியடைந்தவர்களுடைய சரித்திரங்களைச் சொன்னார். நூரி, ஸ்திரிளில் யாபாகிலும் முத்தியடைந்த தண்டாயின் அவர்களுடைய சரித்திரத்தையும் சொல்லிய நா உவனாநி' என்னச சூதமுதிவர் தொல்லுவா ராயினர். —

தண்டாபணிய பிரதேசமாகிய நெஷ்ணுகதி தீரத்திலே புள்ள கமால்புரம் என்றும ஊரிலே கமலதாச என்னொரு தடாசமுண்டு. அகன் கையிலே பிரமசாரியாகிய வித்வ ஜிம்மமுநீ என்பவா வெகுநாலமாய் ஆ நாலையான் தவம் புரிந்துகொண் டுநதார். ஸநநா கவுஸ்திமதி என்னும் மஹாமுதிவா அவரிடம் வர, விகதவஜிமார் அவருந்ரு உபசாரங்களைச் செய்து, 'அடியேனிடத்தில் வந்தகாரியம் ஏதோ?' என்று கேட்க, அவர் 'பாமசிவனுடைய கிருபையால் எனக்கொரு புத்திரி பிறந்தாள். அவளுக்கு வசுமதி என்று பெயர். அதிக ஆபவதியாயும் சகல பற்குணங்களும் பொருந்தினவளாயும் கல்வியறிசிறந்தவளாயும் இருக்கின்றாள். அவளுக்கு இப்பொழுது எட்டி வய தாகிறது. அவளை உமக்குக் கன்னிகாதானம் செய்து கொடுக்க விரும்புகிறேன்' என்று சொன்னார். வித்வஜிமம், 'ஐயா! நான் இவ்வுலக வாழ்க்கையில் வெறுப்புற்று, என் மாதா பிதாக்களையுந் துறந்து, அநுதவம் புரிந்துகொண் டிருக்கின்றேன். என்னைத் துக்கசாகரமாகிய சமசார வாழ்க்கையிற் புகச்செய்வது உமக்குத் தருமமா? நான் அதற்கு இசையேன்' என்று சொன்னார். அதற்குக் கவுஸ்திமதி, 'ஐயா! உம்முடைய

கஉஉ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பிதாவாகிய மரீச மஹாமுரிவரும், பாட்டனாகிய பாரத் துவாஜ மஹாமுரிவரும், விவாகம்செய்து கொள்ள வில்லையா? நீர் மாட்டேன் என்றுசொல்வது முறைமையா? ஆச்சிரமங் களிற் கிருகஸ்தாச்சிரமம் பெரிதன்றா? என்னை யாரென்று நினைத்தீர்? நான் சதாநந்த மஹாமுரிவருடைய குமாரனும கௌதம மகா முரிவ ருடைய பேரனு மன்றோ? சந்ததி வித்திக்காக விவாகம் அவசியம் செய்து கொள்ள வேண்டும். மஹாமுரிவர்க ளெல்லாம் மனைவிகளோடு வாழ்க்கை ருக்களை! நீரும் மணம் செய்துகொண்டு புத்திரனைப் பெற்றுப் பின்பு மனைவியுடன் தவம்செய்யலாம்' என்று சொன்னார். அதைக் கேட்டு, வித்வஜிம்மர், 'மகாமுரிவர்களாகிய நாரதர், வாமதேவர், காத்தியாயனர், கபிலர், கண்ணுவர், சுகர், மார்க்கண்டேயர், துவாசர் முதலானவர்கள் விவாக மல்லாமல் இருக்கவில்லையா? அவர்க ளப்படி யிருத்தற்குக் காரணம் தெரிவித்தால், உமது குமாரத்தியை மணம்புரிவன்' என்று சொல்ல, கவுஸ்திமதி ஸ்நஹ் தோன்றாதவராய், 'நான் நாளையதினம் வந்து உமக்கு மறுமொழி சொல்லு கிறேன்' என்று விடை பெற்றார்களென்று, விஷ்ணுலோகம் சென்று அம்மகாபுர்த்தியை ஸ்தோத்திரஞ் செய்ப, அவர் பிரசந்மாயினார். வித்வஜிம்மர் வணங்கி நின்று, 'ஸ்வாமீ! நாரதர் முதலிய பதினாறு முரிவர்களுக்கு விவாகம் இல்லாத காரணம் தெரிவித்த நுனவேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, விஷ்ணுமூர்த்தி, 'முரிவரே! பிரமாவானவர் லக்ஷ்மி னுடைய கலைகளின் சாரங்களைக் கிரஹித்துப் பெண்களாக்கி அம் முரிவர்களுக்குக் கொடுக்க யத்தனப்பட்டார். லக்ஷ்மி அதற்கு உடன்படாமல் நம்முடன் தெரிவிக்க, நாம் பிரமதேவருடன் மேற்கண்ட விதமாய்ப் பெண்களைச் சிருஷ்டிக்க வேண்டாம் என்றும் அம் முரிவர்களுக்கு பிரமஞானத்தை உபதேசஞ்செய்து பிரமசாரிகளாகவே

வசுமதி முத்திபெற்ற சரித்திரம். க2௩

இருக்கச் செய்யும்படிக்கும் சொன்னோம். பிரமதேவர் அவ்வாறே செய்தனர். இந்தச் சங்கதிகளை வித்துவஜிம்மரிடம் சென்று தெரிவித்தால் அவர் உம்முடைய பெண்ணை மணம் புரிய உடன்படுவார்' என் றருளிச்செய்தார். கொஸ்திமதி வித் துவஜிம்மரிடம் சென்று விஷ்ணுபூர்த்தி தமக்கு அருளிய காரணத்தைத் தெரிவிக்க அவரும் மணக்குக்கு உடன் பட்டார். கொஸ்திமதி அவரைத் தம்முடைய ஆசிரமத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டுபோய்த் தம்முடைய புத்திரியாகிய வசுமதியை அவருக்கு சாஸ்திரவிதிப்படி கன் றிகாதானம் செய் து கொடுத்துப் பெண்ணுக்கு யுத்தவாயது வாயும் வரையில் அவர்களைத் தமது ஆசிரமத்தில் வைத்துக்கொண்டிருந்து, பின்பு பெண்ணுக்கு வேண்டிய ஸ்திரீதனங்களைக் கொடுத்து அவளைப் புருஷனுடன் அவருடைய ஆசிரமத்தில் கொண்டு போய் விட்டு, வித்துவஜிம்மரைப் பூர்த்தி, 'மூவிவோ! உமக்கு நான் சொல்லத்தக்கது ஒன்றுமில்லை. ஆகிலும் புத்திரிவாஞ்சையால் சொல்லுகிறதை அங்கிரிகரீவென்று. இவள் மகா குணவதி. உம்முடைய நிழல் உம்மைப் பிரியாம லிருப்பதுபோல இவளுடைய உம்மைப் பிரியாமல் உமது ஆசிரமத்தி லிருந்துகொண்டு, உமக்கு எந்நிபேசாமல் உம்முடைய மனத்துக்கு ஒத்தவளாய் வாழ்ந்திருப்பாள். அவள் அதிக வாலிபமுள்ளவள். ஆதலால் அவளுக்குத் தக்க சீவலையிட்டு அவளைப் பாதுகாக்கவேண்டும்' என்று சொல்லிப் பின்பு தம்முடைய மகளைப் பார்த்து, 'அம்மா வசுமதி! நீ இதுவரையில் எதுசெய்த போதிலும் அதை விளையாட்டாகவே நானும் உன் தாயும் எண்ணிவந்தோம். இனி நீ அவ்விதம் இராமல், உன் புருஷனுடைய மனத்துக் கிசைத்து, அவர் இட்ட வேலையைச் செய்து, அவர் மனம் களிக்குமபடிச் செய்வதே உனக்குப் பதிவிரதா தர்மம் ஆகும். உன் பதியையே உன்னுடைய மாதா பிதா குரு தெய்வமாகப்

கஉச திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பாவித்து நடக்க வேண்டும்' என்று புத்திமதிகளைச் சொல்லி, மனைவியுடன் தம தாகிரமத்துக்குத் திரும்பிவிட்டார். பின்பு வித்துவஜிம்மரும் வசுமதியும் மனமொத்து கிருகஸ்தாச்சிரம தர்மங்களைச் செய்துகொண்டு ௩௧மாய் வாழ்ந்திருந்தார்கள். அக்காலத்திற் கண்ணுவ மகாமுனிவர் ஸ்தலயாத்திரை செய்து வில்வாரணியத்தைத் தரிசித்துக்கொண்டு, தம்முடைய ஆசிரமத்துக்குத் திரும்புகையில் வழியில் வித்துவஜிம்ம முனிவருடைய ஆசிரமத்துக்கு வந்தார். வித்துவஜிம்மரும் அவருடைய மனைவியும் கண்ணுவமகாமுனியை உபசரித்து அமுது ரொய்வித்தார்கள். பின்பு வித்துவஜிம்மர் கண்ணுவ முனியைப் பார்த்து 'மரிசிரேஷ்டரே! தாங்கள் தவத்தை விட்டு யாத்திரையாகச் சென்றது யாது காரணம்?' என்று கேட்கக் கண்ணுவர் சொல்லுகிறார்:—

'வித்துவஜிம்மரே! வந்தத் தவஞ்செய்வதும் பாமசிவ னுடைய தரிசுகம் பெறும் பொருட்டே யன்றோ? அபாமகா ரிதவர் தெற்கே சோழ நாட்டிலே ஆதி வில்வாரணியக்ஷேத் திரத்திலே அதிக வைபவத்துடன் வீற்றிருந்து தமமைத் தரிசிக்கும் அடியார்களுக்கு அநுக்கிரகஞ் செய்கின்றார். அந்தக்ஷேத்திரமே யன்றி இன்னும் நூற்றேழு வில்வாரணியங் களிலும் எழுந்தருளி யிருக்கின்றார். அந்த நூற்றேழுக்ஷேத்திரங்களில் சோழ நாட்டில் ௩௧-ம், பாண்டி நாட்டில் ௬-ம், சோநாட்டில் ௬-ம், மலை நாட்டில் ௧௬-ம், கொங்கு நாட்டில் ௨-ம், நாளிகாரணியத்தில் ௩-ம், கிருஷ்ணநதி தீரத்தில் ௪-ம், நருமதாநதி தீரத்தில் ௨-ம், கங்காநதி தீரத்தில் ௪-ம், சாஸ்வதிநதி தீரத்தில் ௫-ம், யமுநாநதி தீரத்தில் ௨-ம், பிரமபுத்திரநதி தீரத்தில் ௨-ம், சூதுநதி தீரத்தில் ௪-ம், துங்கபத்திரநதி தீரத்தில் ௧-ம், கோதாவரிநதி தீரத்தில் ௨-ம், சோணபத்திரநதி தீரத்தில் ௧-ம், கொச்சியில் ௨-ம், குடகில் ௧-ம்; கன்னடத்தில், ௨-ம், விர்தியபர்வதத்தில்

வசுமதி முத்திபெற்ற சரித்திரம். கஉரு

ச-ம். வசுமதிராணியத்தில் ௨-ம், பதிகாசிரமத்தில் ௧-ம், உள்ளன. இந்த நூற்றொழு வில்வாரணியக் கோத்திரங்களும் ஆதி வில்வாரணியக் கோத்திரத்துக்குச் சாலைகளாயுள்ளன. ஆதிவில்வாரணிய முடைய ஆயிரம் லீலைகள் மகிமையுடைய கிரியில் வரையப்பட்டிருக்கின்றன. நான் ஆக ஆதி வில்வாரணியக் கோத்திரத் திருமுடிச் சென்று வில்வாரணியத்தைத் தரிசித்து வருகிறேன் என்று சொல்லித் தம முடைய அசிரமத்துக் கெழுந்தருளினார்.

பின்னர் விதவாஜிமாமுத் தம முடைய ஷோகிய வேத சாரமையடைந்து மீளும்படி சொல்லிச் சொல்லி வராமலாருவிச் சொன்ன ஆயிரம் லீலைகளையும் பார்த்து எழுந்திருக்கொண்டு வருமாறு சொன்னார். வேதசாரம் அப்படியே சென்று லீலைகளையெல்லாம் படித்துக்கொண்டு எழுந்திருக்கொண்டு வருதார். அவைகளை விதவாஜிமாமுத் ஏனைய முனிவர்களும் ஸ்ரீவருஷ காலம் வாசித்து, அவைகளின் மனநிலையை யுணர்ந்து, தாங்களும் வில்வாரணியக் கோத்திரம் போகா கருதினார்கள். அப்பொழுது மகாசிவராத்திரியும் சமீபித்தது. விதவாஜிமாமுத் தம முடைய ஷோகிய பரிவாரங்களுடன் வில்வாரணியக் கோத்திரத்துக்குப் போகப் பிரயாணமாகித் தம முடைய மனைவியைப் பார்த்து, 'கற்றிற் சிறந்தவனே! நான் போய் வருகிறவரையில் ஆதிதிபுஜை முதலிய வற்றைக் குறைவில்லாமல் நடத்திக் கொண்டு ஜாகக்கிரதையாயிரு' என்று சொல்லிவிட்டு வில்வாரணியக் கோத்திரம் சென்றார். வசுமதி தன் பதியினுடைய கட்டளையை மறுக்க அஞ்சி, ஆசிரமத்திலேயே இருந்து கொண்டு, 'வில்வாரணிய! உம் முடைய சரித்திரங்களைக் கேட்கும் புண்ணியத்தைப் பெற்ற நான் உம்மைத் தரிசிக்கும் படியான பாககியத்தைப் பெற்றிலேனே! என் பதியானவர் என்னையும் தமமுடன் வரும்படி அழைக்க மனமில்லாமற் போயினரே! ஆகிலும் அவருக்கு மார்க்கத்தில் யாதொரு

கட்சி திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

இடையூறு மின்றி க்ஷேமமாய்ப் போய் வரும்படி அதுக் கிரகிக்க வேண்டும்' என்று வேண்டிக்கொண்டு, அதிதிபூஜை முதலியவற்றைக் குறைவற நடத்தித் தன் புருஷனுடைய வரவை எதிர்பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

அப்படி இருக்கும்பொழுது மகா சிவராத்திரி வந்தது. வசுமதி ஸ்நானஞ்செய்து நித்திய கர்மாதஷ்டானங்களை முடித்துக்கொண்டு, ஆற்று மணலைக் கொண்டுவந்து இலிங்க சூபமாகச் செய்து, மேற்கு முகமாக வைத்துத் தான் திழ்ச்சு முகமாக இருந்துகொண்டு, வில்வபுரிசுரரைத் தியானித்து, வில்வபத்திரங்களால் அருச்சனை செய்து, ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, 'இந்த விந்நரூபத்தில் ஆவிர்ப்பவிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தாள்.

அப்பொழுது 'வில்வபுரிசுரர் இளம்பிராயமுள்ள ஓர் அத்தியைப்போல் வேடந்தரித்து, வசுமதியின் ஆசிரமத்துக்கு எதிரில் வந்து நின்று, 'பவதி பிக்ஷாந் தேஹி' என்று உரக்கக் கூவினார். வசுமதி பூஜையை விட்டு உடனே வெளியில் வந்து அத்தியை உன்னை அழைத்துப் போய் அவருக்கு சந்தோஷ முண்டாகும்படி அமுது செய்வித்தாள். பின்பு பிரமசாரியாய் வந்த ஸ்வேயர் அவளைப் பார்த்து, 'அம்மா! நீ தனியே யிருக்கிறாயா! உன்பார்த்தா எங்கே?' என்று கேட்ட, அவர் 'வில்வாரணியேசுரனுடைய தரிசுநாத்தம் தெற்கே போயிருக்கிறது. உமக்கு எந்த பதார்த்தத்தின்மேல் விருப்பமோ அதைத் தெரிவித்தால் செய்துதருகிறேன்' என்றுசொன்னான். வேதியர், 'ஸ்திரிகளுடைய அதரத்தில் அமுதம் இருப்பதாக நான் புத்தகங்களிற் படித்திருக்கிறேன். ஆனால் நான் பிரம சாரியானதால் அதை அனுபவித்ததில்லை. நீ சர்வலக்ஷண முள்ள பத்மினி யாதலால் உன் அதரத்திலிருக்கும் அமுதத்தை யெனக்குக் கொடுத்தால் நான் சந்தோஷமடைவேன்' என்று

வசுமதி முத்திபெற்ற சரித்திரம் ௧௨௭

சொன்னார். வசுமதி 'இதோ தருகிறேன்', என்று சொல்லி, அதரத்தை யரியும்படி கத்தியை யெடுக்க, வேதியர் 'அறுத்துக் கொடுப்பதாயிருந்தால் அது எனக்கு வேண்டாம்' என்று சொன்னார். 'அப்படியானால் உமாகு வேண்டிய அங்கத்தைக் கேளும தருகிறேன்' என்று வசுமதி சொல்ல, வேதியர், 'உனது குடலைப்பிடுங்கித் தா' என்று கேட்டார். வசுமதி தனது குடலைப்பிடுங்க யத்களிக்கையில், இருந்த வேதியர் மறைந்தருளினார். வசுமதி ஆசாரியர் 'நி, 'ஸ்வாமீ!' என்னை இப்படியும் சொந்தகரவென்றோ' என்று சொல்லித் தான் புலித்த மணல் இலிங்கத்தினிடம் சென்று பார்சக, அது தேஹோநுபமான நிவ்ளியலிங்கமாய்த் தெற்கு முகமாய்ப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருந்தது. வசுமதி வியாபிற்று, அங்கடயுளே ஸ்தோத்திரம் செய்து, 'அடியேனுக்குக் காட்சித்தருள வேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். அவன் வேண்டுகோளின் படி, வில்வபுரிசுரர் விஷயவாகனநுபமாய் அவன் முன்தோன்றி, 'உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக்கேள்' என்று சொல்ல, வசுமதி, 'ஸ்வாமீ! அடியேன் கிமித்தம் தேவரீர் இந்தக் கிருஷ்ண நதியின் வடகரையில் இலிங்க துபமாய் அமர்ந்தபடியால், இந்த ஸ்தலமானது இதுமுதல் சுமதி வில்வாரணியக்ஷேத்திரம் என்று பெயர் பெறவேண்டும். ஆதி வில்வாரணியக்ஷேத்திரம் எப்படி இருக்கின்றதோ அப்படியே இந்தக்ஷேத்திரமும் விளங்கிக்கொண்டிருக்கவேண்டும். இந்த நதியில் மகாசிவ ராத்திரியன்று ஸ்நானம்செய்து, இந்த இலிங்கத்தைத் தரிசித்தவர்களுக்குத் தேவரீர் பிரத்தியக்ஷமாகி வேண்டிய வரங்களைத் தந்தருளல் வேண்டும்' என்று பிரார்த்திக்க, வில்வபுரிசுரர் அவன் கேட்ட வரங்களைத்தருது, 'ஓ உன் பர்த்தாவுடன் அநேக நாள் வாழ்கது, இறுதியில் இருவரும் கம்முடைய சாயுஜ்யபதவியை அடையுங்கள்' என்று அருக்கிரகஞ்செய்து மறைந்தனர்.

கஉஅ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

வாமதி தனக்காக உண்டான சிவலிங்கப் பெருமானுக்கு இராத் திரி நான்கு ஜாமங்களிலும் விதிப்படி பூஜைசெய்து, நான்கு நான் உதயத்திற்கிராமண சந்தர்ப்பனை செய்க்கருகி, அதற்கு வேண்டிய பிராமணர்கள் அங்கு வரவேண்டுமென்று வில்வ புரிசுரரைப் பிரார்த்தித்தான். அவளுடைய பிரார்த்தனைக் கிரங்கி வில்வபுரிசுரர் தமமுடைய பரிவரங்களுடன் பிராமணர்களைப்போல் வந்து புசித்துப் சென்றனர். இவ்விதமாக எட்டுத்தினம் அதிகதிபூஜை நடந்தது. ஒன்பதா நான் வித்துவஜிமம் அதிகவில்வாரணியக்ஷேத்திரத்திரத்தி லிருந்து திருபுரிவரு தமமுடைய ஆசிரமம் தெரியாமல் மயங்கி, வாமதி எதிரொன்று அவரை வணங்கி, உபசரித்து ஆசிமக்குக்குள் அழைத்துப்போனாள். வித்துவஜிமம். 'நாயக! நான் இங்கிருந்து போகும்பொழுது நமமுடைய பர்ணசாலை ஒன்று மாத் திராதானே இருந்தது' இப்பொழுது அந்த ஆதி வில்வாரணியக்ஷேத்திரம்போலக் கோயிலுமமாட மானிகைகளும் விளங்குகின்றன வே? இஃதென்ன ஆசரியம்?' என்று கேட்க, வாமதி நடந்த சங்கதிகளையெல்லாம் விவர மாய் எடுத்துச்சொன்னாள். வித்துவஜிமம் அதிக நந்தோஷ மும் சியப்புமுற்று, மனைவியுடன் ஆலயத்துப்ட்சென்று, வில்வபுரிசுரரை வணங்கி, அவளுடைய அடியின் தன்மையை சியந்து, ஸ்ரீதரத்திரம்செய்தார். அப்பொழுது கடவுள் அசரீரியாய், 'இந்தக்ஷேத்திரம் உன் மனைவிக்காக ஏற்பட்டது. நீ அவளுடன் அதிகவில்வாரணியக்ஷேத்திரம் சென்று, அங்குள்ள பிரமதித்தத்தின் மேற்கரையில், ருத்திரபாசுபதம் என்னும் யக்கியத்தை ஆயிரவருஷகாலம் செய்வையேயாகில், நாம் உனக்குப் பிரத்தியக்ஷமாகி நிக்யத்துவத்தைத் தருவோம்' என்று அருளிச்செய்ய, வித்துவஜிமம் அப்பணியைச் சிர மேற்கொண்டு மனைவியுடன் வில்வாரணியக்ஷேத்திரம் வந்து செந்தார்.

சண்டாளர் ஐவர் முத்திபெற்ற சரித்திரம் ௧௨௬

கேருஷ்ணநதிரத்திலிருந்த அரசன் அங்கு நிகழ்ந்த
வைபவங்களைக்கேட்டு ஆச்சரியமடைந்து அக் கடவுளுடைய
பூஜைக்கு வேண்டிய ஏற்பாடுகளைச் செய்து, அந்த ஸ்தலத்
தைத் தன்னுடைய ராஜதானியாக ஏற்படுத்தி அதற்கு சுமதி
நகரம் என்று பெயரிட்டு அங்கே வாழ்ந்திருந்தான்.

வில்வாரணியஞ் சென்ற வித்துவஜிமமர் பிரபலித்தத்தின்
மேல்களையில் எக்கியமண்டபம் ஒன்று ஏற்படுத்தி,
அதில் ஆயிரவருஷகாலம் ருத்திரபாசபத எக்கியத்தைச்
செப்தார். அப்பொழுது வில்வாரணியர் ருஷபவாகுருடராய்ப்
பிரத்தியக்ஷமாக நிகழ்வதாகிய முத்தியை அவருக்கும்
அவருடைய மனைவி வசுமதிக்கும் அளித்தருவினார்.

௨௬ - சூவது அத்தியாயம்.

சண்டாளர் ஐவர் முத்திபெற்ற சரித்திரம்.

சூதமுதிவர் நைமிசாரணிய முதிவர்களைப் பார்த்துச்
சண்டாளர்கள் வில்வாரணியத்துக்கு வந்து சூழித்து முத்தி
யடைந்த சரித்திரத்தைச் சொல்லுகிறோம் கேளுங்கள்
என்று சொல்லத்தொடங்கினார் :-

குபேரனுடைய பட்டணமாகிய அனகாபுரியிலே உள்ள
பக்ஷங்களில் சுகேதன், மாலினி, விஜயம்பன், சத்தியகீர்த்தி,
விமலன் என்னும் ஐவர் சாயுஜ்ய முத்தி வேண்டி நெடுங்காலம்
அருந்தவம் புரிந்து, தமக்கு வரங்கொடுக்கப் பரமசிவன்
தோன்றியபொழுது அபசாரப் பண்ணினமையால், ஒரு
ஜன்மம் சண்டாளர்களாகப் பிறந்தபின் சாயுஜ்யபதவி
பெறமாறு அருளப்பெற்றனர். அப்பால் அவ் வைவரும்
பூமியில்வந்து, முறையே திருவாரூர், சம்பகாரணியம்,

கந 0 திருத்தருப்பூண்டி- மான்மியம்

மாபூரம், திருவையாறு, திருவானைக்கா என்னும் பதினாறு சாடாள குலத்திற் பிறந்தார்கள்.

கடிகைதன் என்பவன் திருவானூரில் புலையேரியிற் பிறந்து குஞ்சரன் என்னும் பெயர் பெற்று வந்தான். அவன் பிராமணரிடத்திற் பண்ணை வேலை செய்யும் சன்குலத் தெய்விகை செய்ய இஷ்டமில்லா திருந்தான். ஆனால் கலையி லெழுந்த மனவெட்டி, கத்தி முதலிய கருவிகளுடன் சென்று, ஜனங்களை செல்லும் மாபுகங்களைத் திருத்துதல், அங்குள்ள முட்டைகளை எடுத்துத், குளங்களிலுள்ள சேற்றை வாருதல் முதலிய தொழில்களைச் செய்து, விவாகு வைத்தபின்பு வீட்டுக்குத் திரும்புவான். பெற்றோர்கள் கெட்டால் வேலைக்குப் போயிருந்ததாகவும், தன் ஆனாடை யின்னுப் கலிப்பனங் கொடுக்கவில்லை யென்றும சொல்லுவான். இப்படி நிகழுகளில் ஒருநாள் அவன் பிதா ‘இவனிடத்தில் வேலைவாங்குகொண்டு உல கொடா திருப்பவன் யாவன்? பார்ப்போம்’ என்று அவனுக்குத் தெரியாமல் அவன் பின்சென்று மறைந்திருந்து பார்த்தான். குஞ்சரன் தன்வழக்கம்போற் காலையுங் குளங்களையுங் சீர்ப்படுத்திக்கொண்டிருந்தான். அதைக் கண்ட அவன் பிதா, கிட்டப்போய், ‘அடா! யார் உன்னை யிருந்த வேலைகளைச் செய்யச் சொன்னது?’ என்று கேட்கர் குஞ்சரன் ‘என்னைப் படைத்தவன் செய்யச் சொன்னான்’ என்று சொன்னான். உடனே அவன் பிதா கோபித்து, மண்வெட்டி முதலியவற்றைப் பிடுங்கிக்கொண்டு, ‘இனி வீட்டுவழி வராதே’ யென்று ஓட்டிவிட்டான். குஞ்சரன் அவனுரைவிட்டு வேற்றார்களுக்குச் சென்று பிச்சை யெடுத்தாண்டு கடைசியில் வில்வாரணியத்துக்கு வந்து அங்கேயே இருந்து தொண்டுசெய்ய மனமுள்ளவனாய், ஊர்சந்தடி அடங் கினவுடன் அங்குள்ள பிரமதீர்த்தத்தில் இறங்கி, விடிகிற

சண்டாளர் ஐவர் முத்திபெற்ற சரித்திரம் கங்க

வண்பும ஓருவருநது தெரியாமல் அதிலுள்ள சேற முதியவற்றை வாரிக்கொடுவது வெளியே கொட்டுவது.

இப்படிச் செய்து வருபவரில் ஓருநான் வேதியர்கள் கூட்டங்கூட்டமாய்சென்று பதமதித்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்துவருவதைக் குஞ்சரன் கண்டு, தானும் அத்தீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ்செய்யக் கூருந், வேதியர்களுக்குப் பயநஞ்செய்து, புரட்டாசி மாதம் மாதவாசையாகிய அன்றிரவு பதினானது காழிசைக்கு, அவர்கள் ஓருவரும் இல்லாதிருங்க, இதுதான் சமயமென்று அத்தடாகத்தில் முழுகினான். அப்பொழுது வில்வபுரீசர் இடபாநுடராய் அவனுக்குக் காட்சி கொடுத்து, சாயுஜ்ய பதவியை அதுகங்கித்த, 'உனக்கு வேண்டிய வரங்களைக் கேள்' என்னக் குஞ்சரன், பிரமதீர்த்தத்தில் விருந்து ஓர் கையளவு மண்ணை னும எடுத்து வெளியே கொட்டுபவர்களுக்கும் சாயுஜ்யபதவி தந்த பாவேண்டும்' என்று சொல்லிப் பணிய, வில்வபுரீசர் 'அவ்வாறே ஆகுக' என்று அருளிச்செய்து மறைந் தருளினார். குஞ்சரன் திவ்விய சரிமபெற்றுச் சாயுஜ்ய மடைந்தான்.

மாலினி யென்பவன் சம்பகாரணியத்திலே, புலையர் குலத்திற் பிறந்து கோட்புலி யென்னும் பெயர்பெற்று, சிலகாலம் தன் தகப்பனுக்குச் சகாயமாயிருந்து, பின்பு சிவபத்தி யுண்டாகப் பெற்றோர்களை விட்டுப் பலவூர்களுக்குச் சென்று பிச்சைவாங்கி யுண்டு, கடைசியாக வில்வாரணியத்தை யடைந்தான். அங்கு வந்தவுடன், அவனுக்கு நல்ல ஞானம் உதிக்கப் பிரமதீர்த்தத்தில் ஸ்நாநஞ் செய்யும் மணவுறுதி யுடன், அதன் தென் கரையிற் சாபவிமோசன கட்டத்தி லிறங்கி முழுகினான். அதனைப் பொறுது அங்கிருந்த வேதியர்கள், அவன்மேற் கற்களை விட்டெறிந்தார்கள்.

முழுக்கி எழுந்த அவன் தேஜோமயமான சரீரத்தோடு விளங்கினான். வில்வபுரிச் இடபாருடராய்த் தோன்றி அவனுக்குச் சாயுஜ்யபதனி யளித்துப் பின்னும் அவன் வேண்டியவண்ணம், அந்தச் சாபவிமோசன கட்டடத்தில் மூழ்குவார்க்கும் சாயுஜ்ய மளிப்பதாகத் திருவாக்களித்து மறைந்தருளினார்.

விஜ்ஜம்பன் மாயூர மென்னும் பதியிற் புலையர் மரபிற் பிறந்து தானன் எனப் பெயர்பெற்று வளர்ந்தான். அவனுடைய பிதா தான்செய்துவந்த திருட்டுத் தொழிலை அவனுக்குக் கற்பித்தான். அத்தொழிலைப் பழகிவந்த தானன், தக்க வயது வந்தவுடன், தன் பிதாவை நோக்கி, 'ஐயா! நான் பிறர் பொருளைக் கொள்ளையிடேன். அறியாப் பருவத்தே உன் பேச்சைக்கேட்டுத் திருடிய பாபமெல்லாம் நீ நம்முடைய நான் பெரியோர்க்கோ யடைவேன்' என்று சொல்லிப் பிதா அவனைக் கோபித்துக் குபத்திவிட்டான். தானன் பல சிவஸ்தலங்களுக்குச் சென்று, ஆலயங்களி லுள்ள தோற் கருவிகளைக் கட்டிக்கொடுத்தல் முதலிய தொண்டுகளைச் செய்து இறுதியில் வில்வவனத்தை யடைந்தான்.

அங்கே தன்னாலியன்ற பணிவிடைகளைச் செய்து கொண்டு, ஊருக்கு வெளிப்புறத்தே வசித்துவருகையில், எப்படியாவது கோயிலுக்குட் சென்று, வில்வபுரிச்சரைத் தரிசிக்க வேண்டும் என்னும் பேரன்புகொண்டு, சமயம் பார்த்திருந்து, ஜேஷ்டேடாற்சவம் முடிந்து, தீர்த்தவாரிக்காக எல்லோரும் பத்மதீர்த்தத்துக்குப் போயிருந்தபொழுது ஆலயத்துக்குள் றழைய வந்தான். காவலாள னாகிய ஆலயக் கறுப்பன் அவனை யெதிர்த்துத் தடுத்தான். தானன், 'இச் சரீரம் போனாலும் போகட்டும், எனதப்பனைத் தரிசியாது விடேன்' என்று உள் நோக்கிச் செல்ல, ஆலயக்கறுப்பன் திடுக்கிட்டு நின்றான். அதுகண்ட நந்திதேவர் கதையொன்றைக்

சண்டாளர் ஐவர் முத்திபெற்ற சரித்திரம் ௧௩௩

கையி லேந்தி அதிபுக்கிரத்தோடு அவனுக் கெதிரில் வா, அவன் பயந்து வடக்குமுகமாக ஓடி அமிர்த தீர்த்த மாகிய மாங்கலிய தீர்த்தத்தில் விழுந்தான். உடனே அவன் தேஜோமயமான தேகம்பெற்றுநிற்க, வில்வவனப்பெருமான் தருமனிடையின் மீது தோன்றி, அவனுக்குச் சாயுஜ்ய மளித்துப் பின்னும் அவன் வேண்டியபடி, ஆக்ரேயதிக்கில் அவன் வெட்டிய குளம் தானதீர்த்தம் என்று வழங்கும் படிக்கும், அதில் மூழ்குவார்க்கு மாங்கலியதீர்த்த ஸ்நானபல னுண்டாகும்படிக்கும் அதுக்கிரகம், செய்து மறைத் தருளினார்.

சத்தியகீர்த்தி என்பவன் திருவையாற்றிலே புலையனாகப் பிறந்து புங்கனென்னும் பெயர்பூண்டு ஆசார்யிலாக வளர்ந்து வந்தான். தனக்கு வயதுவந்தவுடன் தான் புலைச்சியை மணம்புரியே னென்று மறுத்து, அக்ஷரையிட்டு, வில்வா ரணியக்ஷேத்திரத்தை யடைந்து, அதற்கு வடபுறத்திலுள்ள அடப்பநதியின் கரையிலே ஒரு குச்சுவீடுகட்டி அதிலிருந்து வில்வவனச் சிவக் கொழுந்தைக் குறித்துத் தவஞ் செய்து கொண் டிருந்தான். அதை அரசு னறிந்து நீசன் தவம் புரிவது உலகத்துக்குக் கேடுதருவதாகும் என்று கோபித்துப் புங்கனை யழைத்து, 'நீ அதிக்கிரமித்த காரியஞ் செய்தமையால் மரண தண்டனைக் குரியவன்' என்று தன் உடைவாடையுருவி அவனை வெட்டப்புகலும், வில்வபுரிப்பரமன் வெளிவந்து, 'வேந்தனே! நீயென்னகாரியம் செய்தாய்? சாதியினால் மாத்திரம் மேன்மையுண்டோ? எந்தச் சாதியா ரானாலும் எம்மிடத்தில் அன்புள்ளவரெல்லாம் மேலானவரே' என்று சொல்லியருள, அரசன் திடுக்கிட்டு, அடியற்ற மரம்போல் அருட்பெரு வள்ளலா ரடியில் விழுந்து பணிந்து, 'ஐயனே! அடியேன் செய்த பெரும்பிழையைப் பொறுத் தருளுக' என்று பலகாலும் வேண்டினின்றான். அம்பிகை

கநசு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பாக் அரகனுக்கு அதுக்கிரகஞ் செய்து, புங்கனை நோக்கி, 'அன்பின! நீ இந்த நதியில் முழுகி வா' என்ன, அவன் அப்படி முழுகினவுடனே திவ்யதேகம் பெற்றுவின்றான். வில்வபுரீசர் அவனுக்குச் சாயுஜ்யமளித்து, அந்த நதியில் ஐப்பசிமாதத்தில் முழுகினவர்களுக்கும் சாயுச்சிய முத்தி கிடைக்குமென்று திருவாய் மலர்ந்து மறைந்தருளினர்.

பின்பு வீரவர்மனென்னும் அச் சோழமான் வில்வாரணியேசுவருக்கு ஐப்பசிமாசம் உத்திர நக்ஷத்திப் முதற் பதினெட்டு நாளைக்கு நேரத்திரோற்சவம் என்னுந் திருவிழாச் சிறக்க நடாத்திப் பதினெட்டாநாட் பரணியில் அடப்ப நதியில் நீர்த்தீர்த்துற்சவம் செய்துமுடித்தான். அதுமுதல் அவ்வற்சவம் நடந்துவருகின்றது.

விமலன் திருவானைக்காவிலே புலைச்சேரியிற் பிறந்து, வயிரன் என்னும் பெயருடன் வளர்ந்து, யுக்தவயது வந்தவுடன் விரக்தியுற்று, வடதேசத்துக்கு யாத்திரை சென்று, அங்குள்ள நதிகளில் முழுகித் திரும்பிவருகையில் வில்வாரணியத்தை யடைந்தான். வில்வபுரீசர் அவனுக்கு அருள்புரியு நிமித்தம் ஒரு வேடனைப்போல் அவனிடஞ் சென்று, 'நீ யெனக்கு ஆளா யிருக்கறாயா?' என்று கேட்க, வயிரன், 'அப்பா! நான் கிழவன்; வேலைசெய்ய என்னு லாகாது' என்று சொன்னான். அதன்மேற் சிவவேடர் அவன் கையைக் கயிற்றினுற் கட்டியிழுக்க, வயிரன் கூச்சலிட்டான். ஊரிலுள்ளார் வந்து மாய வேடரைப் பார்த்து, 'நீயேன் இக்கிழவனை வருத்துகிருய்?' என்று கேட்க, அவர், 'இவன் என் தகப்பன்; தள்ளாத காலத்தில் வீட்டில் தங்காமல் இங்குவந்து பிச்சை யெடுத்தது எனக்கு அவமானத்தை யுண்டுபண்ணுகிறான்' என்றார். வயிரன், 'ஐயோ! எனக்குப் பெண்ணுமில்லை; பிள்ளையுமில்லை. இவன் யாரோ இப்படி என்னை உபத்திரவஞ் செய்கிறானே!'

தீர்த்தமகிமை யுரைத்த சரித்திரம் கருநி

என்னு, மாயவேடர், 'ஓவன் சொல்வதெல்லாம் பெரிய' என்று சொல்லி வாரினை யிழுத்துக்கொண்டு சென்றார். ஊரார் இச்செய்தியை யுரையுக்கு அறிவிக்க, ஐயரசன் அவ்விருவரையுந் தன்னிடங் கொண்டுவுந் தப்படித் தூதர்களை அனுப்பினான். அவர்கள் வருமுன்னமே, மாயவேடர் வயிரனை யிழுத்துக்கொண்டு, ஆலயத்துக்குட் சென்று, பின் தொடர்ந்து வந்துவரிக் கொல்லாந் தபுனுப்படி வயிரனுடன் இலிங்கத்தில் மறைந் தருளினார். விமலன் யக்ஷரூபமாக வெளிப்பட்டு நிற்க, ஆளுடைய பெருமான் அவனுக்குக் காட்சியளித்து சாயுஜ்யங்கொடுத்தது, அன்று கார்த்திகைப் பெளர்ணமை யாதலால், அத்தினத்தில் தம்மைத் தரிசிப்பவர்களுக்குச் சகல பாக்கியங்கடையுந் தருவதாகச் சொல்லி மறைந்தருளினார்.

கரு-ஆவது அத்தியாயம்.

தௌமியமுநிவர் அர்ச்சுனனுக்குத் தீர்த்த மகிமை யுரைத்த சரித்திரம்.

நைமிசாரணிய முநிவர்கள் சூதமுநிவரை நோக்கி, 'அழகனே! இந்த வில்வவனக்ஷேத்திரத்தில் முத்திபெற்றவர்களுடைய சரித்திரங்களைக் கேட்டுப் பேராநந்த மடைந்தோம். இந்த எல்லையிலுள்ள எல்லா விசேஷ தீர்த்தங்களின் பெயர்களையும், மகிமைகளையும், அதில் ஸ்நானம் பண்ணவேண்டிய காலங்களையும் ஒருசேரத் தெரிவிக்கவேண்டும்' என வேண்டி, முநிபுங்கவர் மொழியலுற்றனர்.

பூர்வம் துவாபரயுகத்தின் அந்தத்தில் பாண்டராஜாவின் புத்திரனாகிய அர்ச்சுனன் தீர்த்தயாத்திரை செய்யும் நியமம்

கட்கு திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

பூண்டு, அநேக வைதிகரீல ராகிய பிராமணர்களும் தொமிய முநிசீரும் உடன்வரப் பல தீர்த்தங்களில் ஸ்நானஞ்செய்து தான “முதலியவற்றைச் செய்துகொண்டு வில்வாரணிய ஷேத்திரம் வந்துசேர்ந்து தவுரியமுநிவரைப் பார்த்து ‘இந்த ஷேத்திரத்தின் மகிமையையும் இங்குள்ள தீர்த்தங்களின் மகிமைகளையும் தெரிவிக்கவேண்டும்’ என்று கேட்க, அவர் சொல்லுகிறார் :

கௌய் அர்ச்சுனா! இந்த ஷேத்திரத்துக்கு வடக்கிலுள்ளது சந்திரநதி; சந்திரன், தனக்குத் தன் மாமனா ராகிய தக்கனுடைய சாபத்தினால் நேரிட்ட ஷயரோகந நீரும் படி உத்தரங்குடி என்னும் ஸ்தலத்திற்கு வந்து பரமசிவனைக் குறித்துத் தவம்புரிய, அவர் அவனுக்குத் தோன்றியருளி, அங்கு இந்நதியை யுண்டாக்கி, அதில் அவனை முழுக்கச்செய்து அவனுடைய ஷயரோகத்தைப் போக்கியருளினார்; அது முதல் அந்த நதிக்குச் சந்திரநதி என்னும் பெயர் வழங்கி வருகின்றது. அதிற் கார்த்திகை மாதத்தில் ஸ்நானஞ் செய்வது விசேஷம். அப்பால் ஆதிரங்கத்துக்கு மேற்கிலுள்ளது பத்மதீர்த்தம். அதில் துரியகால ஸ்நானம் வெகு விசேஷம். ஆனிமாதத்தில் அதில் ஸ்நானஞ்செய்ய வேண்டியது. அதற்கு மேற்கிலுள்ளது கௌதமதீர்த்தம். அதில் ஆடிமாதம் ஸ்நானஞ்செய்தல் விசேஷம். அதற்கு மேற்புறத்தில் அகஸ்தியநதிக்கு அருகிலுள்ளது கார்த்த லீரியார்ச்சுனனால் அமைக்கப்பட்ட அவன் பேருள்ள தீர்த்தம்; அதில் ஆவணிமாதத்தில் ஸ்நானஞ்செய்தல் விசேஷம். அப்பால் அகஸ்தியநதி யுள்ளது. அதன் தென்புறமுள்ள கிருதக்கிய தீர்த்தம், ஜமதக்கினிதீர்த்தம் இவைகளில் முறையே சுக்கில பஷத்திலும் பீப்பசிமாதத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்தல் விசேஷம். அப்பால் உள்ளது வசிஷ்டதீர்த்தமாகிய சக்ரீர தீர்த்தம். அதிற் கார்த்திகைமாத ஸ்நானம் விசேஷம்.

தீர்த்தமகிமை யுரைத்த சரித்திரம் க௭௭

அதற்கு வடக்கிலுள்ள வாமதேவ தீர்த்தத்திற் கங்கை எப் பொழுதும் வசித்துக்கொண் டிருக்கிறாள். அதில் நீர்தக் காலத்திலும் ஸ்நானஞ்செய்யலாம். அதற்கு வடக்கிலுள்ளது காசீ தீர்த்தம்; அது வாமதேவ தீர்த்தம்போன்ற பெருமை பெற்றது. அதன் பக்கத்தில் அரிச்சந்திரநதி ஓடுகிறது; அது கங்கைக் கொப்பான மகிமையுடையது. அப்பா லுள்ளது அடப்பநதி; அதில் ஐப்பசி பரணியில் ஸ்நானஞ்செய்வது விசேஷம் அதற்குத் தெற்கிலுள்ளது அத்திரி தீர்த்தம். அதற்குக் கிழக்கேயுள்ளது பாரத்துவாஜ தீர்த்தம். அதற்குத் தெற்கிலுள்ளது விசுவாமித்திர தீர்த்தம். தேவியார் சநிதிக் கெடரில் உள்ளது அமிர்த தீர்த்தம் அதற்கு மாங்கல்யதீர்த்த மென்றும் பெயர்; ஜல்லிசை யென்பவருடைய இறந்து போன புருஷனுக்கு உயிர்கொடுத தெழுப்பியது இதுவே. தென்கிழக்கு மூலையிலுள்ளது தானு தீர்த்தம்; அது சண்டாளத்தன்மை நீங்கிய ஸ்ரீ யக்ஷனல் அமைக்கப் பெற்றது. அமிர்ததீர்த்தத்துக்கு ஒப்பானது. இனித் தீர்த்த ராஜமாய், சிவசந்தியி லுள்ளது பிரம் தீர்த்தம். இது எக் காலத்தும் அழியாதது. உலகத்துள்ள நவகோடி தீர்த்தங்க ளுப வந்தொடுங்குவதற் கிடமாயுள்ளது. இதில் முழுகுபவர் கள் எல்லாத் தீர்த்தங்களிலு முழுகிய பலனை யடைவார்கள். இதிலே பக்கத்துக்குப் பதினாறு கட்டங்களாக, நான்கு பக்கங்க ளுக்கும் அறுபத்துநான்கு கட்டங்க ளுண்டு. ஒவ்வொரு கட்டமும் ஒவ்வொரு மகிமையோடு கூடியது. அவற்றின் பெயர்களைக் கூறுகின்றோம். காண்ட பவிஜயனே ! கேள் :—

கந அ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

தெற்கிலுள்ள கட்டங்களாவன :—

க-சுசான கட்டம்.	கூ-சுநற்குமாச கட்டம்.
௨-விக்ரேச கட்டம்.	க௦-அசித பைரவ கட்டம்.
௩-காத்தியேய கட்டம்.	க௧-பிரமீ கட்டம்.
௪-பிராவத கட்டம்.	க௨-வாமதேவ கட்டம்.
௫-நகூத்திர கட்டம்.	க௩-மந கட்டம்.
கூ-இந்திர கட்டம்.	க௪-பிதிர கட்டம்.
௭-வசு கட்டம்.	க௫-மஹேஸ்வரி கட்டம்.
௮-நவகரஹ கட்டம்.	க௬-பூர்வபயிரவ கட்டம்.

தெற்கிலுள்ள கட்டங்களாவன :—

க-அக்கினி கட்டம்.	கூ-பாபஹர கட்டம்.
௨-வைநதேய கட்டம்.	க௦-ரணவிமோசன கட்டம்.
௩-நாராயண கட்டம்.	க௧-பைசாச நிவாரண ,,
௪-சண்டபயிரவ கட்டம்.	க௨-சகுன சொப்பன
௫-கௌமாரி கட்டம்.	தோஷ நிவாரண கட்டம்
கூ-வைதரணிகா கட்டம்.	க௩-சாபவிமோசன கட்டம்.
௭-யமதரும கட்டம்.	க௪-வித்யாநுக்கிரக கட்டம்.
௮-சித்திரகுத்த கட்டம்.	க௫-குரோதபயிரவ கட்டம்.
	க௬-வைஷ்ணவி கட்டம்.

மேற்கிலுள்ள கட்டங்களாவன :—

க-விருதி கட்டம்.	கூ-சரசுவதி கட்டம்.
௨-உன்மத்த பயிரவ ,,	க௦-திரிவேணி கட்டம்.
௩-வராகி கட்டம்.	க௧-மணிகர்ணிகா கட்டம்.
௪-கங்கோற்பத்தி கட்டம்.	க௨-விஸ்வேஸ்வர கட்டம்.
௫-உத்தர கங்கா கட்டம்.	க௩-தண்டபாணி கட்டம்.
கூ-பிரமகபால கட்டம்.	க௪-வருண கட்டம்.
௭-பிரயாகா கட்டம்.	க௫-இந்திராணி கட்டம்.
௮-பிரம கட்டம்.	க௬-கபாலபயிரவ கட்டம்.

தீர்த்தமகிமை யுணுத்த சரித்திரம் கங்கு

விடக்கிலுள்ள கட்டங்காவன :—

க-வாயு கட்டம்.	சு-மாதவ கட்டம்.
உ-பிஷ்ணபயிவ கட்டம்.	க0-லக்ஷ்மி கட்டம்.
ஈ-ரா முண்டகா கட்டம்.	க௧-மனமத கட்டம்.
ச-சூர்பா கட்டம்.	க௨-கொரி கட்டம்.
ரு-ருத்திர பாசபாச,,	க௩-குமாரகுரு கட்டம்.
௬-நந்திசெஸ்வர கட்டம்.	க௪-வராக கட்டம்.
எ-சண்டேஸ்வர கட்டம்.	க௫-ஹமடி கட்டம்.
அ-துர்க்கா கட்டம்.	க௬-அருந்தி கட்டம்.

இவ்வாறு தீர்த்தங்களை யெல்லாம் அறிவிக்கக் கேட்ட அர்ச்சுனன், பிராமணர்களோடும் தவுமிய முநிவிரோடும் ஒவ்வொரு தீர்த்தத்திலும் ஸ்நானஞ் செய்து, கடைசியாகப் பிரமதீர்த்தத்திலும் எல்லாத் கட்டங்களிலும் ஸ்நானஞ் செய்து, இஷ்டசித்தி விராயகாரையும், வில்வாரணியேசுவரையும், பெரியநாயகியாரையும், சந்திரகுடர்மணி தாண்டவ மாடிய சபாநாயகாரையும், தீர்த்தவிடங்க தியாகேசுவரையும் பணிந்து, துதித்து, மனமுருகி, விழிநீ பெருகி நின்று, பின்பு வில்வபுரீசர் அசுரிரியாக அருளிச் செய்த வண்ணமே, தன் ஆசாரிய ராகிய தவுமிய முநிவிரோடு தானும் சிவலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து வேண்டிய வரங்களைப் பெற்றுக்கொண்டு சென்றான்.

கேளும் முநிவர்களே! இந்த வில்வாரணிய ஸ்தல, தீர்த்த, மூர்த்தி மகிமைகள் அளவற்றன. அவைகளிற் சிலவற்றையே சொன்னோம். மற்றவைகளை இன்றொரு காலத்தில்.

இத்தலத்துக்கு ஒப்பும் உயர்வு முடைய தலம் எங்கு மில்லை. எப்படிப்பட்ட மஹா பாதகங்களும் இதன் பெயரைக் கேட்ட மாத்திரத்தே வேரோ டழிந்துபோம். பூர்வ

கசு௦ திருத்தருப்பூண்டி மான்மியம்

ஜன்மங்களிற் பெரும் புண்ணியஞ் செய்துள்ளவர்களுக் கன்றி இந்தக் கேடத்திர வாசங் கிட்டாது. இதன் தரிசந் துங் கிட்டாது. புண்ணிய காலங்களில் வில்வவனப் பெருமாலுக்கும், தீர்த்த விடங்கத் தியாகப் பெருமானுக்கும், ஆரந்த தாண்டவ மாடிய பெருமானுக்கும், அபிஷேகாதிகளை யன்புடன் செய்விப்போர் அடையும் இகபர சம்பத்துக்களை அளந்துரைக்க யாவர்க்கு மாகாது; தேவர்க்கு மாகாது. இந்த ஸ்தலத்திலே செய்யப்படும், ஜபம், தபம், தானம், சிரார்த்தம் முதலியவைக ளெல்லாம் ஒன்று அரந்த மாகும்.

இந்த வில்வவன மான்மியத்தை எழுதுவோரும், கேட்போரும், பிறர்க்கு எடுத்துரைப்போரும், கற்றவர்களைக் கொண்டு பலரும் கேட்டுயும்படிப் படிக்கச் செய்வோரும், இம்மான்மியம் எழுதியுள்ள புத்தகத்தை நேசிப்போரும், பூசிப்போரும், வாசிப்போரும், வாசிப்போரை ஆசிப்போருமாகிய யாவரும், இம்மையில் எல்லாப் போகங்களையுங் குறைவின்றி அநுபவித்து, மறுமையிலே தேவராகித் தேவர்க்குரிய பெரும்போகங்களையும் அநுபவித்துப் பின்பு தீர்த்த வல்லி சமேத பூரீ பல ஓளஷேதேஸ்வர பெருமானது திருவடியடைந்து வாழ்வார்கள். யாவர்க்கும் சுபமுண்டாகுக.

திருச்சிற்றம்பலம்.

